Parany per a piranyes (volum III)

(*Dietari inconclús i fragmentari*.)

C.R.iM.

[*Diu el poeta:*]

Un cop acomplerta l'òrfica tasca
En reps el foll guardó
No pas d'un cap escapçat per pica dut
Ans simplement d'un gep.

[≡≡≡]

T'hi posis com posis, l'assaig de tota mena de teranyina d'abast epistemològic es troba condicionada per la noses que indefectiblement apareixen de trascantó, i que l'han d'anar traucant per múltiples indrets, de tal faisó que allò que aprens serà sempre fragmentari i inconclús, car tacat i avariat pels caòtics satèl·lits vinguts alhora i tothora d'enlloc i d'arreu, els quals, espermàticament, s'hi immisciren.

[≡≡≡]

[*Avui*.]

Avui me n'adonava que les emanacions de mon magí sempre se me n'han anat independitzant una a una, i cascuna amb ses ficcions i discursos propis, i faisons d'enraonar, i singulars proposicions, que per força haig d'anar trobant si fa no fa adients i coherents, car per qualque raó o altra prou s'escau que hem esdevinguts, si més no durant uns quants de moments cada vegada, veïns íntims, ço és, bo i habitant una mateixa matèria i un mateix espai.

Dins la mateixa constreta vall de mon crani, llavors, llurs ecos diferents em ressonen adesiara a l'atzar. Ecos de la meua veu. O no. Millor, de les veus dels presoners precedents. Car és ben possible, prou me n'adon, que potser de fet mon crani no fos sinó cenotafi, on només hi jo mancava. I elles, les emanacions particulars, no eren sinó tot de personatges més o menys afins entre ells fets presoners.

Presoners a retornar a l'enemic (o d'on fos que feien cap) precisament al mateix instant on mon cos no plegava de viure.

Tot concorda, ca?

—Car què dura re?

—No re.»

(...)

«*En la flagrant entropia pres*
Pres tot et serà en un instant.»

(...)

Cal dir potser que la meua habilitat per a romandre ociós, i així a lloure dedicar'm exclusivament al lleure, obre les portes de mon magí a l'accés dels presoners qui volen estatjar-se per al temps que els calgui.

(...)

El caos va valsant al meu voltant
I mormolant que quin encant
No trobaria que fos, si mai gosés
Afegir'm al seu anar ballant
Tan caòticament
I alhora tan metòdicament.

(...)

Amb això, avui veig que al capdavall tota art imitativa la caga molt conspícuament. Car la realitat no existeix. La 'realitat' és qualsevol manifestació emergent (escàpoles bombolles il·lusòries) de l'infern autèntic on, deliroses i laborioses aberracions, tots plegats no hi fem xup-xup.

(...)

Avui he vist que, amb un simulacre de vaccí, la forense màfia apariava els cors romputs i aportava a les certes vides malmeses necessaris atots de joia, d'esperança i d'afecte, bo i injectant-los xeringues plenes de transgressiu menyspreu devers tot l'escabrós procés del desenvolupament preprogramat.

(...)

Veié tots sos infants sortir del cony de la seua dona. L'únic que... No va veure mai que n'entrés cap.

No pensava pas que fos gens possible que, capat bacó, qui hi grufava i fotjava tendrament, segons les ordres rebudes, a cops de llengua i nas n'hi hagués mai prou per a engendrar-hi re.

L’encuguçament del senyor Pap Peretz era benauradament complet.

En Pap senties que deia: —Això rai. Mon vit escàs assenyala on el vent i els elements i els organismes aviadors no han d’anar. Penell itifàl·lic, d’or, d’estil (hom hipotetitza) tolteca, orellut i amb un capell estrany, umflat i boterut, com ara fet de rodes de filaments entrellaçats que crearien connexions estocàstiques, autoesquediàstiques, que recollissin senyals del firmament altrament ocults, produïts per matèries encar opaques als ulls dels bàrbars.

[Els bàrbars, re. Ulls dolents i prou; àdhuc havent perdut tot esme (punteria) es veu que molts del llurs estronts cauen fora de la tassa del cagar-hi i tot.]

Mentrestant, això.

Dimoniet entremetedor d’esquelet fosforescent, mon penell desvia avions, i coloms i ocells i papallones, i eixams i insectes, tots esdevinguts una valent fantasmagoria de focs follets que s’esllangueix horitzó avall.

La teulada, m’hi enfilí, i com aquell qui hi instal·la un parell de parallamps, hi pengí els becs de dos elèctrodes, que després, al llit, els becs oposats ficant-me’ls al front, patint les enrampades, gairebé els electroxocs, i volent només amb l’enteniment canviar la direcció del penell, no me’n sortia gens, les meues ones elèctriques cerebrals no eren pas prou ensinistrades; ara, amb el vit, i tant; segons la proximitat dels electrons, aviat dominava on volia que adrecés el piu el penell, i allí on l’adreçava allí anaven els elements.

Quin poderós camp electromagnètic! El qual, aquell vespre, per qui sap quina concatenació de metalls en batalla, féu que els llamps es congriessin a l'horitzó i semblessinn confabular-s'hi, i deliberar on anirien a cardar estralls.

Amb pocs mesos, assolia d'ensenyar els llamps, i aprenien d'escriure i tot, com ja he dit manta vegada a els incrèduls científics tal-i-quins. Tant se val. Amb una ganyota enigmàtica, els galvanitzen els vers misteris de l'electrònica.

D'altra banda, segur que cap veí ceraunomàntic, cap noiet no gaire llest, en llegir-hi de casualitat trams coherents d'allò que, mitjançant l'ajut del gombutzí fet auri penell, hi escrivim ensems els llamps i jo, es creu endeví, o mag oracular, o qui sap encar la mística collonada, pobrissó, víctima de la més ridícula delusió.

I ara, supersticiós, porta penjat al coll, a tall de tiqui protector, un ninotet auri que representa na Pele, deessa dels trons i llamps.

Si us plau, li diria, noi, no la caguis encar més lamentablement; re de màgia ni religió, no creguis mai en cap d'aqueixes ximpleries ni puerilitats. Et desencaminen ineluctablement a atzucacs sinistres, rudimentaris, atrabiliaris, ressentits i carnissers.

La mecànica i la tècnica, els circuits, i la mà directora d'un vitet imperial que pot desencadenar, amb ràbia dictatorial, tots els exèrcits celestials, bo i carregant-se al plasma ambient, i reverberant-hi com ectoplasma en ominós pampallugueig, o bé en celatges estranyament "poètics",

voltats d'un gambuix de lluminositat espectral, que t'enamoren, i sobretot enamoren l'enamorada, són temes d'immensa erudició. Cal per a assolir-hi mica, estudiar un colló.

Pobre gamarús, i què et pensaves?

«*Ma tita de tità és desgavell de volcà*.»

(...)

[*Als Camps Catalans aturàrem els bàrbars*.]

Cercant l'apaivagament de l'abusiu llogater invasor qui s'arrossegava part de terra i, en la seua iracúndia prosopopeicament gairebé gloriosa, regurgitava pols, n'acabàrem que no podíem dir fava.

Al mateix temps, nosaltres, massa de genuflexions. Sovint trobàvem conflictius uns genolls que de tant de fregar part de la mateixa terra, a través de les centúries (més de tres!), anavàrem cronològicament força passats d'osca.

Un cop ens havien esclavitzats, instauraven el gaudi immens del malson, on les matances dels altricials (els indefensos, no prou esquerats, infants) havia estat, des del començament, l'objectiu principal d'aquells xarucs

assassins. Cal dir que, dins llurs caparrons barroers de bàrbars, prou els consideraven excel·lent, molt mengívola, collita.

Agreujant la iniquitat comesa, ara, envellits, continuaven tanmateix volent manar que llurs disbauxes carnisseres no minvessin ni d'un gram.

Amb les mateixes espesses agulles amb les quals, bo i repapiejant, feien mitja, els havíem, arribant-los part darrere, definitivament eixorbits.

L'impacte de llur ineptitud era un caos colossal. Cada rellotge era un desori. Tantes de vacil·lacions atiaven l'exacerbació de la qüestió. Se'n deduïa tothora l'arbitrarietat del sistema. Hi havia a betzef emmagatzemats col·lapses, que, a dosis calgudes, prou caldria alliberar més tard.

L'escàndol feridor que ens causava allò que hom n'havia dit llur "civilització", entre els diversos ens qui fins aleshores havíem viscuts sota llurs dictats molt obtusos ni datspelcul, es tornava rebuig sobirà i n'obliteràvem tota traça.

«Tips fins a les ganyes del nèctar excels de la lògica i la raó, ens rebolcàvem, divinals, en l'excepció.»

[≡≡≡]

[*Mitges fetes a mitges*.]

Tothom viu la seua vida fins que se li estronca o trenca, sempre inconclusa.

Havia anat a veure un amic de mon pare qui havia estat expulsat de l'ajuntament (on havia treballat tots aqueixos anys) per massa corrupte. Ara tenia una petita factoria de mitges.

Tret que quan hi arribava (per a demanar-li si coneixia, ell qui coneixia tanta de gent amb la qual havia fet corruptes negocis d'influència, si coneixia, dic, algú que pogués oferir-me cap feina, car jo aquells dies, com sempre, misèria rai), quan hi arribava dic, em diu, sulfurat, «Ja ens perdonaràs, avui anem de bòlit; quina catàstrofe! Les màquines espatllades, i fan les mitges a mitges; s'acaben no pas a la cintura, a mitja cuixa!»

Les noies qui empaquetaven les mitges quan sortien eren totes nervioses, sense saber què fer-hi, guaitant-se entre elles.

Les màquines, inaturables, continuaven de teixir-ne, com robots rebels. Teixien mitges i només les teixien a mitges.

«Ningú no en voldria; te les posaves i et queien, instantànies, al garró.»

Me'n vaig tornar.

Tret que, com sempre, seguint l'impuls de la meua natura, o les instruccions del meu tarannà, de cada acte fet, i sobretot de cada absència d'acte, és a dir, cada acte no fet, n'he fet, més tard, un examen gairebé obsessiu...

[Seguint així, sense saber-ho llavors, la màxima, es veu, d'en Sòcrates, de, si fa no fa (no em feu cas): «*Odè anexétastos bios/ Ou biotòs anthròpoi*.»

(Virat això per en Russell com a: «*The unexamined life/ Is not worth living*.»)

(I per jo mateix ara mateix per: «*Vida inexaminada/ No val la pena viure-la*.») (Amb '*anthròpoi*' «Per als homes», sobreentès, és clar. O en oposició a qui...? Els àngels? Els dimonis? Els marcians? Les mosques?]

I així, examinant a posteriori l'escena, com dic, em veia contestant-lo:

—Tant se val. Ben embolicades, les podeu anunciar com a «*Mitges filosòfiques*.» No sé si les vendreu totes. No us dic pas que cada paquetet ben presentat us fuig dels dits. Potser no en veneu gaires. Depèn de la propaganda. Per als col·leccionistes de raritats, sobretot. A dintre, a tall dels missatges idiotes que duen dintre aquells pastissets dels restaurants xinesos (dins la coqueta seca, quadrada i buida t'hi trobes el paperet escrit), hi fiqueu també clixés optimistes d'aqueixa tenor. Jo mateix us en puc escriure. En tinc la mà trencada. Per exemple, ca? «*Tothom viu la seua*

vida fins que se li estronca o trenca, sempre inconclusa.»

(...)

O: «Aprofita-te'n! Espleta-hi! Fruits rai. Treu-ne suc fins que...

«Fins que no te l'han tret tot.

«Car tu també (no ho sabies?) n'ets fruit, d'aqueix hortet, el món.»

(...)

O: «Us enganyaren (sempre us han enganyats).

«Eva no collí cap fruit de l'arbre del saber.

En collí una fulla. Una fulla transformada en full on escriure-hi les veritats.»

(...)

O:

«No venim d'enlloc.
No anem d'enlloc.
El nostre cervell callarà.
El nostre cos es podrirà.
Les nostres obres s'afegiran al femer immens.
Treu-te les il·lusions.
Ja n'hauries de néixer sense, per a anar bé.
Anar on?
Enlloc.
Aquesta és la gràcia.
I més val que te'n faci.»

(...)

O...

«Quin consol, tots hi som. Tot ve com ve, i mai convé.»

«*The struggle naught availeth*.» «No serveix de re batallar.»

«(Tret que no sigui per un bocí de pa?)»

«Al capdavall tot s'encalla, s'aquieta, es marceix, es dissol, es fon. No en roman ni fum ni flaire.»

«On hi havia, no hi ha. Re. Tothom ha perdut.»

«I s'ha perdut. Enlloc.»

«(I el pa? El pa es floreix, es descompon, desapareix.)»

(...)

O...

«T'has de voler no-faedor ('a non-doer*'). Com ara si pertot arreu on no has passat, hi has passat com si no hi has passat.*»

(...)

«Ulla (i aprèn-ne) els vells desil·lusionats qui empudeguen malcarats pels carrers.

Arribats a les portes de la mort, desenganyats (perquè, molt enzes, es lleixaren enganyar pels enganys que et promet l'enganyosa societat quan ets jove), han esdevinguts com ara pansides crisàlides, qui entren sovint (i segurament sempre de nits) en deliri, en llur deliri inconnex amollen llavors tota mena de malvestats contra la 'providència'.

La inexistent providència que els ha enganyats, els ha fets veure garses per perdius. Piles de fems per esplendorosos tresors.

Com el primer bordell on il·lusionats no feren cap, el món se'ls tornava, sense avís, en el mateix bordell, tret que només ple ara dels mateixos conys molt més arruïnats. Arruïnats

com tantes de ruïnes còsmiques a l'univers més ruïnós que no mai.

Qui es vol il·lús, per ell fa. Cagada roc, tot el que en treu.»

(...)

«Fins ara n'havies eixit sempre si fa no fa guanyador, als teus duels d'infant que tenien lloc al Castell, al Prat, a les Pedres, Rere el Vinyes... Mai de perdedor.

Els 'jocs de mastegots', els 'gecs d'hòsties', les 'pinyes' que ens fotíem, eren al cap i a la fi prou satisfactoris. La nit dormies millor.

Aquell dia, però, tornant d'estudi, he sortit a defensar els dos bessons companys meus, tant d'estudi com de barriada, i en un matx de boxa espontani, a la placeta de la Sal, de sobte transformat en ring per tot de cruels badocs encantats, qui ens volten adelerats (cridaven, tots contra mi, crec, «*Mossega-li l'ull! Escapça-li el nas! Trenca-li el meló!*»), i n'acabes fet i fet amb un ull de vellut.

No es pensarà pas ningú que els bessons volguessin en acabat agrair-m'ho mica. No hi havia perill. De cap manera. Ni pensaments. Ni que n'hagués sortit guanyador. Segurament encar menys.»

(...)

«Mai més no m'he volgut en públic. Mai més per a mi cap mena de ridícul paperet (per 'gloriós' que vulguin que sigui).

Tot és buidor tantost despesa la trista parenceria.»

(...)

«Mai no m'engavanyen les banyes, m'hi moc (per experiència) d'allò més isnellament ni llambresca.»

(...)

«Saps què?
T'encantes amb una dona i et surt bruixa;
Amb una muntanya i tot d'una es torna volcà;
Amb una mar i d'espetec et ve transformada en cicló;
Amb una bèstia i és llop rabiós;
Amb el llibre que potser escrigueres en llonga dormició, i llavors et despertes;
Amb el teu equip, i perd escandalosament;
Amb el teu futur i esdevé un malson...

I així anar fent.

Desencanta-te'n de tot d'entrada, a la bestreta, i hi sortiràs sempre guanyant.»

(...)

«Qui il·lusions es fa, si viu prou estona, no en recollirà sinó desil·lusions.

Més val, com dic, sortir sense, i que caigui allò que caigui.»

[≡≡≡]

[*Un trep al cap em vol simiesc*.]

A trenc de tresc, em trenquí el cap. El trep que m'hi fiu em féu esdevenir simiesc. M'aixequí i, amb la pal·liditat del tremponema, em viu a l'espill d'un tollet a la voreta del riu. Hi bufava, tocat a mort, com si bufés a la meua corneta d'escombriaire. Recordí com tantost no soc nat, vaticinava, adient, la llevadora mateixa: «Aquest xiquet serà un magnífic bufador de conys.»

«J.B., t'has fet mal?» S'escaigué que demanés llavors mon àngel de la guarda (en realitat, qualque mongeta angèlica qui es veu que passava pel mateix camí).

«Soc un magnífic bufador de conys.» Responguí. I: «Eixia

peripatètic, bon entomòleg ni viròleg afeccionat, amb preferències lepidopteròlegues ans mirmecòlegues, i, de sobte, m'he fotut de trompis no sé pas com. En romanc, com aprecieu, panteixant de valent, i no veient-ne gaire de cap ull, i mancat a causa de l'estroncada font de mos ans sempre admirables aforismes.»

«Vine amb mi, au, i tot això guanyaràs. T'amagaré en lloc segur fins que no et restableixis, no fos cas.»

«No pas; mercès. Menyspreant, com un home qui es prea com cal, el vertigen que m'ho fot veure tot damunt davall, seguiré el solc, i no pas que, aquest cop, tampoc no em perdré gens...»

«Quin solc?»

«Eh? Solc? El solc per on solc... El de la recta via, collons!»

«Vine amb mi, et dic, o rebràs, pobre de tu! No pas de part meua, pobrissona. De les infernals hordes invasores...»

«Tornem-hi! Maleïdes hordes! Sempre elles! Massa escamnat...

Molt de diferentment uniformat assassí
M'ensenyava el camí
Que jamai no prenguí.»

«Estretament eixamenats com gregaris marietes, maellers forasters, i foresters associats, pugnaços com conills i amb aplom boví, a la runa del nostre negligit cementiri ja han començat de remenar-hi de valent. Què hi cerquen

esmeperdudament, ningú no ho sap. Ara, noi, quin vil sotragueig general el llur, en l'estireganyada buidor del pollós fossar! Tres cents anys pel cap baix que ningú no hi passava, i ara, ja ho veus, l'abominable xacra d'uns simiescs volàtils brètols, amb ulleres de mascarells, i tosques destrals de bàrbars, qui enfonsen sense més miraments les vetustes lloses. Potser llur llorda por és que els nostres fòssils al capdavall no s'hi tornin (ja fora hora, cavà?), i no acabin envaint-los a tornajornals, exèrcits horrorosos de místiques litúrgiques aparicions bíbliques. Massa poc. Des l'ultratomba mateixa, tètricament aücant, com cantàvem, més tard, llavors, els quatre esguerradots catalans romanents, les auques del més adient desgreuge!»

«Efectivament, hi toqueu; i per això mateix hi deuen ésser, furgant lloses avall. Com els merdosos lladres de tombes que els invasors d'empertostemps ja no han estat, prou hi deuen voler robar els hipotètics tresors que els nostres avantpassats, secretívols, no hi sebollien.»

«Vols dir? Si tu n'has la resposta, et demanaria jo ara quins eren els tresors que cercaven, doncs? Som com a poble més pobres que no rates, assenyaladament, rates de cementiri. Les successives xarneques invasions de brètols ignars ens jaquien ben pelats. No hi ha rasclum a rascar ni rostar. Llur molt repugnant actitud els ha denunciat durant totes les èpoques d'ingrata memòria que la lamentable història no ens ha llegades. Molt abassegadors, només ens ho volen arrabassar tot, i alhora, perquè no ens hi revengéssim mai més, com deia, ni en la generació que farà mil tres-cents, anorrear-nos ben anorreats. Prou sé de quin pèl hirsut ni pollós no es pentinen, si es pentinen mai, els lleigs i llords atacants dels fimbrosos malucs i les esquàlides escomeses de

tocats taurons. Jo, qui, adés no feia gaire, fui infermera, o si més no hi fiu d'infermera, entre els soldats durant la guerra proppassada, et dic que no són sinó molt típics, és a dir, estúpids, soldats. Soldats amb treps als caps i capteniments del tot simiescs.»

«Per qui em prens, mala puta? Soldat, dius? No em convertiràs pas!»

«On t'esmunys? Recauràs!»

Recaiguí. Amb el trep al cap, el perdia en rodaments helicoidals. Se m'enfugia vers els caos estratosfèrics de lla dalt. La vomitiva pal·liditat de les perles i les larves tornava a ésser la meua.

L'esbalaïdora riallada de la mongeta retrunyí pel bosc de fresc talat. Els condemnats arboricides hi havien, de més a més, suara calat foc.

«Àngel de la guarda, on te m'has fotut?» Cridí, freturant-lo.

Se'm tornà a presentar. Ara sense la feixuga disfressa. Taujà i cuanú, amb una cua de divuit polzades pel cap baix, em convidava, sense que jo hi aquiescés ni hi accedís mica, a orgies monstruoses. Intrús, l'àngel m'envaïa. I, com els peixos envaeixen, sanguinaris, els oceans, els seus treponemes i tòxics espermatozous, molt delictius, així mateix.

Fugia amb la carronya de la seua cua al cul. L'havia tallada amb el raor que duc ben esmolat si mai isc de tresc, a admirar-hi formiguetes i escarabatets. Petjades enutjades

ennuegaven àdhuc les bèsties més ronques de la selva. L'escapçat de cua, l'escuat, fotent esgarips de gàrgola, el duia darrere. L'encalç, sota la pluja insistent, es perllongava...

Manlleví els millors viaranys abscosos, camuflats. Per a no recaure, si mai relliscava mica, mes maixelles es fermaven als sortints dels arbres més arestuts. Amb llavis umflats i ensangonats, xiulava suaument tonades molt melòdiques, per a apaivagar-me, és clar.

I llavors, horror, l'anguila al cul revisqué. Malèfica, es tornava ràpidament verinosa serp. De genolls, m'infiltrí a un cau ignominiosament petit, i seguidament assagí de toldre-la, d'arrencar-la, extirpar-la... Si podia ésser sense bona part del meus budells alhora...

Sort d'un escamot de fascinats científics de laboratori qui es veu que, atrets pel cas no sé pas com, els intueixc de cua d'ull que ardidament ara mateix escateixen les millors faiçons ni possibilitats de treure'm de sobre (i de dins) el gruixut paràsit, qui a poc a poc, molt insidiós, se m'integrava al cos com a òrgan subsidiari, i de moment inútil, car en ple aprenentatge encar de ses funcions. Se'n feren càrrec, els molt sèduls investigadors mèdics, que si no paraven compte, n'acabava fet una truita excessivament sucosa de sang i d'altres fastigosos, molt fètids, productes somàtics.

Fou llavors on me n'adoní que, simiesc, i amb cua, m'havien tanmateix pres per simi, i qui millor per a fer-hi, malparits, tota mena d'experiments malignes? Altament vulnerable en la meua situació, el ramat repel·lent de clínics m'infligeixen tots els cruels flagells que els altius, datspelcul, decebuts (deludits), vanitosos, humans són capaços de fer entomar i

patir als altre animals — gent, els animals, en re diferents a ells mateixos, amb els mateixos òrgans i les mateixes funcions, la mateixa carn i els mateixos ossos, tret que amb uns cervells molt menys abjectes ni criminals.

Al cap de milers de tortures traumàtiques a més no púguer, on hom m'esculpeix de grotesc ninot horrorosament apedaçat per cada cantó, ja prenent-me ara, amb força raó, per mort i més que mort, per a no balafiar espai, o ves a sabre per quin altre motiu de malparit, m'embotien en sarcòfag ja aparentment de moment molt passivament usat per d'altres polsegoses mòmies.

Uns frescs ximecs i un airet marítim m'han despertat. Les sis o set mòmies qui som al sarcòfag flotant, hi ballem, simiesques, al ritme plàcid de l'oneig. Amb el coratge dels nòmades a la percaça de santuari en acabat d'ésser envaïts, som, es veu, en la vasta solitud del mig del mar.

Coincidència, vós: Els agònics trets enigmàtics de les tres lívides ans musques mòmies més atansades són idèntics al meus. Fenòmens subseqüents em faran adonar-me'n que som, de més a més, al·lèrgics mútuament i recíproca.

Amb perspicàcia de viròleg, endeviní gairebé immediatament que ens ficàvem en escac i mat tots contra tots bo i maldant en l'estretíssima propinqüitat. Atrocitats innominades se'n seguirien, tret que ens desféssim de l'envitricoll on ens trobem. Hom s'emmagreix encontinent a velocitats admirables, i, llambresc, s'esmuny enllà per les esquerdes, ni que només siguin d'un gruix hiperbòlicament esquifit.

Pensí no pas qui era, ans qui no havia certament esdevingut. Em dic, ja hi som. Soc el totalment desconfit n'Orestes, qui ja no fuig les fúries, les quals, com és palès, aquesta vegada, l'han ben enxampadot. Se li abracen i tot, vehements com el mateix xaloc, i el tracten de titelleta, dins el mateix fèretre on, ell vergonyosament segrestat, viuen tots plegats, com bons germanets. Ai dissortat, si mai gosés moure's, com s'estavellava en les despulles densament parasitades per microscòpics elements molt deleteris!

Falenes, fongs, coneguts coleòpters i pruents algues s'afegien a la fètida festa. Les crosses invertebrades amb les quals potser em volia incorporar, empenyent-me amunt, repenjat àrduament i ardida en les dues mòmies més arrapades al meu cos, resulten irrellevants. Se'm trenquen en mil bocins, i desprenen alhora milions de viroides qui, estorts de l'hermètica gàbia de llurs viroplasmes, m'embussen, repatanis, els diversos conductes.

Un llamp, no dic pas providencial (no soc pas tan fava), un llamp com qualsevol altre espetegà damunt el curiós objecte que surava al bell mig de l'oceà. Objecte que s'esqueia, és clar, que fos, per una de tantes casualitats, l'armat sarcòfag on, residents malsoferts, érem ferotgement atrapats.

I de mantinent la llibertat!

La llibertat, merda, vós. Quina gran putada, la llibertat! Com em sabia greu! Com me'n penedia de seguida, de tornar a patir pel món. Tan bé que, per comparança, no em trobava mort i fent-hi de mòmia! Mai no havia estat tan tranquil ni feliç! La pau somiada!

Ara, frenèticament pòstum, malament rai!

Com me n'enyorava, del benaurat estat de tantost! Amb la companyia dels companys, ara desastrosament espargits per l'element catastròficament subversiu que ens expulsava, tots destarotats ni desmanegats, vers els quatre cantons de l'estesa aquosa!

Quina gran satisfacció abans, la d'haver mort, i per sempre! S'havien acabats d'una maleïda vegada els empudegaments i emprenyaments que, confitats en el suquet viciat de la vida, ens assetgen de continu i ens trameten a parir cos i ment, sense un instant de ver descans. Quin mal bargany no fotíem, amb l'alliberament sobtat, i ben de debò indesitjat. Pletòrica melsa, tot el nostre incisiu optimisme, parteix enjondre sense lleixar l'adreça.

Capgirat triomf; triomf per la part del cul. Ens n'hauríem abstingut tots plegats, si algú ens ho demanava per endavant. Quin tomb més nefast! Quina peripècia més pel cul dada! Una davallada sensacional. No ens en refaríem mai pus! Robats traïdorencament del futur feliç suara molt tantàlicament tastat. Rabits dorments qui dormíem als llimbs de la insensibilitat total. Prou podíem, vull dir, prou havíem pogut!

No pas sols que hi perdéssim ara bous i esquelles, hi perdíem (exacte!) l'única felicitat mai assolible, la de la benaurada mort.

Ja durant les febles guspires de les acaballes, nens consentits, aviciats, i per la delectable halitosi de la nostra molt amada autèntica mare, mentre ens bressolava,

meravellosament apaivagats, prou sentíem que finalment ens jaquia popar-la lliurement, a les innombrables mamelles de la bona mortífera llet, i amb això delitosament endormiscats, ensopits, en coma perenne, com qui diu.

La nostra mare adoptiva qui adoptàvem molt a gratcient, la vídua del déu mort, la mort, paer en cap de la mitològica paeria a l'olimp, on tots els altres trempats déus d'adés, impertèrrits, no se suïcidaven, com la verinosa casta bancària d'ara mateix prou no hauria de fer, massa tips d'emprenyar, a tall de condemnats feixistes, sense cap raó tothom altri, per pobre i desgraciat que ja no fos per acte de maleïda naixença.

Ara, vius i orfes de bell nou, empaitant molt doloroses trompades a cada relliscós vessant del viure, cascú, com pateix novament les antigues abstruses malalties del maldar rere quelcom o altre al capdavall del tot incomprès!

I així anar fent...

Mal que us dolgui, plantificats oients
Com més odiats, més estimats
A les nits viatgem rabents, rabents
On se'ns enduguin les ales dels vents.

Dels paps d'orques balenes perbocats
En pregons fangars llavors enfonsats
A les platges dels pirates latents
Coleopteròlegs força com cals
Hi emprenem, fèrvids, els vols nupcials.

Contra el rellotge mort d'un cloquer espatllat, hi bufava,

gèlid, el cerç. Volia dir allò que érem prop de ca nostra novament? Amb ulls de falcó ens esforçàvem de valent d'atalaiar-hi tan lluny com no poguéssim, no fos cas que assolíssim de percebre-hi els punts més alts de les antigues ruïnes de temples, mosquees, catedrals, i d'altres coliseus obsolets.

Jaquint a part els múltiples torts que ens féreu, i els riscs que prenguérem per a esquitllar-nos-en, nosaltres, els incompresos entesos per tot local idiota arrucats, unes pessigolletes de benvolent escalforeta pels nervis se'ns difonen.

Badí la porta (qui es planyé amb els grinyols no pas acostumats, ans amb d'altres de novells encar més planyívols), i fui rebut com sempre. Silenci absolut. Ni cas.

Diguí: «Soc jo, tothom; soc qui de continu es pixa, sabeu on?» On? On? Féu l'eco de les buides estances, o potser feren, de llurs racons i esquerdes estant (n'ensumava llurs mescs enyorats), grills, aranyes, lepismes i escarabats. Continuí: «A la sabata, és clar.»

Oïa aplaudiments? No; a tant no arribàvem. Benvingut, rai, mes sense exageracions, eh?

Ho havia comprès. Amb mes falses aventures, no havia ensarronat ningú.

Callí, collons, callí. Mercès.

[≡≡≡]

[*Llegidor d'ombres*.]

Damunt la tauleta del rebedor, una florera amb flòrides florides flors, i, rebut, es veu, avui mateix, de l'Asil dels Gafs, on a en J.B. li rau el romanent de la família, una mena de cru camafeu — de fet, una postal amb postulants plens de pústules.

Tot repapiejant, sentint al seu sensori les ovacions de sempre, el simiesc J.B. ajorna per un instant ses fermes intencions de sortir de casa, i amb llegidora convicció, es fot a escandir ans lletrejar i confegir la quasi críptica missiva. Aquells quatre o cinc traços cursius no són pas tan fàcils d'esbrinar. La samfaina de tortes lletres, ja et dic, em marejaria a mi i tot.

Amb sublimitat conspícua, crida la minyona i n'inquireix si ella podria potser escatir què cony... Mes la vella minyona (vuitanta-tants anys de servei) ni puta de lletra. No pas que li calgui, és clar. I ara, amb la salvatgeria del furot, el mossegava i tot. «No te'n recordes que no n'aprenia mai, de llegir, carallot? I és clar que ni ganes. Totes les lletres, tothom ho sap, falòrnies, començant per les dels capellans i capatassos de tota maldat al món. Car qui mana, caca.»

Alhora, amb asincronicitat també esgarrifadora, a l'Illot de la Llebra, on rau l'Asil dels Gafs, la directriu n'Elevatrix Bastaix i l'infermer en cap, l'infernal bàrbar en Lameuc Kilkagà, es veu que tampoc no entenien les instruccions guixades pel palmàriament molt idiota jutge del districte.

Els deia, si fa no fot, que en un règim d'evidents miracles, ells (els dirigents de l'asil) qui prenen, *ahem*, delicada cura d'una terrible malaltia altament encomanadissa, on les carns i les pells són devastades en estabornidores magnituds, fotrien bé, estarrufats tots plegats en mòrbides esbudelladores vesprades, d'engegar tots els medicaments ni untets a rodar, i d'afegir's per comptes, mentalment, a la sísmica onada de les pregàries per ell, el jutge, atiades devers la bondat insoldable del nostre déu esplèndidament fabulós. Al cap de no re, per la seua mercè com tothom sap inaturable, tothom guarit i prou — i au, cap a casa, i tot això que el districte no s'estalvia, ca?

I que, si això no, la infracció que no cometrien (ells, els dirigents qui s'embadaleixen segurament massa pecaminosament en aquells cinemàtics símptomes crònics a les pel·lícules (o pells petites i negligibles) de llurs malalts, i perden així la visió del paisatge del salvament de l'ànima), la penalitat deguda no fora pas cap mera sotragada, ans molt virulent cataclisme. I que ell (el jutge totpoderós) ja tenia amanits el seu escamot d'eterns feixistes, i no cal dir la benzina (per a fotre foc a l'asil), i les orelles ben espolsades per a gaudir dels enrenous i els aücs i les cridòries d'adotzenada fireta, i de la ranera llavors dels tancats repel·lents gripaus, qui perllongadament no es rostien, quan l'edifici i el maleït illot sencer no s'enfonsaven com un altre Krakatau, sebollit en acabat per la purificadora tefra — pluja

del bon déu sempre rancuniós, odiós i justicier.

El greument amenaçat Illot de la Llebra (nom d'on es derivaria (?) l'adjectiu llebrós, i per la plebs confós generalment i ben natural en llebre) (i amb allò, és clar, a tothom ens venen a l'esment les conegudes estrofes del clàssic, especialment aquella que, si hom fa memòria, fa, «*Avui mateix que torn a anar ben pet/ A cop de llebre caç alguna ganta/ Com amb força milans qualque branxet./*»), l'amenaçat illot, dic, acollonit rai, és clar que llavors, a tall de vaixell fugisser, com ara teleportat per onades escaients de terratrèmols aigualits, ficà rumb, lluny de l'ominós esguard del jutge boig (tots en són), vers les mars opaques de la terra ignota, on parlen, es veu, llengües per ningú mai estudiades, d'ací que en J.B. fos incapaç de desxifrar la postal tramesa per qui sap, després de tot — verament quin membre de sa benauradament ara raptada família?

Se n'anà amb el document a consultar els dos o tres homes de ciència de qui havia notícia, pensant, amb tota la raó, que els homes de ciència (no pas els acadèmics, qui no saben re, i només bavegen somníferes bestieses) són al món els únics conqueridors com déu mana, dignes, com cal, amb cara i ulls. Conqueridors de debò, conqueridors reconeguts, bons conductors qui assuaveixen les tortures d'un món malèfic per a uns cossos com els nostres — exposats a tots els treballs i les agressions.

Als conqueridors científics els deurem, tard o d'hora, totes les benaurances d'un món ressuscitat. Toca ferro. Sort d'ells, qui són tot el contrari dels assassins depredadors qui menen les hordes lladres. La merda i la carronya dels pseudo-conqueridors — els fastigosos militars qui envaeixen i

destrueixen pobles molt millors que no els llurs — els conqueridors de veritat ja haurien (hauríem?) a hores d'ara d'haver inventat un sistema de no permetre'ls mai ni néixer. Ni néixer, collons, ni néixer! Maleïdes aberracions cromosòmiques!

Mes de moment què hi farem? Anar fent, pobrissons, és clar.

I les respostes dels tres o quatre científics, què me'n dius? La postal, diuen, és un palimpsest, on el darrer qui l'esgarrapava, per a guixar-hi ell, era, sense discussió, un analfabet qui no hi clissava enllà del nas, i qui, allò d'escriure, potser s'ho prenia a joc, com tants d'imbècils pertot (només cal veure què publiquen, els mercaders de la lletra carrinclona, ara). Afegien, els de més, que tot plegat aquells gargots no eren doncs sinó les contingents defecacions cal·ligràfiques d'un ignorant — qualcú de tremp particularment pervers i visionari.

Amb allò, en J.B., de la postal, què? Re, se'n desempallega, i au. L'estripa i la llença. Com deia la Quitèria, «Falòrnies d'arlequí — trites, i a córrer.»

Mentrestant, ha oberta la porta i és fora, i se n'adona que, sots l'òptica de l'espectador atmosfèric, l'hostilitat climàtica que patim ens hauria de treure tots de polleguera. Amb cames tremoloses, en J.B., vellard voluntariós, aboleix, amb llenguts vituperis, inoïts altre que per ell mateix, tota la casta maligna dels còmplices molt obsequiosos del totalitarisme corporatiu. Pseudo-periodistes corromputs, comprats pel poder. Banyem, així, en una bassa de merda pol·luïda. I, a sobre, avui fot vent. El llebeig porta fums i estalzins dels focs d'allà baix — insuportables contrades

sense control. Em sembla que cauré ofegat, i aniré a parar, joguina espatllada, com fulla de tardor.

Fent un cop d'ull de simi als lleigs núvols de dalt, llisca porta de l'apotecari endins. El lúgubre guru de la regalèssia i del tondre's les turmes i fregar-se-les vigorosament cada matí amb aigua glaçada, el rep oferint-li un cigar. «Això us provarà, J.B.; meravellós per a la tos; on em veieu, no he tossit mai; tots els paràsits noïbles foten lo camp tantost lo fum no els ateny. Remei irreemplaçable.»

«Sí, ja ho sé, i gràcies, s'agraeix; la Quitèria i jo en fumem sis o set la jornada, pipant ara jo, ara ella.»

«La Quitèria, rai, J.B.; quin espècimen, vós! Viurà cent-cinquanta anys pel cap baix. Quina dona!»

«Pagesa.»

«La millor raça del món. En què us puc servir?»

«Si teníeu unes gotes científiques? Unes gotetes per als ulls, un col·liri fet exprés, que fes veure amb més clarividència. Not que em costa darrerement una mica més que no abans de llegir rars manuscrits.»

«Quin hermeneuta no esteu fet, J.B.! Això dels texts obscurs us té pel bescoll. Quina dependència! Els texts antics, a parer meu, ja em perdonareu, és perdre el temps i prou. Rucades prehistòriques.»

«No; no són pas els antics, els que no entenc. Són els més d'ara. El món ha esdevingut un envitricoll indestriable. Les

generacions degenerades d'ara — els prehistòrics de l'abans de l'extinció.»

«Això és allò que en diuen entropia. Hi anem de clatell. Com si, dormint en taüts, se'ns hi enduu inexorablement el ràpid torrent. No hi ha re a fer. Lo món arruïnat; les noves generacions, raó que teniu, no han apreses les lliçons de les anihilacions planetàries precedents. Massa de gent, massa d'idiotes, massa de sorolls, de fums, de gossos, massa de màquines, de motors, d'avions, massa de balafi, de pol·lució — la cançó de sempre.»

«Obtundents a collons, com sempre, les vostres paraules, Melcior. Quant us dec?»

Amb un parells de raigs del col·liri màgic, en J.B., d'amagatotis de la Quitèria, a qui ha regalat el cigar per a apaivagar-la, hi clissa molt millor. Es torna de cop i volta un magnífic llegidor d'ombres. Prou pot, qui pogués! Envegeta, vós, i tot.

Rere les cortinetes amb flors, a la lleixa més alta de l'estatger dels enzes remeis, hi desa el flascó amb la resta de les gustoses gotetes, i s'asseu a dinar. A taula no hi ha re. Se'n va al rebost. Les lleixes hi són, ací, una disbauxa de fràcides, enrancides, vitualles de l'any de picor.

Ara s'ha emprenyat. Quin gènit, vós!

«No fotéssim cagarel·la!» Diu. «Soc el cap de taula! Servents servant safates per al senyoret m'haurien, assidus, d'ésser servint. Primparats porters esportellant les portes perquè passés m'haurien d'haver procurat passatge. Sabaters

sabatejant amb sapastres sabates per a no sabotejar cap de mos sàbats ni dissabtes, resoludament solucionen la sòlita condició d'un rebost sense past ni bast...

«I si, amb burxegós rebuig, disgustat, dolgut i damnat com dues dotzenes de déus datspelcul, amb cap sobtada sabatada els fot, als servents qui les serven, les safates per corbata, vull, que, en llur molt convençuda vençó ni desconfita, es vinclin vers l'invicte, encar pròpiament encorbatats, i tanmateix totalment talment tolits i talats, vull, dic, que corbats, es descordin en implosives imploracions d'aital tall: "*De grat i altament agraït, hom agraeix l'agradosa i molt graciosa gratificació amb la qual hom ha estat molt gratament agraciat*."»

I llavors, provisionalment satisfet, calla.

De sobte, molt millor no se li torna tot! Sense fretura d'anar a la paperera, o fins i tot ja al per de les escombraries, o àdhuc a la descàrrega de fora vila, a reconstituir-hi penosament la postal familiar ran dels minúsculs bocinets on, irritadament i atrabiliària, no l'havia reduïda, sap perfectament, visionari, mercès a les miraculoses gotetes que li esmolaven la visió, què hi deia.

I què hi deia? Què vols que hi digués? Com si fa no fa sempre, les mateixes mentides: «*Gloriosa glòria ens glorifica en aquesta Glorificant Institució instituïda per molts instruïts instructors. T'estimem amb estimació estimable. Amb medul·les ben modulades voldríem que t'inclinessis, emol·lient mol·lificador, a incloure't entre nosaltres. Escriu no pas gens aspriu, amb, si més no, inscripcions no pas gaire críptiques. Amén*.»

Ardit, animat amb el succés de suara, trontollant entre els trèmols, obstinat J.B., i per al fricandó de llebre del vespre, excel·lent micòleg d'afegitó, ha sortit a herboritzar-hi, per les boixedes i grevoledes del baix bosc dels voltants.

Cau el vespre de mantinent, i, distret, sense saber on para, creu un cop més haver-se extraviat. La fosca imperava arreu quan es demanava. «Són mos ulls que m'enganyen, o una contumaç guspira porten al bec del bastó de cascú els rovellats eidòlons de la nit...? Si mai som reconeguts com a tals, intel·lectuals i gossos, hom ens parla amb veus d'imbècil, com si fóssim infants de pit qui l'únic que esperem és de créixer per a anar a les nostres guerres i esdevenir-hi deguts degenerats drogats desgraciats assassins. Tret que si mai gosàvem rebel·lar-nos i ens declaràvem per un instant estorts del pensament totalitari, i doncs bordàvem d'acord amb el nostre lliure albir, com ens imprecaven llavors, i ens tractaven espaordidorament d'espantalls, a qui caldria encontinent fotre en foguera! Són els llurs doncs els bastons del darrer tacó a mort que, tota aquesta estona al món, de tota manera no ens pertocava de rebre?»

I aleshores estàtiques síl·labes combustibles, on el mateix grinyolant encadenament de dir-les, les impel·leix a la conflagració, li venen a l'esment. És, allò, com ara si encanteris li brollessin d'un cervell efervescent. Encanteris que congreguessin (o congriessin o comonissin) eudimonis assistents, qui el portessin de la maneta pel bon camí vers la comprensió del tot.

Després de l'execrable caos del viure, entrant doncs a un

més asserenat postbèl·lum, on endevina gairebé on no s'esgarriava, volent adés, tants de dies com no ha viscut, determinar de quins claus ni de quins cargols no era de debò feta la totalitària màquina, oprimit tothora per un desig molt poderós de bricolatge, obeint entabanadament a cap impulsiu instint, i doncs ficant llavors les autònomes grapes a merders interdits, i amb dits enllordats escorcollant a les palpentes, en les tenebres, a quin altre tèrbol avenc no era, doncs, on, al fons tot fosc del qual, no havia perduda la clau del lleure ni la tranquil·litat.

Pres de vertigen, s'agemoleix al peu d'un roure, crec. Aixeca, d'esquitllentes i amb el coll tot tort, un ull.

Dutes per les insospitades distàncies, espectrals ombres ominoses se t'apareixen, vingudes d'enlloc, i et demanes aprensiu què cony deuen voler-te? Ombres mandroses d'ectoplasmàtics organismes forasters, onírics, de quin reialme sebollit a quina necròpolis de quin altre estel podrit? Oi que semblen escarrassar-se a convidar-te al lloc llur?

Ep, no se m'hi ha perdut re, a casa vostra!

Els músculs se't revolten, i, revulsius, se t'entrellacen, cordes teses, a tall de cuirassa impenetrable. No es volen sobretot tocats per les ombres aparentment agressores.

Et repeteixen que ets precisament en el teu darrer viatge. Que la fi és imminent.

Els respons, automàtic, però, que quin viatge no és el darrer? Tothom qui neix l'inicia, un curt efímer viatge de no re vers la desaparició total.

I tot d'una es refà. S'escridassa. «No!» Un no que ressona basardós pel bosc. Un bosc ressentit, com ara si el seu ventre buit, omplert dels encenalls i les flames del futur imminent que l'espera, volgués esclatar-li, com massa d'anys ja no ha amenaçat de fotre. Un bosc que se sap també, com tot allò mortal, a caire de no re.

I afegeix, ferm. «No, no. Els torsimanys d'ombres pretèrites no ens podem pas morir mai. Sense naltres, tot fora pandemònium. Tot es degenerava ràpidament. Sense naltres, qui comprendria mai re? Ni l'univers mateix no es comprèn... Fugiu... Fugiu...»

La domèstica, tendra i polida com si parlés amb cap fantasma d'upa en lloc de fer-ho amb mi, em porta una tisana fumejant. Mentre el meu cos ivaçosament no esdevenia, es veu, ombra entre les ombres, ha foragitats, es veu, els perspicus diables esportius qui, divertits, ja m'amortallaven i tot.

«Els tonc ben tosos, els tolc ben tolts. Els ventava guitzes als carpons... Els haguessis vists fugir...! Recances, dius? Cap ni una. Remordiments? Encar menys! Massa poc! Qui els demanava de vindre a emprenyar?»

«Què dec tindre, Quitèria, que...?»

«No re, home, febres; un toc de malària; beu-te això... Pots caminar? Repenja-te'm fort, i som-hi. A poc a poquet. Tornem-nos-en. Una mica de xipolleig en bany cald al cossi gros de la cuina, i llavors un bon tiberi, i au, com nou. No creus que nosaltres ja hem fet prou? No creus que ja tenim

dret al repòs? A jaquir que les generacions d'ara llaurin i lliurin com cal. Qui sap. Prou, però (oi?) que sembli que són més degenerats encar, que dilapidin i malmetin, i pol·lueixin i s'esvalotin, i amin (ecs!) els gossos, com més repugnants millor, i sembla així mateix que només vulguin immergir-se en una darrera total disbauxa i bogeria, i que el món, amb allò, acabi de petar, justament a l'hora del màxim gaudi... Amb nosaltres, això rai, benignament i benauradament morts...»

"Sí, sí, som-hi, noia... 'Nem-hi, 'nem-hi...»

[≡≡≡]

[*L'ull, amaga-te-me'l dels malignes esguards oblics*.]

Que no saps la darrera?

Era a la part del centre de la vila del comtat i no en feien pas pocs, i tant, els anys i anys, que no hi fotia els peus, i abans tant que no hi anava, sobretot a la biblioteca i als festivals de filatèlia, i ara, aquests darrers vint anys, amb l'internet i tots els llibres i segells del món en línia, com et dic, com ho

trobava tot canviat!

Hi havien uns grans magatzems i m'hi he ficat per a distreure-m'hi, i anant d'un cantó a l'altre es veu que m'he ficat llavors a dues cambres on pràcticament només hi havia dones, amb algun marieta o home grotesc presumint de musculets.

I em deia què hi fotien i no semblaven fer altra cosa que mostrar's. I me n'adonava, i no sabia ni que n'existís la moda, que era l'indret reservat per als presumits i exhibicionistes.

I les dones se'm posaven davant, vestides (amb prou feines) amb roba de llenceria, i sense dir-me re, es feien veure, i jo brandava el cap, i continuava caminant, i cercava la sortida de les dues cambres, i l'he trobada, i, fora, no sé pas per què he pensat que, si tothom s'exhibia, també podia exhibir-me una mica, i m'he ficat a caminar a tall de granota, o pitjor, es veu, de gripau, al meu estil que aprenia tot solet d'infantó, ben petitet, abans d'aprendre de xerrar i tot.

Caminat amb les orelles i apujant les cames vinclades ben amunt, sota els braços i tot, i amb els braços, o pus tost amb les mans, tractant tanmateix de tapar'm infructuosament l'ull del cul amb les voretes de baix de la gavardina d'exhibicionista que es veu que avui no portava en record potser del fet del qual se m'acusava...

Car es veu que d'allò precisament se m'acusava. No me'n tornava a recordar fins que, després de passar així pels corredors dels grans magatzems, i sortir, al cap d'una estona, a l'estesa on els automòbils i els autobusos no eren

aparcats, dos vells jueus abillats grotescament a l'antiga, bo i llençant-me malignes esguards oblics, m'han assenyalat, amb ungles negres, on em calia anar. I era justament al palau de justícia. I ara començava, com dic, a recordar-me'n per què era al centre vila del comtat.

Dins el palau de justícia, immens, diferent del que no recordava de feia vint anys o més, la part de baix l'empraven ara per a vendre-hi tota mena de queviures, i no trobava com anar a cals jutges, i he trobat finalment un dels recepcionistes no pas lluny d'una de les portes principals, i m'ha dit que per als afers de justícia lleugera, em tocava pujar al pis quinzè.

Allò que em costava de trobar ara era cap ascensor. Només trobava als marges del pis de baix vàters bruts i escales rònegues que potser no duien enlloc, i per sort hi havia, a l'entrada d'una d'aquestes escales fosques, un electricista, i li he demanat si no hi havien ascensors, i sense dir mot, m'ha indicada una càpsula encastada a l'altre cantó de paret, i li he dit gràcies, home, i m'hi anava a ficar, i el terra de la càpsula era plena de fruits i verdures, i dues dones immigrades, malxerrades, amb llurs cistells, m'han preses les dues bossetes d'avajons que hi havia, i que pensava anar picant mentre pujava, i se n'han anades sense dir mot, i encar rai que hi havia a un racó una bosseta de cireres, i menjant-ne, he anat lentament pujant fins al pis quinzè.

He demanat a un guàrdia brutal on era el jutge dels exhibicionismes, i, amb carota emprenyada, m'ho ha assenyalat, i hi he entrat, i encar no em tocava, i no era pas un sol jutge, qui em tocava, n'eren tres, una vella jutgessa enmig, i dos encar més vells jutges a cada costat seu.

I al cap d'estoneta, doncs, m'ha tocat, i he sabut de què se m'acusava justament, i qui m'acusava eren, es veu, els lleigs jueus estereotipats de baix, i la jutgessa m'ha dit fil per randa quin gènere de crim en realitat no havia comès.

Es veu que havia insultades les tres religions cretines, bo i mostrant públicament l'ull del cul. Un ull del cul que, segons algunes de llurs religions, vol dir l'ull de déu, i segons d'altres l'ull del cony, i etc. I ara naps, i ara cols. Tant hi fot. Un fotimer extremadament estúpid i lamentable de vandàliques assumpcions. Una lliçó al capdavall força marejadora.

Diu en acabat la saberuda vella: «Exhibint-te a tall de granota, o, pitjor, de gripau, ofenies, es veu, els ulls del déu dels tres cretins. Llur déu es veu que veu l'ull del cul com ara un escarniment de l'hòstia. Saps què és l'hòstia, oi? Si més no aproximadament?»

«Molt aproximadament, molt honorable ma dama.»

«I no hi has pensat mai, gamarús? No t'has demanat mai per què els cretins de la religió cretina per antonomàsia es rauen una hòstia ben rodoneta a la coroneta? Ho fan per a pensar tothora en l'hòstia, i no pas en l'ull rodó del cul, en el qual es veu que altrament no pensarien cada minut de cada dia. I per què els jueus porten sempre aquell barretet negre tan ridícul tapant-se la coroneta? Al contrari, per a no pensar en l'hòstia, i perquè ningú no els confongui amb els cretins qui només pensen en l'hòstia, o...»

«Perdoneu, molt senyoria i honorable, no, no hi havia

pensat mai. Sabia que els cretins, això sí, moros, jueus i cretins, això del cul els ha preocupat sempre un ou; què dic, catorze mil grosses d'ous. En excés, en una molt insana malsana monomania. Ara, allò que no sabia era que l'hòstia representava l'ull del cul. Jo hauria dit, pobre de mi, que l'ull del cul, per comptes de representar l'hòstia, representava la glòria de la la figa borda de la dona xorca, i que era allò l'abominació més abominable per a llur déu (o déus, si no servaven el mateix, què ho sé jo), car els tres cretins, si quelcom no abominen amb extraordinària ferotgia és les dones, com prou sabeu, honorable senyoria, i només les dones serven figues, les quals com tothom sap, són, vaginalment (la part més interessant), d'entrada rodona com qualsevol altre tub, o, pel que fa al forat del cul, qualsevol altre recte... Ai, la mania dels cretins contra figues i figueres! Llurs ridículs llibres dogmàtics, escrits per infames curts de gambals, us n'heu adonat, senyoria, la meitat de l'insípid text pràcticament ocupat per l'odi irresistible que es veu que els causen les figues... Les figues maleïdes pel papus de dalt amb els menstrus de corrompuda sang; les figueres (absurdament, per a ells l'arbre dels penjats, amb ses trencadisses branques), les figueres, dic, perquè en produeixen, vull dir, figues (amb això ja en tenen prou per a condemnar-les) i l'arbre així mateix que tant no emprenyava aquell pobre desgraciat aviciat profeta, fill del pare qui el va parir (el pare, ep, el pare), perquè era figuera borda i no en produïa! Bestieses inempassables, honorable... Eh? No us m'impacienteu, si us plau. Demà em sabrà greu de no haver sabut fer-ho prou explícit. Ara que els torts de senderi ja s'ho trobaran, no fa? No dic pas, senyoria, que la meua interpretació sigui l'única bona; ci i ça hi ha d'ésser errònia per força, vós, l'honorabilíssima, ni al capdavall què ho sé jo, dona, si ni so sinó un pobre idiota, ja em perdonareu, qui

sempre ha estat, pels tres cretins, tractat de dona, perquè, com tota dona com cal i lliure (i doncs insultada eternament pels puríssims cretins), per força cap de llurs falòrnies mai no s'ha empassada. Una dona, dic, o qualcú qui sempre s'ha volguda dona, i exhibicionista, és clar, car què hi ha al món, o a l'univers fins i tot, de més formós d'esguardar atentament, senyoria, que no una dona? La dona, única glòria, ben pensat. I precisament per això les volen, els tres cretins i llurs déus molt repugnantment envejosos, totes les glorioses dones, amagades, putejades, amputades, perverses, impures, maltractades, enjovades, màrtirs, sacrificades, supèrflues, monges, hò, i espera't, constantment envaïdes pels malignes pinyols que esdevenen de mantinent enormes paràsits, qui els éssers superiors i amb ànima immortal (no em foteu riure, cavà?) no els endollen de continu, i que ells anomenen, plens de flonja vanitat, fills, fills, fills... Mai filles, és clar, quina horror, vós, quin oprobi ni quina horror, no fotéssim!»

«Ei, n'Orellut! Som-hi, prou xerrameca!» M'aturava amb la mà plana, pus tost que amb el martellet de fusta la bona presidenta del tribunal. «Apa, ens dius quant portes a la butxaca, oi?»

«Cinc lliures pelades, senyoria molt honorable.»

«Doncs som-hi, ja fa. Au ves i paga a caixa. Quatre lliures i cinquanta penics, que en tinguis prou per a tornar a casa en tramvia, això sí, amb l'ull ben desat dins la llorda gavardina d'exhibicionista bord que ens portes. I, apa, i que de tu, no en veiéssim, en sis mesos pel cap baix, molla. O la multa déu-n'hi-doneret, llavors. Fa, carallot?"

«*Iu bet, iur honor. Òquei, doc. Dancs, dancs.*»

En un parèntesi et diré que em va sabre greu que la presidenta m'estronqués abruptament la xerrera, justament quan, per a il·lustrar el meu argument, li volia fer avinent precisament l'exemple d'aquell film on els americans llencen una bomba atòmica per error (!) enmig de Moscou, i l'Henry Fonda, bo i pelant-se el cul per tal de saber com s'ho fotrà, i excusant-se i denigrant-se, i fustigant-se i cagant-se en ell mateix, li diu, pel telèfon vermell, al rus en cap, que perdoni, que ja ho veu, una equivocacioneta la pot tindre tothom, i que sigui bo i (per una coseta així, de no re, com la d'assassinar amb els seus covards militars de merda milions de persones d'espetec) que no comenci la fi del món, si us plau, home, que, en signe de bona voluntat (!), ja farà llençar ell mateix, el president americà, una altra bomba atòmica encar més malparida, 'per error volgut', al bell mig de Nova York. I el pobre rus li diu, vessant commiseració, però oi que hi tens la dona, a Nova York? I l'Henry diu, plorós, i tant, noi, i tant... Tret que, en un final alternatiu, hi havia la resolució de debò, especial per als països cretins, aquella que doncs s'acordava amb les religions de déus cretins... I és que, quan el rus li deia, hi tens la dona, home, què fots! L'americà respon, punyeteret, precisament, noi, precisament. I el rus comprèn, i diu, home, ja t'he calat, molt bé, perfecte, però espera't a demà, que ara mateix (quina bona pensada, oi, noi?) donaré ordre que la meua dona rebi un passatge immediat de viatge de vacances a Nova York.

Hà, ja ho veus. Malaguanyada contalla que no poguí contar, no et sembla?

Tant se val. Per a tornar al fet acomplit dalt als jutjats,

llavors, havent sortit triomfador de la sala, acompanyat pel guàrdia brutal, qui em deia, remugant, brutalment amarg i emprenyat, que la jutgessa la cagava de mig a mig (i que dona havia d'ésser, pobra dona!), i que ell rai, que ell m'hauria condemnat a mort instantània i molt vilipendiosa, això sí, després que tot el maleït regiment del seu quarter d'homes tan ben parits, en cua interminable, no m'hagués donat pel cul, hem arribats a la finestreta de la caixa.

Havent pagat, he sortit disparat i tot xiroi; i parant compte, això també, i per portes falses, i part darrere, per viaranys selvàtics.

Car no volia pas que m'apedreguessin com a cap pecadriu a cap cantonada les gernacions de condemnats cretins molt despitats (ni, com sempre, despietats).

En fi, doncs, ja ho veus tu amb quins panorames no ens trobem encar avui com avui.

Ara, com a anècdota, pus tost curiosa, no creus pas?

[≡≡≡]

[*L'abducció del crani*.]

A cal metge, m'han fet entrar al seu despatx, i m'han dit que ara vindrà, i que segui i que m'esperi que de moment ui, la feinada que té.

Soc el pacient fotent de pacient amb pler de pacient paciència, i al capdavall entra un home molt elegant, vestit tot de blanc, amb un plomall impol·lut a la mà.

Diu, perfuntori: *Com anem?*

Dic: *Mercès, doctor, perfectament*.

Com no fa cap altre paper, li dic: *I ara, doctor, si us podia manllevar per un instant mitja orella, us ho suplic*...

S'asseu gentilment a una cadira arrambada a la mateixa paret que no la meua, i fa, amb bondat infinita: *Digueu, digueu*...

Aquell home m'enamora; quina tendresa, vós, quina amabilitat, qui s'ho creuria, mai no m'hi he trobat! Idò, tira peixat, quina bona sort la meua! Se'l veia d'una hora lluny que era un dels molt rars metges dels qui en sabien, dels qui amb llur ciència ben apresa i desenvolupada fan de debò de bo al sortós malalt qui cau a llurs grapes. Com me li embalava!

—Veureu, doctor, ja em perdonareu, no n'estic gens acostumat... A cal metge, ja ho veureu, presentant-m'hi així, tan neulit, i inhibit i pusil·lànime com sempre i pertot, i amb l'agreujant detall que em put l'aflat com al malalt més greu, i així, doncs, vist que em veuen tot plegat amb la meua cara

de ruc, i el meu posat d'idiota, tots els metges sempre se me n'han fotut.

«Idò, doctor, ui, si se'n foten, de panxots, quan jo només voldria que escatissin, si pogués ésser, ni que no fos una mica part damunt, els pitjors de mos mals, de mes malvestats, de mos desconsols. I molt important, de mos malsons, sí, sí.

«Doncs ells, al contrari, com dic, metjarres de trucalembut, se'n foten de la virolla, i amb les putes infermeres qui sempre s'han afegides al ludibri i a la riota, em fan beure a galet, em fan veure garses per perdius, prenent-me pel més babau del poble, i en acabat m'aixequen la camisa, i em donen pel cul.

«I au, ja ho veieu. Amb quatre mots en grecs (es deuen pensar que no en sé), se'm trauen de sobre. Havent cobrat, em trameten a la merda. No hi tornes més, sabeu?

«Oh, i aquests rai. Hi ha els qui prou se t'acarnissen, ai, aqueixos, si sabéssiu! Llurs animadversions, llurs lletjors d'ànima, incalculables; uns misantrops i perpetus fatxendes, un col·lectiu qui esporugueix de valent, qui a la mínima t'amenacen amb operacions on hi lleixaràs, segur, la puta pell.

«Estupendament obtusos, sumptuosament immunds (no pas com vós, tan polit i com cal), en un tres i no res ja te l'han arrabassat, el teu crani galdosíssim; t'han jaquit tràgica mòrbida desferra perduda per les descàrregues i abocadors més fètids i abandonats...

«Només de pensar-hi, guaiteu! Quins abruptes esclatants tremolins...! Ni quina pell anserina! Quines osques espontànies! Ja us dic, m'estim més d'aquesta merda de vida toldre'm, que no pas de continuar passant indefinidament pels mateixos turments!

«Adoneu-vos-en, doctor, jo soc un qui, persona seriosa, no he donat xanguet mai a ningú, ni a dones, ni a infants, ni a gossos, ni a d'altres simis similars... No els vists mai com a prou inferiors per a donar'ls xanguet, ja us ho diré.

«I nogensmenys, contràriament a l'efecte desitjat (i per d'altres nimietats que ara no fan al cas, és clar), com menys de xanguet no els donava, menys no em feien la farina blana.

«Al contrari, ja us dic, quina rancúnia, vós, quin ull més dolent no em llençaven llavors! No ho he entès mai, doctor; és evident que si els dones xanguet i els fas la gara-gara, i així els tractes de curts d'esment o d'infantils, i els lliures acaronaments a betzef i els curulles d'innecessàries magarrufes, i els embafes amb marrofins i d'altres llepolies per l'estil, és evident, dic, que els fots un greu ultratge, que els veus com a inferiors, ai, i potser això els plau... Allò els entendreix, que els siguis tendre i amorós, i molt sentimental, i un colló d'afectuós, però és només, sempre s'ha vist, per a tindre't tot seguit ben atrapat... I un cop et tenen sots llurs urpes, ja has begut oli... Com no corren llavors a tornar les taules, a fotre't el món cap per avall! On els tractaves d'inferiors, tantost no afluixes, com se't revengen, amb quina rancúnia, i com et trepitgen i t'esclavitzen, i no pots sinó acabar de veure't encadenat per sempre més de perenne lacai llur.

«Un pic s'imposaven, malament rai, et tractaven encontinent d'inferior, a tu... En canvi, si no donant-los mai xanguet (em seguiu, doctor?), si els tractaves de superiors al començament, se'ls acabaven els arguments, i per això et miren amb fàstic...

«No us sembla? Es com jo ho comprenc, doctor.

«Si, fixeu-vos-hi bé, si fins al meus somnis, quan em trob que haig de parlar-hi, urta a urta, amb cap femella si fa no fa seductora, no vaig enlloc; de tan empegueït, no em surten sinó molt ensalivades farfutalles, papissotades, xafalloseries, i només cal que la dona se m'insinuï gens, no res, una miqueta, i apa, ja m'he escorregut als calçotets, així que pleguem, oi? Ai, carallot, i tant! Estroncada frenesia, nèctar despès infructuosament; agafa la teua aleta dorsal i torna-te'n a mar, dissortat tauró desdentegat.

«Els somnis ho diuen tot, no creieu, doctor? Només cal saber esguardar'ls pel bon costat.»

Molt comprensiu, el meu metge, a tot allò que li dic, hi fa una capcinada i es grata, pensiu, el mentó, i mormola que: *I tant, i tant*...

És aleshores on la porta s'obre d'una revolada i un homenot vestit d'anar pel carrer, sense uniforme ni re, entra al despatx i, sense dir tampoc re, se'ns asseu darrere la gran taula del despatx, com si fos el president del món.

Don un cop d'ull interrogatiu al meu metge, esperant que el foti fora, l'intrús absurd i boterut. El meu metge tan esvelt i fi, el meu heroi, expulsant l'extemporani invasor borrallut i

mitjamerdós.

Encar esperaria ara. Al contrari, el bon metge no hi diu ni piu, i el maleït clandestí infiltrat fotent-se el pudent príncep del reialme.

—Què dius, malalt? On dius que no et pruu? (Se m'adreça bramant, i d'allò més barroerament. Un carallot encar més barroer que no pas jo, qui, pobre de mi, vinc d'on vinc. Quina és la seua excusa?)

—Doncs...

—Bah, bah, sense mentides, fem via, ca? No badem!

Quina bestiota més rude ni més desgraciada! No sé pas com començar...

—Doncs, com li deia al doctor...

—Quin doctor?

—Al doctor aquí present... (Assenyalant discretament el meu bon metge de suara ara mateix.)

—Aquest és el senyor encarregat de la neteja...

—*What! Don't fuck with my cranium! Judging by looks and attitude, I guess he's more of a kind and responsible doctor, and you more of an uncouth and unworthy janitor, or worse!* (Amb quina furieta de merdeta no esclatava, pobre de mi.)

—Hà! Digues-li qui ets.

—*I'm the janitor indeed... of the whole premises*. (Se'n vanta, amb cru urc, i amb tota la raó, car quines tasques hi ha al món més nobles que no les seues, ben a l'inrevés de les tasques vils on se'ns enfeina, destraler, l'altre; i al capdavall, què? Un mal escombriaire no fa cap mal, mentre que un mal metge... les esfereïdores barbaritats que no comet!)

—*And me, who am I?*

—*You are indeed the doctor, doctor*.

—Ho veus?

Li dic, incrèdul, gosant guaitar-lo als ulls, al meu metge assegudet a la cadira a la meua esquerra, tan bonifaci i tan perfecte, tan interessat com semblava en sentir tots els meus símptomes: *No em diguis que... No pots pas...*

Diu: *No puc pas poc, babau!*

I s'aixeca mig rient, i passant, tan perfuntori com sempre, el plomall per la taula del despatx, es fot a vessar un raig de riallades amb el metge putrefacte de la taula, i gira cua i obre la porta i el sents convocant les infermeres...

—Consagrat pacient! S'escorr tantost no ensuma femella! Se somia seduït per beutats abrandades, i es vol '*conegut mossegaire d'hams de femella*', i, havent-ne eixit providencialment tostemps incòlume, es vol així mateix llavors percudint-les amb '*l'impacte del borinot damunt l'orquídia*', i tanmateix, tantost no se li atansen gens, ni en

sent mica la flaire, als calçotets descarrega!

Cercava pertot arreu l'escombra de l'encarregat de la neteja per a tornar-m'hi. Una escombra que no era enlloc, malaguanyada.

Maleït mancament! Tan bo com no soc amb una escombra, ni en Tirant Loblanc amb son muntant de trenta lliures magnèticament ben arrapat a les lluents manyoples.

Desconfit en tots els camps, l'empegueïment em cremava les orelles, n'ensumava el fumet que treien i tot...

Fou llavors on (empaitat per les xarones, qui volien que, damunt, encar els pagués la farsa), rebotegant pels esglaons, no queia escales avall, i així, per sort, encar feia cap al carrer més de pressa, i corria aleshores de dret cap al bosquet i '*m'acobitiava a l'ombra submergida de cap soca*' i '*la nit no s'hi acabava mai; esdevenia eterna*'.

[≡≡≡]

[*Oig els refilets del matí*.]

Oig els refilets del matí i faig el llit d'una revolada, i tot ho pos en cunç.

Pobre de mi, casolà, i tanmateix secretament embriagat de lluny en lluny amb impulsos neurològics força poderosos, esdevinc molt llefre, vull dir, molt golut, a cometre els mal anomenats vicis i pecats més durament prohibits pels impunes criminals qui ens regeixen.

(Cal dir, al capdavall vicis inexistents. Amb denunciar-los i castigar-ne durament els pobre éssers existents a qui els plau de conrear'ls, és el poder repressor que en treu nyapa. Car amb l'exemple traïdor i antihumà exercit cruelment en l'enxampat, tothom altri el tenen ben acollonit i obedient, esclavitzat.) (Deia en Proust, 'Els més cruels dels nostres adversaris no són pas els qui ens contradiuen i proven de persuadir'ns, ans els qui engreixen i inventen les notícies que més no ens desolarien'.) (I més clar, en Fourier, qui diu, 'Els rosegaaltars i les colltortes totjorn s'insurgeixen, i amb quina esclatant faramalla, contra els vicis que secretament els aporten guany. Tots els bons vicis dominants, llur enemic aparatós i ficte és sempre aquell qui secretament en treu benefici.)

Tant se val. Jorn avui doncs on anit no m'havia lliurat a una activitat privada (ja em perdonareu, indivulgable) d'aquelles que, com dic, les malignes forces repressores anomenen vicis o pecats (la mateixa merda inexistent), i em temia tanmateix que aquest cop no m'haguessin clissat de debò.

De fet, àdhuc eu me'n penedia. No pas del pretès pecat o suposat vici, ans de no prendre-m'ho amb prou compte, i curant de fer-ho de més amagat, així havent-me tristament

arriscat a la descoberta pel poder assassí. (Malauradament, n'hi ha prou que em prohibeixin quelcom, perquè ho faci. En tots els manaments de les lleis dogmàtiques sempre m'hi he cagat.)(Les soles lleis que obeeixc són les de la natura. La natura cal obeir-la, sola manera de fer-s'hi niu.) (*Non, nisi parendo, vincitur*, diu en Francis Bacon)

En fi, entre allò i el cansament de l'exercici, em trobava pansidet. Una desfeta considerable. Desconfit fins al mànec. Folles despeses somàtiques que ja no em podia permetre. Les meues perspectives d'un brillant futur del temps llunyà on era jove, ja ho veus tu fins a quin execrable arnat abís no han anades a raure.

Me n'havia assabentat recentment que els veïns volien denunciar una ronyosa camioneta blava qui es passejava molt sospitosament de nits... I és clar que era de la bòfia... d'aquest simulacre fastigós que en diem la nostra molt colta bòfia, culpable sempre de les pitjors, més bestials, atzagaiades.

Romangueren, els estòlids innocents del veïnatge, amb un pam de nas. De tots els trets dels visatge, el nas és, com tothom sap, on millor no s'arreceren el refinament o l'animalitat dels personatges. En els casos pitjors, ens trobem que, de dalt de tot del cim més alt ni estirat del nas, els oronells sotgen, amples, amb mostres inconfusibles de llur estupiditat, l'estesa de llurs preteses pretensioses extensions.

No pas que no els conegués, els de la bòfia, sempre els havia portada sospita. Per un fètid pessigolleig neguitós al nas, sempre els havia allevat un deix palpable de mala intenció...

En fi, que em devien tindre el dit ficat a l'ull...

L'únic que, fins ara, sortós rai. No hi ha com tindre sort, al món. Clau de la supervivència. Entre la sort i la dissort, tothom ens juguem incessantment la vida. Entre benastrucs i malastrucs, el món es divideix. No hi ha enlloc ni d'altre remei ni d'altra llei.

Una camioneta nocturna espiant pels carrers... Prou saps amb quins mètodes no treballa la bòfia en aquest país. Enmig de la nit, t'entren en folla turbamulta, bo i enfonsant-te la porta, i matant-hi totdeu sense contemplacions a cops de metralladora.

I amb aqueixes cases nostres espargides estretament per connexes barriades; cases amb adreces, on el nom del carrer és diferent, i tanmateix contigües pel cantó d'arrere o del costat, o a tots ops no gaire separades, en carrers encreuats, de cases semblants que duen el mateix nombre al capdamunt... Per a qui no s'hi coneix, el panorama és espantosament confús. Tot ben garbellat, malament rai, com prou dic.

Era normal que m'hagués agafada força por que... Que, pels crims possibles d'una de les cases de la vora, o de no gaire lluny, amb el mateix nombre de casa meua, tret que amb un nom de carrer diferent, a la nit, i tractant-se de la bòfia, qui mai no mira prim, qualsevol nit, no me'ls trobava envaint-me-la (horda del pitjor malson) i omplint-me el cos de bales.

Doncs bé, no; aquell matí al contrari, *buf!*

Era a la finestra i me n'assabentava. Les veïnes

n’enraonaven. Durant la nit, una casa, amb el mateix nombre al capdamunt de la porta que no pas la meua, havia rebuda la luctuosa visita... Es veu que, efectivament, la bòfia m’havien clissat, i aquella nit mateixa, com dic, vingueren a exterminar-me, tret que exterminaren un dels veïns més anodins i complidors, amb tota la família d’escreix, sense deixar res per verd, gossos inclosos.

Prou dic, tots qui som, al món, sinó atziacs titelles. Uns, els titelles amb el bastó; els altres, els titelles bastonejats. Tot plegat, quin paperet més ruc per a cascú!

Què hi farem! Sí ves, fins a la propera.

[≡≡≡]

[*Només quan no és cap festa no ens toca aquesta orquestra*.]

Com sap tothom, allò que apellem ‘cervell’ el constitueix de fet una bessonada. Els dos bessons, si fa no fa, meitat i meitat de la mateixa massa, són, de cops, o àdhuc sovint, contradictoris. Com a conseqüència, de cops (o sovint en el cas d’alguns) anem confusos; no sabem on parem ni on volem anar a parar. El bessó ‘bo’ sent les veus del bessó

‘dolent’ i, si no vigilés, el desencaminaria. Li cal, com a tothom altri, en aquest món no badar gaire. Car, al cap i a la fi, les de més de les vegades els dos bessons, llurs llivells atàvics inflamats, juguen a occir’s recíprocament.

De cops, així mateix, tips de sentir’s engabiats en aquell extravagantment estret indret (el crani) els dos íntims germans cerquen a veure qui aboleix d’una vegada l’altre.

Me’n record ara mateix que era amb uns companys jagut panxa amunt a la platja, i tot d’una...

I tant. Érem a la platja estirats, el cosmetòleg Petroni, el neuròleg Ptolomeu, el ginecòleg Tit Miràndola, els dos bessons Flos (n’Amadeu Flodejorn i n’Adalbert Flodenit), i jo. Testimonis de la dídim-màquia, rai.

Tot i que de petits érem inseparables, anant de la maneta o de bracet a la mateixa escola primària, i llavors plegats pertot arreu, sempre bons amics, als jocs, a les firetes, d’expedició al castell, als partits d’afeccionats... A pleret, mentre ens fèiem grans, les distàncies naturals de dues perspectives vitals que per força havien de divergir, tot i que al començament encar en contacte epistolar, o a cops de qualque trucada, més tard ens havíem allunyat tant que n’ignoràvem mútuament les trajectòries ulteriors, o si més no n’ignorava la seua...

Tret que ara, com un llamp que et caigués tot d’una d’un cel ras, després de més de quaranta o cinquanta anys, no sé què devia tenir o què es pensava que li havia fet, mes es veu que havia esdevingut el seu pitjor enemic del moment.

Mania persecutòria. Paranoia. O aquella ruca dèria on es veu que confons qualcú amb qualcú d'altri, i l'identifiques amb aquell qui, d'entre les teues colles de brètols (colles aliades o colles enfrontades, tant se val; la via del brètol, tothom ho sap, quin martiri incessant!), qualcú, dic, qui (maltempsada) te n'havia feta qualque de grossa... O ni això... On tot plegat s'ho imaginava... Tant se val. Tocat del bolet totalment.

En Ptolomeu neuròleg me n'hauria pogut donar raons i noms específics, de les malalties fàcilment sospitables de l'atacant, tret que l'envestida fou tan peremptòria que no hi va haver estona sinó per a defensar's cascú com pogués contra la brutalíssima agressió d'aquell homenot forçut i altament drogat, el qual, al començament, com dic, no havia estat capaç de reconèixer.

Quin ulls ferotges els seus, quina bromera li cau dels queixals i els ullals, quines ganyades més enceses al vult! Era un altre condemnat llop amb la mortífera ràbia. Em vol pelar allí mateix, jo estès, i ell com un colós damunt meu.

Com m'insulta i com es neteja i es refrega (i amb quines trepitjades més esclafadores) les sabatotes totes brutes de merda de gos damunt el meu pit i la meua carranxa.

Tot seguit estavella un dels seu genollots damunt el meu coll. No puc respirar. D'aquesta no n'ixc pas viu...

Tret que... Aparició miraculosa, irrupció providencial, fulgurant presència del rat curiós!

Com el ratolí al lleó, allò em salvava de moment,.

Els espills sollats de mos ulls el reflectiren; estupefacte davant aquell miratge (un bestial posseït com el meu projectat assassí tot d'una esglaiat a mort per la materialització d'un rat qualsevol qui tanmateix s'alzina gloriós com gegantesc àngel de la llum — tot i que és no gaire gros i força fosc).

N'hi havia per a llogar-hi cadires (gandules de la platja), com em van dir els companys més tard, els quals s'hi asseien de debò, es veu, per a gaudir millor del grotesc espectacle.

Rabits en exuberants raptes emocionals, en trànsit vers esferes de sentiments sublims d'allò pus, tots cinc, dic, es veu, n'Amadeu i n'Adalbert, en Tit Miràndola, en Ptolomeu i en Petroni, diuen que allò els divertia d'allò pus. Car cert que no veníem pas a la platja (com els de més dels mesquins mascles) a veure-hi conys, sobretot el nostre pobre ginecòleg, el qual n'estava tip de veure'n de massa a prop i tot. Sabut és que per a certa gent, com per a mi mateix quan era menut, i encar pitjor, quan era jove (fins que cap als trenta, trenta-cinc anys, no en vaig veure tres o quatre de cop i em vaig desenganyar), allò de veure els primers conys era com veure, immensament acollonit, l'ull del déu miserable i fill de puta, l'infeliç capdecony qui t'ensenyaven a estudi que calia molt vigilar de no esguerrar-li la guitarra. Car, si ho foties, com es fotia ell! Les bestiades que no fotia, pobre merdós!

Ara, un cop fas anar el seny, rai. Et deslliures de la imatge del malparit omnipotent de dalt, i, absents a partir d'aleshores al teu magí, tant el maligne sacrificador com els repulsius sacrificats qui el segueixen, i, a canvi, guanyant-hi un colló pel cap baix, romans fascinat, si ho vols, per la

natura mateixa (aquesta és el ver déu, vull dir, deessa), com amb els arbres i els bolets, i els oceans i les tempestes, i la userda d'avui mateix tot venint i les brillants cuquetes qui meravellosament no hi sojornaven...

A la primavera, quan els llevats als sialoquents conys de les bagassetes bombollegen de valent, i els macips a les puntes de llurs faves experimenten els mateixos formigueigs i les mateixes activitats, atacar conys (conys qui es baden com boques de balenes qui tot ho deglutien), no hi ha millor religió al món, ni més gran felicitat, ni paradís que se li pugui igualar. Hom s'acontenta amb allò que hi ha. I d'on no n'hi ha, rajar'n no pot.

Sentíem mormols d'estoliditat. El nostre heroi romania tremolant entre la sorra com damisel·la espaordida qui s'aixeca les faldilles i puja al tamboret perquè ha albirat, horroritzada, l'aranya o el ratolí o l'escarabat qui es passeja tranquil·lament, pobrissó, pel soler.

Tothom sap que l'únic heroi és l'antiheroi. Tot heroi projectat per la propaganda criminal no és sinó ca maleït i llepaculs lacai del bel·licós poder. I el meu rat curiós, és a dir, el meu antiheroi, era l'únic que en aquella avinentesa no es mereixia un monument. Un panteó. Un olimp. I tant.

El meu enemic tan tifa, qui adés se'ns atansava com presumit pollastre qui, envejós de les femelles, pretén pondre i no pon sinó merda, i qui amb els trets tensats com en cap àpat funerari, es volia aparatosa careta d'esperit maligne japonès en qualsevol carrinclona opereta de les llurs, ara arrossegant-se com rèptil maldestre i ranc, se'n tornà cap als seus racons immunds dels baixos fons.

Un desgraciat menyspreable més qui, a llur suc infecte, hi torna llefiscós, a xauxinar-hi. Com tots els altres perdedors del seu ambient aberrant i repel·lent — a evitar de totes totes.

Que s'hi afegeixi, no sap fotre res més. Entre els murris de disbauxa pels xibius, on ingurgiten, sense parar prim, xorrèstic i mam del pitjor malseure-hi més tard a l'excusat, tret que, abans, encar, en qualsque etzigoris sagnants, ebris i batallers, no s'han també capbussats — i en ridícules altercacions heteròclitament armades, d'on, qui poc qui molt, tothom no n'eixia ben nafrat.

I llavors, banzim-banzam, catric-catrac, ara caic, ara m'aixec, au, cap al cau, on, engavanyats amb tantes de molèsties, com dic, sanglots rai a l'hora de l'estòrcer's del metzinós excedent. No els és pas cap idil·li, no pas, no, llavors, cagar. Ni és tampoc pas cap ganga, d'ésser tot plegat un brètol.

Per a sortir de tantes de cabòries, jo de sobrevivent, ja em convenia un bon ensurt que em tragués del pec circuit de l'obsessió. Al cap i a la fi, salvem la vida cada dia que sobrevivim fins l'endemà.

Sense ni com ve ni com va, quin buf ultrapoderós no se'ns immiscia ara a l'escenari!

Per cap sobtat prester iradament presos, si fa no fa tothom volàvem — i cadires i ombrel·les, i canalla i guinguetes, i potingues i bosses i tovalloles — i quin mareig! Un món rodant rodant, com a cap ball esvalotat de caòtiques

galàxies.

I quines musiques celestials, vós, al mateix temps! Cavà? Prou podíem.

Car prou és veritat allò que diuen...

Només quan no és cap festa no ens toca aquesta orquestra.

[≡≡≡]

[*L'horrorós escàndol.*]

No ens n'amaguéssim pas més!

L'horrorós escàndol és que ens calgui cagar. Mai no he pogut treure-m'ho del cap.

Enderiat amb la brutícia. La brutícia que suposa viure.

Quin mecanisme més merdós (literalment), això de viure, vós!

Sempre m'he somiat angèlic. Per això m'emprenya tant la realitat.

Ningú no pot haver inventat mai un món tan desgraciat. Ha d'ésser per força una xiripa infausta d'allò pus. La més sapastre de les combinacions. No hem feta sort.

Ens fotrem fotre. I prou.

[≡≡≡]

[*Dues figures sàfiques. Na Clit Alcel, cusca i casta, i na Cal·líop Sil·lepsi, qui es perdé pel Parnàs* .]

Obliqües reverberen per l'aire estantís les escandaloses dites de les padrines molt pietoses, qui, esteses sublimment com no gaire lacòniques meduses, te'n contaven, on, ninots de drap qui debades es volen prou tibats, impertinents personatges, pol·luïts per les impúdiques pudors dels palaus, hi passen qui-sap-les penes, tot lamentant-se, vehements, i al mode hel·lènic, com si els cremessin en efígie ans no els cremessin encontinent de veritat, que «*Ai, vós, i tant, i tant; només tantost mort, pot ningú creure's amb cap mena de sort*».

Vells antics ambigus demiürgs, amb delers frustrats de mai esdevenir epònims, i qui adés cercaren esporàdicament tant la nostra il·luminació com bolets màgics. Llurs quests foren

quests de piròmans i de milhomes, obscens i equívocs.

Són gripaus. Cascú la grotesca paròdia d'un altre gripau; estèticament, irrisoris malastres, tothora bruts, socarrimats, inrentables. Amb crostes, a les rugues, d'engrut i estalzí.

Gargots desdentegats, què se m'empatollen? Se m'adrecen?

M'és vijares que em tenen el dit ficat a l'ull. Què m'hi deuen vúlguer, desgraciats?

Me n'alluny com isnella papallona blava i groga. Tost, havent tombat xiprers avall, vijares m'és que no cal pensar-hi més.

I nogensmenys, no. Te'n trobes de novells. Això dels homes... Morts i vius, llàtzers i narcisos, tots et volen el cony, flor irresistible.

Cercle viciós. Davall per espirals vers grutes afòtiques. Tornaré al ventre prehistòric de ma mare, la terra infernal on, sola, l'harmonia hi regeix, i hi albira hom la llum promesa. Com més fosc no és, millor no l'albires.

Çajús, forces irracionals melòdiques s'hi entenen, i en l'entesa t'hi entens, i t'hi rabeges i hi sures, feliç. Judiques tota cosa, animada o estàtica, ben endergada, a son lloc, i tu enmig. Tu enmig sempre de tot allò que mai no hi cabrà. Ets testimoni instintiu que aquest ha d'ésser per collons el millor món dels possibles, el millor acunçat.

Tot en equilibri. Versemblantment, la barreja global quaix exerceix de forma acadèmica, en el bon sentit de

l’endreçament (sempre com cal segons les circumstàncies) de les matèries.

Així que tot en derg, a cunç, amb cap (gros) problema.

Adapta-t’hi (mot cabdal). Si et volen la disruptiva flor, l’encens. Cremada, no put a la injuriosa flaire que atrau els esvalotats i vacus, trastocats i robòtics, borinots humans.

(...)

Què hi faig, alzinada, al bell indret? I entre qui...?

Putarres mortes, llurs epitafis tots en variacions d’aquest d’ací: «*Quan en Tal te’l tol, el tel/ Te l’estripa sense estil/ Com qui esqueixa tul/ I en acabat t’hi fa entrar l’estol*.»

Putarres vives rai, totes alhora arribant-hi: Vénen al funeral del lleig arlot. Les sents bleixar per a amor a la pujada. Cementiri a Montbell.

«*Tot ha d’anar mig de conya, o ens asfixiem d’angoixa*.»
«*Totes sabem al capdarrer què fotrem. Suïcidi col·lectiu*.»
«*I mala (o bona) cara quan morirem*.»

—Al capdavall, què? La “nostra” escarransideta esfèrula a l’univers — de fet, una mena de quelcom equivalent a un sol (un únic qualsevol individu) radiolari al “nostre” zooplàncton. Totalment negligible, excepte si de cas per a si

mateix. Com sempre. Com tothom.

Nada avui mateix, si doncs no l'endemà, tant se val, se n'adonarà (si mai instantàniament se n'adona, sortosa) que viure és únicament contemplació de l'espectacle: les cuques, les tempestes, i els miralls, li serven d'empertostemps l'esguard. L'evolució persistent del món: bombolla irisada.

(...)

I jo? Versificant. Contra el clergat. I contra els cagallons llargueruts i coronats, i contra llurs clercs copròfagament compromesos amb la capitulació de les capacitats i facultats mentals de la població.

Exacte. Quan fotia de poeta maleït, Apol·lo pollós, al ranci sostremort on malvivia, hi havia una lluerna tota esbiaixada i de vidres bruts i esquerdats.

Sovint, enmig de la nit, per la lluerna m'espiaven, melsuts, flegmàtics, éssers quimèrics, fantasmagòrics. Llurs escarides dents enriolades disparaven, per les osques grogues, múltiples balbes llengües forcades de les quals sovint penjaven teranyines de condescendents sèptics estirabots.

Llurs ulls roents eren semblants als dels seriosos marcians... De malenconia ploraven les bromes i els paraigües cercaven recer entre els seriosos marcians, de qui els ullets guspirejaven bo i acceptant els adients monstres qui se'ls ficaven sots les faldilles. Eren paraigües avesats a planar lliurement; per comptes de virolla, llurs caps eren els

d’homes balbs. Homes amb cap de virolla i braços de paraigua i budells de barnilla.

Dels boscs dels encontorns en feien cap, semblants als ulls dels tot-envolupants marcians, els focs de fades que calàvem les guineus quan ens pixàvem damunt certes motes o flotes de bolets bioluminescents.

I al millor de la fantasmagoria encar, na somiada Cal·líop se m’apareixia.

Sos ulls emetien raigs paral·lels de desmenjada displicència. En canvi, de sos llavis abjectes, d’una roentor que esborronava, n’eixien alhora uns ullals com les pues del tràmec, i una llengua que escopinava, com el ressentit cigne qui mor, un verí verd que entabanava tant la quitxalla com les hordes infinites dels inil·luminables, ço és, els qui ja estan prou bé rabejant-se al gatxull de la beneita ignorància.

La trobaves sovint fascinada per les indentacions i incrustacions i incisures als cossos de la gent, s’hi acarnissava sotjant-les i, onírica, es veu que hi percebia tota mena de feses i cises, i de muses i cases, i de roses i noses i coses.

Era llavors on se li engegava l’engranatge eixarreït de la frisança, i es moria per tocar-vos-les. Paréssiu compte, car les ungles de ses urpes cremen i et marquen de per (curta, ben curta a partir d’ara) vida.

Per la via lasciva de la bíblia ho saps, que a les línies tot destí hi és.

A Àttica mateix, hi ha llegides, professoral, les esteses de llors metecs assassinats per la bòfia, de llurs palmells les línies, les incisures, les osques... Llurs rius de vida tan sobtadament estroncats, tan clars i pregons al fons fosc!

Havent llegides, a les presons, les mans dels morts dels quals hom en coneix així llavors tota la biografia —no pas solament l'esdevenidor — també el passat, l'abans-passat, la història prehistòrica.

Han estats a tesa estudiats per llurs crims comesos ans hom no els hagués punits a execució, i encar millor (car els tenien tancats) fins a l'instant on hom no els ajusticiés, o es morissin sols, o fossin morts per d'altres pretesos criminals, d'on que les línies i grops a la vola o palmell, dades inconfusibles, llur significat ja no pogués patir alteració, i així hom, estudiós, en podia extreure tot plegat un coneixement diguem-ne exhaustiu, quant a la validesa doncs de la distribució lineal i ondulatòria, i espiraloide i torniolaire, a l'anvers de les mans — i així mateix què ha de seguir-se'n — què pots esperar-ne ineluctablement — i, en fi, allò li ha permès, se'n vana en acabat, de poder predir ara mateix, com ningú enlloc, el destí de cascú al món.

Pels matins, de dalt del cim de ma improvisada lluerna, còsmic contempl la ridículament enfeinada irrupció dels insignificants ardus erudits escarrassant-se rampes del Parnàs amunt. Perden el buf, paràsits prenyats d'anorreament immediat.

Tantost no clissaven el poeta maleït indolentment sotjant-los d'ençà del forat al sostremort, tan industriosos com sempre, implosionaven d'insostenible ràbia.

Tombant el cap vers la costa, en qualque caleta, vescositats sàfiques. Amb això, el (meu) baveig (afegit).

Al jardí de Citera, el temple d'Afrodita, ço és, el cony, hi aguaita. Marejadors efluvis d'osques tendres n'ixen. —*Com ens hi arrapàrem, oi, Clit?*

—*Sí, Cal·líop, o a l'abominable abís irremissiblement no quèiem*.

Mentre, esfereïdors, a les lleixes dels penya-segats, damunt pedres girelles, gegants s'hi tenen. Tanmateix precaris.

Res no s'ha esdevingut de gens traumàtic; relaxa't; afluixa les maixelles, condeixeble.

No hi ha, ni mai hi ha hagut, ni hi haurà, dos déus bessons, parells, iguals, idèntics, per molt que els de la falòrnia divinal s'hi encaparrin ni capfiquin.

Tot crèdul ha el seu déu particular. Del més ridículament casolà al més carrinclonament complicat.

Car cascú concep el seu déu segons els llums cerebrals (sempre prou minsos, ai) que posseeix (o el posseeixen)

—*Casscú sse ssap el sseu…*

Fa la Sibil·la sibil·lina, siulant com serp. I:

—*Per llurss ganyotess elss coneixereu*.

Subterrània Sibil·la, na Clio, brandant son ceptre sibil·lí, com el del proditori tàvec, profanant a gratcient el temple, s'acobla amb son Bel·ló, na Cal·líop, llambresca com llangardaix.

«Sàpigues. Pugí dalt de tot del Parnàs, i torní finalment al mas. En efecte. Així com en acabat de voltar el món, hom es veu que torna sovint al born, també menda. Aprés vagar entre tota mena de desoris (desoris vegetals, desori animals, desori còsmics), tornava doncs al cau pairal. Les aspiracions que teníem quan érem joves i portàvem clàmides i coturns, i ens crèiem alhora tràgiques i còmiques, preparades tothora per a la bona nova de la mort, i la bonança, enllà l'estix, de l'erèbic reialme de les ombres, on ningú no vindria pas a emprenyar'ns per a treure'ns-hi, darrer indret on meditar-hi eternament, eren aspiracions del tot bordes.

«El fracàs, per cap nombre incomptable de pics que no pugessis el Parnàs, sempre, com les ruïnes de l'atrotinat cervell deteriorat, per força t'ha de rajar pel nas.»

(...)

Som fosques entitats empentejades arreu i a tort i a dret, i, sobre, caigudes i empantanegades dins un món incert de culpes i recances, i sempre leri-leri de fotre el darrer pet.

Quan jo n'era jovenet, i festejava i presumia, el savi de la tv,

estranyament entusiasta, com si fos la gran cosa, prou el senties dir, gairebé cada setmana, —*Som fets de pols d'estels!*

Instrument d'inquisició contínua, fent rajar a doll tortures inefables.

T'hi trobaves indefectiblement tots els col·laboradors de l'anorreament del sentit lògic i raonat. El clergat, els uniformats clercs copròfags, el cagalló llarguerut i coronat cantant-hi cagallonades. I el porc fart falorniaire senador qui venia, per "caritat", en anuncis cridaners, caramels virolats prèviament llepats per ell, ficats per ell mateix en petites bossetes de plàstic davant les càmeres de la tv.

Bo i meditant repenjat a l'ampit de la lluerna, sovint m'he somiada espadel·la cefalòptera caçant copèpodes i alhora copulant-hi capicuadament. *Die freilebenden Copepoden*, ai, pobrets! Espietes enxampats i molt cruelment llavors tractats.

Prou soc un espieta, ho reconec, mes no pas un xerreta. Us veia manta vegada, sàfiques incandescents, cardar il·legítimament (i de quines maneres i amb quines coses i animals, filles meues), i us he vist assassinar d'estranquis i a la valenta, i us he vist putejar i torturar i brutalitzar tota mena d'espècimen indefens, fos viu, fos mort...

Mes què n'he dit? Re!

De poeta maleït a maleït poeta el trajecte pot ésser no gaire (i fins no gens) llarg.

M’ho he apuntat, això també, mes tots hi heu romasos anònims, i cada acte diguem-ne criminal vostre ha passat a anècdota (molt foscament doncs ècdota). I prou. Versos maleïts.

Receptacle sens fons — re no conté.

Ja em perdonareu, el greu que em sap, noies. D’ésser tan malparit, sempre me n’he penedit... Massa tard, i sols fins a la propera avinentesa.

(...)

Servant el petit mirall de raure’m amb uns dits afligits amb hiperbòliques, parabòliques, ditiràmbiques, paroníquies, hi endevín, amb ulls enteranyinats, que hi lluu tèrbolament una faç d’esporuguida escórpora, amb encar pitjors abscessos ni flegmons d’encès carbó, i alhora un aire esmeperdut de tocat, d’eixorat, d’extravagantment enfollit.

A què dec pudir avui? Duc la testa voltada de pròsperes gruixudes falenes fotent el paper de n’Hermes Murmur, i duent-me doncs missatges de mort imminent. Escumes i bromeres dels xafallosament enunciats molt bisbètics conjurs que semblen rajar’ls disfressats d’arrítmica remor, els sobreïxen de les comissures. No em planyen pas de farcir'm amb tota mena de plors ni d’esgarips, ni de blasmes ni d’amargues demostracions de desafeccions exagerades.

A les palpentes, vull fotre mà a quelcom de mínimament apotropaic (qualque talismà, qualque cuirassa imaginària, qualque contraconjur molt efectiu), no fos cas que la por que em foten que, furtives com un tornado, no irrompin de sobte i tot ho ensorrin amb mi dintre, és a dir, que l'amenaça que duen implícita en llur giravoltar-me cada cop en més densos eixams, no es converteixi de mantinent en la realitat, com dic, de llur atac massiu amb fiblons de definitiu desenllaç.

Ja ho sé que tot esforç de fugir a la mort és va. Que fotis allò que fotis, inapel·lable, el zugzwang se'n segueix, pobre de tu, és a dir, un terrabastall generalitzat, i en acabat el brusc cessament de tot.

Fastigós personatge (com em digueren alternatives les noies qui assaltí) ara fastiguejat d'ell mateix, disgustat, el mirallet el pos curosament, i llavors m'espols sense escarafalls les falenes, i em mantinc immòbil. Peus ben arrelats. Que em transiti l'huracà. Potser així sobreviuré. Sense bellugar'm. De què serveix mai bellugar's?

En el silenci. Tot xiuxiueig m'agredeix el nervi auditiu. Ventre ventríloc, sos sons s'estavellaven en els de ta boca, i al capdavall mai sempre només t'empatollaves en un famós envitricoll de cacofonies.

Com cap arbre discret em dic, —*Si no et belluguessis mai de lloc, duraries molt més*.

Al el coll surant el marc irregular de la lluerna, allí romanc.

Rumiant densament la teca diversa que hauria d'anar discretament pertanyent a les meues propvinents obres

mestres. Esparracades vinyetes anecdòtiques enfilades (fent-hi els ulls grossos) si fa no fa endreçadament.

«Estampa la cara a l'aiguaneix esclet/ Sigues net, com cal, acaba'n tot net.»

Espiant-les, componguí peans adients per als pins, xiprers i murtres a Citera, per als escorpins i i d'altres perfectament ensinistrats adorables animals del circ romà que al lluny s'hi trobava.

—*Sofort*, ara mateix, senyor Fortbraç — li deia al gladiador qui lleons i molt més ferotges llebrers i conillers no conqueria només amb una agulla de cap amb cabota d'ametista manllevat d'estranquis i d'esquitllèbit aquell mateix matí a la meua (o a la seua) àvia.

Cada animal val el que val. Escorpins, murtres, xiprers, carderoles, gladiadors, puces... Tret que, en realitat, tots valen si fa no fa.

Encalçat certes nits pels ferotges espectres dels indígenes sacrificats, assolia finalment d'enlairar'm, esdevingut espectre eu mateix, tantost no em somiava jagut a la dutxa, bo i dutxant-m'hi, i rebent de l'endolla on ficava, massa ensopit, el cap, una descàrrega elèctrica letal.

Em duien en taxi groc a sebollir''m d'amagatotis, i els fulls estripats de tots els llibres que ja no llegiria mai més anaven plovent damunt la tomba oberta.

La tomba oberta del somni figura, en la realitat, el preciós espiell de la lluerna. Hom hi aprèn un niu. Sense la

procurada finestrella, esdevingut, com dic, molt avantatjós punt d'observació, l'esquifiditat de la trista i apagada, sòlidament estòlida, estreta llotja on no m'estotj ni visc, no fora sinó mesquina cel·la en angoixadora presó.

Hi observ un cel que, de gom a gom, és clafert d'estels ivaçosament fets malbé. Ningú (vull dir, a cap llibre) no em forneix clarícies sobre el cas de la demolició contínua dels estels al cel, la competició extravagant i descordada entre galàxies, i els milions de simultanis impactes, efraccions, insercions, implosions, explosions, forats negres no pas gens fàcilment sadollables, i aquella fastigosa batalla generalitzada que no pot acabar sinó malament.

Qui és qui posa terme a la vida de tothom altri? Es diu 'temps'? Qui posarà terme a la *seua* vida? O se suïcidarà? Se suïcidarà els temps? Segurament. Tard o d'hora tothom se n'atipa, de viure. Què et diu la intuïció? Que el temps és de fet l'espai, oi? L'espai quan s'espaia i s'esplaia, és a dir, quan s'estén. Lleixarà d'estendre's mai l'espai (i doncs el temps)? Probablement. Tothom se'n deu atipar, tard o d'hora, d'estendre's. No serà pas llavors on tot no cessa? Qui sap, vós. Especulació vana, de badoc a la finestra.

I així, amb la pluja de les llàgrimes dels estels desvalguts, i els aviat desapareguts d'empertostemps, n'acab ben xop i escardalenc, arbre de pampolatge plorós.

Tost oblidats, els estels pels quals ni en portàvem dol al cap de no res. Cap rastreig no en retrobava signe que mai hagués ni tan sols existit. Ni traça.

Tu (qui, en estat de gastrulació, o fet ja tot un senyor

solenoide ventral), tu qui potser voldries encar néixer, assoleix d'assabentar-te'n abans de l'hora tètrica. L'adjectiu més clar que encapçala el mot 'vida', en tot cas només pot ésser, 'emmmerdissada', molt, 'molt emmerdissada'.

Per tu faràs. Fotràs goig. Tràgic esdevenidor. Home, no fotis! Si ni cap estel se n'esquitlla!

[≡≡≡]

[*Tant si és mineral com imaginat, tot és veritat*.]

Amb bicicleta, m'entretenia fotografiant els intermitents alienígenes (els qui mentalment en deia, sense ànim d'insult, 'els marcians').

Me'n publicaven una (de foto, no gaire clara), i alhora hi esmentaven, en lletra gòtica, al diari local, quaix endevinant-lo sencer, mon nom. I tot i la deplorable petita inexactitud a l'esment, em sentia omplert d'allò pus.

Ja em puc morir. Seré sempre a la història. Glòria cultural, si més no bona per a emprar mai en cap minúscula nota a peu de full.

Els feia fer ganyotes — els trets a les faccions escrivien llavors llurs indelebles caràcters. Fruit madur incanviable, a part la inevitable degenerescència ulterior, cada visatge al món. Miralls de l'ànima, etc., amb les ganyotes, sobretot.

Car les ganyotes no enganyen mai. Hom és sempre el mateix. Tarannà incanviable denunciat pel posat de la cara quan esdevé extrem.

Eren els fotografiats petitons i vermells i drets, com certs peons d'escacs, o peces del món del fongs, com ara les apellades clavàries o fal·làcies i fal·loides.

—*Per les ganyotes els coneixereu*.

—*Per la via lasciva de la bíblia ho saps*.

Que a les pregones línies de la continença del visatge, tota veritat, quant a l'ésser íntim de la persona, no rau.

Tramvia a l'estació — incansable moviment. Voraç clicaves i clicaves. Inapel·lables al·licients.

I a la barberia rara — alhora buida i plena. Simis i lleons. Tos clics apaivagaven momentàniament el conflicte. Tothom volia sortir-hi bé. Amb llurs millors ganyotes.

Matèria exemplar.

[≡≡≡]

[*A Àttica*.]

Pels cavallons i solcs de la gola molt romancer m'hi transitava el fel.

Crits estridents se'm perdien pels vertiginosos grataculs de la còclea.

Com falarops remenant sorres, els vel·licants presoners desencadenats pels patis, s'eixamenaven segons llurs predileccions.

Se'm planyien les còclees cada matí hora d'esgambi. Era l'hora on tothom esdevenia boig.

Arbre escorxat, d'escorces orfe, on em repenjava amb el fusell a punt, m'ajudava a no caure.

Ells i jo, si fa no fa.

Llur odi més gros ni poderós pel fet de l'acumulació de volers, és a dir, de malvolers.

Altrament, ells i jo no som sinó...

—*Fosques entitats empentejades arreu i a tort i a dret, i, sobre, caigudes i empantanegades dins un món incert de culpes i recances, i sempre leri-leri de fotre el darrer pet*.

Se m'atansava un fardassa amb ulls vermells que s'estremien

i bategaven inhumanament. Aquell calet descentrat em volia la pell.

Hauria d'heure la seua.

Heus ací un altre que no vindrà mai a balàfia (no es veurà mai perdonat). No calia ésser pegòman (endeví de les fonts) per a profetitzat aleshores que els brolladors de negra sang del seu pit no anunciassin que era irrecobrablement mort.

De tota degenerescència, ma padrina, na Nèmesi, en gaudeix i hi frueix bon tros.

Ses gaubances es manifesten bo i esplaiant-se tot escarbotant a les nafres.

Tots els zombis amb fusell ens té encantats, gojats.

L'esca és l'avarícia, compendi dels pecats que menen a l'extinció.

Tot allò orgànic malament rai; una apoteosi breu a collons.

Tant d'estalviar per a morir-te igual.

Rucades, els qui més en diem som precisament aquells qui més por no tenim de dir-ne.

Fóssim valents.

[≡≡≡]

[*Dues o tres notes als marges*.]

1. [Això vist als esborranys d'en Proust. Les '*gousses*' com a dones qui s'entenen (sexualment) elles amb elles.]

Les gosses afectuoses... ('Gousses' venint del català-occità *gossa*, *gosses*).

O, més poèticament (que és exactament com jo ho vull veure), les esbajocadoretes.

Les esbajocadoretes foren les qui, amb raó, veurien el cony com a delitosa tavella que (com rosa desclosa) desclous delicadament per tal de tendrament descobrir-hi el tendret pesolet (o àdhuc la tendrata faveta) que no sés el clítoris meravellós.

(...)

2. [Això vist a Faulkner. Al *Soroll i la Fúria*. Quatre germans, una nena, tres nens, tancats fora de casa quan l'àvia l'espitxa. Exiliats perquè no vegin el cadàver ni quins emprenyaments no rep.]

Dels quatre (inclòs un dels nens qui no hi és tot — i doncs, qui, sense voluntat, altra que animal, no hauria pogut sospesar si n'era prou, de valent, o no), només la nena és prou ardida de pujar a un arbre i, d'ençà d'una de les branques, espiar què cony no foten (quines obscenitats ni quines indecents pallassades litúrgiques no foten) els 'grans' amb el cos de la morta.

Mentre va pujant l'arbre per a arribar al 'fruit prohibit' de la finestra, la germaneta va mostrant les seues calcetes totes brutes de fang.

Dues coses salten immediatament al consirer. Finestra = Poma. Fang = Sang.

Una dona, l'única qui té 'prou collons' de fotre mà al fruit interdit per l'autoritat. Com la celebèrrima Eva aquella dels mites cretins.

I llavors el fang a les calcetes. De fang a sang, ben poc.

Parlant en termes generals, la meua molt limitada experiència amb les dones em diu que tinc raó. *Les dones són més valentes*.

Per què? No ho sé.

Qui sap si perquè pensen (és a dir, sospesen) menys. 'Pensar fa de rucs.' Penses molt, i al capdavall ja és massa tard. L'oportunitat ha fotuda el camp. Qui pensa menys, ha actuat quan ha calgut. [Hamlet: «For there is nothing either good or bad, but thinking makes it so.»]

És clar que de dones (com de qualsevol altre gènere ni raça ni espècie) n'hi ha de totes les menes. Ara, preses en general, com dic, això en dic. I au.

El fang pressuposa la sang dels menstrus.

Acostumades al fang/sang, les fa ésser més valentes. Sospesen menys, acostumades a haver de recollir la cosa que cau. La nafra oberta. Foten un cop de cap, i endavant, som-hi. Ho arreglarem.

(I raó que tenen, segons el meu parer, com dic.)

(I això de sospesar massa la qüestió on cauen (certs!) homes, és com jo, vull dir, com algú altre, posem-hi un home qui conec. Pensa tant en cardar que no ha cardat mai; parlant o romancejant amb cap femella, només hi veu maneres on podria potser convèncer-la que li permetés de travessar-li el trau, i mentrestant allò el distreu a mort, de tal faisó que encontinent no sap ni de què enraonaven, perdut en idiotes cabòries. Quan al capdarrer se n'adona, roman tot sol, amb l'avinentesa de bell nou fosa.)

(...)

3. [«*El qui diu no és pas el qui escriu*.», trivialitat dita si fa no fa per molts, inclòs en Proust.]

L'escriptor i l'home corrent, fora de la feina, tot i formant el

mateix cos, no són la mateixa persona.

Són com ara dos bessons, 'doble' cascú de l'altre, i separats segons la tasca que foten.

Ara, quina compenetració, tanmateix!

Quins dos bessons, oi, vós? Us hi heu fixat...?

Allò que un menja, l'altre ho caga. I si mai un carda, és l'altre qui despèn i s'escorr...

Ep, i així anar fent, ca?

Per exemple, l'un escriu i l'altre, pobrissó, va a les festes mortificants dels sapastres buròcrates de les lletres.

Jaquim-ho córrer. *Ecs*. Per què ens hi estendríem?

L'anècdota: Vivíem ensems, i car s'esqueia que aquell dies llegia, per a distreure'm, força de llibres 'criminals', on algú rebia de valent i amb traïdoria, i calia escatir si fa no fa cap al final qui havia estat el maligne occidor, i alhora assajava, més seriosament, personalment d'escriure'n, em va dir, amb basarda, es veu, rai: —*Crec que em vols matar!*

Què ha a veure una cosa amb l'altra? No pas que aqueixos llibres foren vademècums, amb instruccions detallades de com cometre'n amb tota seguretat d'ulterior impunitat. I ni que ho fossin, vós.

Quan els metges estudiem anatomia damunt cadàvers, hem d'estar molt tocats del bolet per a voler-ho fer en cossos vius

encar.

A part que qui et vol matar no fotrà tantes de ximpleries com els assassins de certes novel·les, els quals, pel fet que l'escriptor ha d'omplir un mínim de fulls si es vol fer publicar, sofistiquen i compliquen l'acte fins que n'hi ha per a cagar-s'hi de riure. Qui et vol la pell, l'haurà (molt fàcilment). Sense fretura ni necessitat d'embrancar'ns en envitricollats laberints de mai no trobar-ne l'uix.

[≡≡≡]

[—*Quina és la lògica d'un argument "lògic"?*]

—Un argument "lògic" només pot escaure's si els innombrables daus de l'atzar cauen tots de cara. Els daus de l'atzar cauen com cauen, sense lògica, i tot argument "lògic" és doncs fals, perquè només l'absurd és lògic.

—Tot argument "perfectament llepat" suposa l'existència d'una suposició superior, divina, màgica, metafísica, ultranatural, és a dir, creu puerilment, idiotament, en la falòrnia, en la superxeria, d'un creador impossible.... de la impossibilitat d'un creador increat, capaç àdhuc de crear arguments.

—“Un cop de daus jamai l’atzar no abolirà” — Per molta de sort que portis avui, et moriràs demà.

[≡≡≡]

[*On davant les imminents violacions, hom s’exerceix d’elegíac*.]

Tothom em tramet de péixer a la userda
Cap bandarra no em vol de proxeneta
No, cap ni una, ni eixuta ni gerda.

Tant de barroer com de marieta
Tantost he tret mai el nas per l’esquerda
M’han dit, i que la duc torta i no dreta.

Lleu em trameten a la vil Ilerda:
Ilèrdam vídeas! I a fer la punyeta.

Els so qualque mosca no gens higiènica
Que ve a emmerdar llurs fictes castedats.

El cuc de malformació transgènica

Qui llurs plàcids climes els ha cardats.

L'ogre zombi tot pujant l'escaleta
Qui perdre els fa, corrosiu, la xaveta.

[≡≡≡]

[*Cascú 1 i 2*.]

1.

Al circ del viure
Cascú son paperet
Més o menys rebregat.

(...)

2.

Això és la vida.

Cascú es rabeja a son gatxull.

Tantost se’ns rabeja al gatxull d’altri
Malament rai.

Els malentesos, les pugnes
Les iracúndies, les salvatjades
Les rebequeries...

En qüestió de gatxulls
L’harmonia hi és sempre absent
(O a tot estrebar força breu).

En el cas dels gatxulls insípids
(Que qui sap si de debò n’hi ha)
La pretesa harmonia
(Al capdavall inharmònica de tan fada)
Es deu poder allargar
(No dic pas que no).

[≡≡≡]

[*Qui molt abraça poc estreny*
I qui molt acunça poc escunça.]

Escuncí i acuncí
És a dir, aprenguí i desí
I havent ben acunçadament desat
Tot allò que no havia trobat
L’espitxí.

Llavors com havia demanat
Al meu darrer paper
M’enterraren a qualsevol forat
Si fa no fa embolicat
En cap llençol esvellegat.

[≡≡≡]

[*Enquiridió per al benésser*.]

Quan quelcom et passa pels ouets
Més val que ho facis mantinent
Més val que no te n’estigos gaire
No fos cas que els ouets en patísson
Que se'n ressentísson de valent...

I tu amb ells rai i ensems.

[≡≡≡]

[*Quan te m’atanses*.]

Ni tast ni toc ni olc ni veig ni oig
Quan te m'atanses i esdevinc tot roig
Per un excés aterridor de goig
Que àdhuc tinc por que m'he tornat ben boig.

Malalt estic i prest al llit m'acotx
Amb dits de febre el cervell fort em brotx
Mes pens en tu i la tita m'espanotx
Ah i no cal dir que més tard m'ho reprotx.

[≡≡≡]

[*Camafeu a Xicago*.]

Érem a Xicago, i cada cop que la veia a la porta, dient adéu a la canalla qui pujaven a l'autobús de l'escola, me l'imaginava, adelitat, amb un cony pelut, suat i flairós.

Com m'hi rabeig, després d'haver passat el nas cobejós per ses poblades aixelles i túrgids pits (ensumant-hi ací, en ressonants carícies, els fragants degoteigs de sos mugrons), finalment immers al niu gruat.

Ah llas, mesos avall, quan vaig tindre la mala sort que me

l’ensenyés, el desencant de sempre. La realitat fou un cony pelat, eixut i pudent.

La meua vida en un corifeu, vull dir, en un camafeu:

«*Conys pelats, eixuts i fètids, on els volies ben suats, peluts, i amb saborosos efluvis de sentors exquisides*.»

—Què hi farem.
—Res, no hi ha mai res a fer.

Durant una infinitud d’anys en acabat de la tràgica avinentesa, cada cop que cap dona em deia, massa generosament: —*Em vols veure el cony?*

Li deia, gentilment: —*No, gràcies*.

—Ni de lluny?
—De lluny potser sí.
—Et fan por?
—Me’n fan, me’n fan.

[≡≡≡]

[*Ens escorreguérem somiant*.]

Fosforescent escorpí, de qui els prolegòmens del somni enrampen els carnussos dels personatges qui n'eixiran per a indentificar'ls abans de desempallegar-se'n perquè ells continuïn llurs deliberades activitats, a les quals l'escorpí només hi assistirà com a espectador, de qui el letal fibló s'enfila, expectant i prest a anihilar qui hi serà de massa, car no vol pas l'escorpí que el seu son es torni (pels capricis d'un personatge o altre massa fastigós) fastigós malson.

Febrint les setrilleres, orgasme ajornat, elleix condemnat al càstig ulterior, mentrestant entretingut al lent aguait de l'instant on el suc fosc de l'ombra grotesca, fetus incorporat, afoll imminent, no s'escaurà...

Tus. Assabentat íntimament de la seua predestinació, el nelet de qualque tort previ tostemps ens l'escanya.

Deslliurat finalment, havent vessada la lleterada, purgat del seu home fosc al cor de l'ànima, li escauria ara perfectament a l'escorpí llavors renéixer.

La lleterada és l'ectoplasma rebregat de son espectral doble violent.

Que es desvetlli doncs pacificat, adotzenat, apaivagat, ensinistrat, disfressat novament d'homenet com cal. No fos que xoqués socialment, i tothom, molt irrisòriament ni carrinclona, se n'esborronés.

[≡≡≡]

[*Tot és fals. Tot mentida.*]

De vailet, sol davant la lluna de la cambra de mos pares, amb ma falcata d'ilerget, matava romans a tort i a dret. I tanmateix, vós, si n'era de sensitiu i espiritual (= covard)!

En temps d'huracà, agenollat desesperadament davant els ninots qui representaven 'déus' penjats per les parets, em fotia cops al pit i pregava:

—Mateu-me, però no em feu patir!

I em demanava:

—Què hi faig, aquí? Per què haig de viure condemnat? Qui em demanà mai permís per a néixer'm!

Tot és fals. Tot mentida.

Els únics 'déus' eren monstres monstruosament horribles d'aspecte — eren la més infernal terror personificada, altrament mai no vista que pels meus ulls esbatanats en la completa inconsútil foscor.

No pas que ara sigui gaire millor, mes de vailet, ja ho he dit, era excepcionalment poner (= poruc), i ininterrompudament i irremeiablement 'nerviós'. Al ninotet qui so, ja ho he dit, li

fan por els mosquits, les papallones i falenes, les nuvolades negres, sobretot els llamps, els trons i les ventades de les tronades... És un ninotet tothora cagat del tot.

Per mos pecats de vailet (i no crec que calgui afegir que mos pecats no eren sinó mes pors), em trobava sovint condemnat la nit sencera a raure en cambra interior, sense finestres, negra, tancada amb clau, hermèticament, privada doncs de tota mena de llum en afòtiques tenebres.

Total foscor, on, de l'ara invisible paret de la dreta, eixiren, una decisiva nit, silents (o cridant esmeperdudament en veus imperceptibles per a les meues incapaces orelles), els monstres. Els monstres.

Vaig poder veure'ls, horroritzat, els monstres (de quina dimensió, de quin darrere molt més sòlid i vertader), els quals, per una escletxa a l'espai espatllat, dins la cambra totalment negra i afòtica eixiren de la paret opaca tots aplegats en horda inimaginable.

L'esglai em petrificà. Petrificà definitivament. Com ara reproduint el trop massa mastegat del qui és assassinat pel llamp traïdor mentre romania, innòcuament i innocent, assegut a la finestra del darrere. Se't mor el 'tu' com se't mor tota esperança. Per sempre.

No sé pas què feren amb mi ni quan es tornaren a amagar. Si allò durà eons o només un bleix evanescent. Només sé que, d'ençà d'aquella enfollidora avinentesa, tothora he sabut que la veritat no té res a veure amb allò que els maleïts (probablement ultratjosament imbècils) predicadors de mentides al món proclamen pels altaveus de pertot arreu.

Mai no he tornat a veure, en cap imaginació pictòrica, cinematogràfica, gràfica o escenogràfica, ni en cap descripció ecfràstica o literària, cap mena d'aproximació a l'horror dels monstres qui existeixen amagats rere aquesta façana, la qual n'hi ha qui, totalment idiotes, anomenen 'la realitat'.

Tot és fals. Tot mentida.

[≡≡≡]

[*Bada: ara mateix.*]

Tot petarà tot petarà tot petarà
Petarà ta vida
Petarà ton món
Petarà ton univers
Tot petarà, tot.

Tot penja d'un fil
D'un fil prim
Tot penja tothora d'un fil prim
Com més anem més primet
Més esfilegarsadot
D'una fungibilitat accelerada
Més usat i a frec d'ésser abolit.

Tot petarà tost lleu adés aviat.

Bada: ara mateix.

[≡≡≡]

[*Massa d'anys enganyats pels mestre-tites, els lligamosques i els llepafils*.]

Només hi ha una mena d'escrit.

El mateix escrit, escrit en vers fa el poema. Escrit sense vers fa la prosa. Escrit en forma de diàleg o de gent qui enraona es fa teatre. I au.

Escriure i viure no tenen res a veure. Ara, viure és semblant a l'escriure, en el sentit que tothom fot un paper o altre.

Hi ha qui viu xerrant pels descosits.

Hi ha qui ho fa ridículament declamant com si tingués cap raó, el carallot.

Hi ha qui pus tost calla i la processó li va part de dintre.

N'hi ha qui se n'expliquen, d'envitricolls ben marejadors, i

d’altres caganallonades sens fi.

La poesia i el poeta són essencialment i inalterablement elements carrinclons i ridículs.

El teatre i els actors i actrius són ‘teatrals’ per definició, és a dir, tot artifici, aparat, parenceria, tot façana i decoració, res de sòlid darrere.

La prosa, tret que no sigui benauradament breu i sucosa, és altrament sempre fastigosament i fatigosament feixuga i carregosa.

‘Silence, exile and cunning.’ Prou pesquis, birbant pels marges, i muts i a la gàbia.

Ah, i, si pots, ‘non serviam’. Te n’estàs, de creure’t re del que diguin els qui es pretenen savis, o amb qui sap quina força agressiva, i doncs maligna.

I prou.

[≡≡≡]

[*Hom escriu per tal d’assajar tothora d’assassinar la melangia duta per la forta empremta que et jaqueix de continu la impressió de mort imminent. L’escriptura et*

porta de cops agalius de joia, i et permet, si més no, d'endurar la pena de viure, i assenyaladament de viure en constant consciència de mortalitat, i et permet doncs de durar una merdeta d'estoneta més. Què més es pot demanar?]

Tot hi és estrany.
Estranys cossos d'animals de tota mena ni varietat.
Llurs formes esfereïdores.
Les infinites transformacions d'ulls, antenes, cues, llengües, pinces, cranis, pells, cervells, budells, ganyes.
L'esbojarrada disbauxa de la matèria.
L'atorniolat huracà del viure.
La intoxicació exorbitant de la basarda universal.
I l'estrany inconcebible firmament.
Amb astres i astres, i astres i astres, innombrables.
Tot hi és por.
Tot hi és estrany.
Què hi fotem, ací?
Quina error maleïda no ens ha dut enmig d'aqueix caos?
Calleu!
Inexplicable.
Tot mentides!

[≡≡≡]

[*Una mica de teatre: monòleg*.]

—Soc conscient que a cada instant soc el fulcre del qual depèn l'univers sencer — darrere meu s'hi sospesen els eons despesos — davant els eons romasos.

—Amb mi l'equilibri es manté. Amb mi l'equilibri es perdria.

—Més val que pari compte.

—Davant i darrere meu, universos paral·lels que amb la meua mort, univers i antiunivers, ai, llas, s'anul·larien.

[≡ ≡ ≡]

[*Ens estimaríem més d'estar-nos-en*.]

Ens estimaríem més d'estar-nos-en... Tant de viure-hi, com de fotre-hi re, a un món condemnat a no ésser sinó ínfim buf inconspicu o xàldiga efímera en la dissortada història d'un univers elleix condemnat a esdevindre no re en un no re.

[≡≡≡]

[*Que ho canti perenne el chor*.]

Qui fuig del foc, de flaquesa treu forces
Com Andròmaca i Hèctor, al fat s'ajusta.

Quan no pot pus, com fan heures i escorces
O qui cau en naufraig, abraçat a la fusta
Atleta atabalat, trontolla i va amb les orses
Fins que acarat al fons sent que al clatell hi tusta
(Ni tu no te n'estorces)
La de la rovellada dalla i les buides borses
Qui tot ho pot i dubta dels tous, i se'n disgusta.

Insidiós oneig, diable sens sindèresi
Perdut al fel i mel de la colèresi
El naufragat treu forces de flaquesa.

L'orgia de l'origen, maleïda endemesa
A tot mode de salvament el nega.

Morirà negat, prou de néixer és pega.

[≡≡≡]

Quarts de tres de la matinada i matàvem
Pregonament l'araig
Quan a les finestres de baix hi sentírem
Esbojarrats batzacs.

Ens eixorivírem amb canguelis rai:
Un cop més era l'hora dolorosa
L'hora desastrosa de llur irrupció:

Molt malauradament les hordes invasores
De bell nou mou havien fet cap.

[≡ ≡ ≡]

[*L'única màquina que de debò no ens cal*.]

Món totalment envescat de merda i sangassa.

Aquesta és la manera de fer neteja.

Tothom armat, sia amb pistoles o amb bombes atòmiques (i tota la fastigositat compresa entre aqueixes dues màquines infernals), una maquineta inventada pel benefactor més

gran qui mai no ha existit fa que s'encallin irremeiablement i irremissible, i que de mantinent esclatin a la tarota mateixa dels maleïts inhumans qui haurien volgut engegar-les o engaltar-les o llençar-les vers altri.

Quan ho veurem ens ho creurem.

Mentrestant, no creurem sinó en l'imperi de la malignitat que infecta l'esfèrula maleïda.

[≡≡≡]

[*Quan cec orb guia*.]

—Acarats a l'eternitat, cada acte que fem és del tot insignificant.

Això em dic cada cop que faig les coses les més significatives del món, que són menjar i cagar. Tanmateix les faig perquè visc. I si no puc fer-les em desfaig per a fer-les.

A part de les dues activitats bàsiques, la més important és la de dormir. Només dormint em sé. I tot allò que al somni hi

veig, compta, car és viscut plenament. I cada acte, amb cada protagonista qui entrevé cada acte, és perfectament definit, i s'actua (es realitza ell mateix) sense cap mena de rere-neguit que allò és del tot insignificant acarat a la infinitud.

A allò borrós que en diuen 'realitat', res no és establert, tot trontolla, tot es desdibuixa sol, es desfila, s'esfilagarsa, es fon en la insignificança immediata.

I les relacions entre individuals, quina flonjor, com de fantasmes qui es barregessin fins que la substància etèria de l'un no saps si es fon en la de l'altre i de tota manera tant se val, car al cap de no re tota l'escena s'ha fos en l'oblit total d'allò que no compta per a re.

[≡≡≡]

[*Per molt que molts diguin el contrari, l'u és l'únic qui ho sap*.]

—Per què compta l'u?
—Compta perquè l'u és precisament aquell qui compta.

—Sap l'u qui compta, i es compta, i compta que compta, que s'erra comptant, i que, per molt que compti, no compta re?

—Que la mort t'assassini i t'anorreï de cop-descuit no treu

que, mentre l’u és viu, compta.

—Insípida noció.

—El qui se suïcida es descompta ell sol abans d’ésser descomptat per la mort. És un acte, el seu, propi no pas de l’u desafiador, ans d’un altre ens abocat al descompte, d’algú degradat, disgregat, degenerat, a frec d’esmicolament, de dissolució. L’u, és a dir, aquell qui compta, es vol comptat.

—Tret que la degeneració tampoc no perdona ningú. També l’u serà dissolt. Per molt que hagi comptat mentre comptava, no compta, eternalment, re.

—Hom feia la viu-viu i, ep, d’espetec, un ensopec, i el doll s’estronca, i s’atura de tot, i au, hom, fos en les tenebres del maipús, ha desaparegut de l’estrany efervescent panorama on, amb més o menys bombolleig, xauxinava.

—Ningú no el desniarà del massa envitricollat laberint on s’ha fotut.

—Ningú.

[≡≡≡]

[*Fórem nats al somni i hi somiàrem fins que amb la mort n'eixírem*.]

—Per a tornar a començar?
—Eh?
—És mort naixença?
—On?
—A un altre somni.
—Quin luxe! No! No hi ha cap carrincló cercle viciós ni irrisori embrió repetitiu. De totes les ximpleries metafísiques, dissuadeix-te'n. No duen sinó a follia.

—Voldria prendre'm el coratge a dues mans, tret que, massa acollonit, ni a les palpentes me'l puc pas trobar. En una rara espurna de luciditat, reconec que, com més viu em crec, més mort em sé. Eternament mort.

—Com l'infeliç qui negligeix àdhuc de rentar's, car, al cap i a la fi, això rai, aviat serem tots morts per molt que t'hi escarrassis (a no morir-te), malament rai. Mals agalius presenta el teu aspecte general. Ets estel qui feblement pampallugueja, moribund.

—Fills del desordre i de l'escàndol, recargolant-nos en la grolleria, som els humoristes destralers. Cridaners, exhibicionistes, davant els provocadors tritlleigs i llambreigs dels ventalls virolats dels polsegosos esquelets de les mortes espectadores d'adés, amb la destral rovellada del nostre verb ens mutilem totalment. Cascun dels nostres membres que vessen i percolen brutícies, es fot a volar i a tacar les robes i els ofensius ventalls dels podrits esquelets.

—Irrellevant. Parlem d'altre. D'escenografia tètrica. Dels alcavots de la guerra. La guerra és diners per als aprofitats malèfics. Quan hi pens, pels budells em transita, oprobiós i sense impediment, un huracà glaçat. Maleïts tots els emmerdegadors qui només diuen (i fan!) merdegades! Els criminals abassegadors qui foten forrolla entre les cròniques de la premsa i a les pantalles (amb tots aquells solemnes cassigalls xaronament enfarinats qui no propaguen sinó falsies), tots els monçoneguers mitjans comprats pels avariciosos abassegadors mateixos — els assassins, militars, oligarques, capellans, polítics, i, com dic, els altres puerils avariciosos, ancorats per sempre a l'estadi anal.

—La irreverent natura se'ns caga constantment al cap; portem tothora la merda natural per barret. De vegades (la natura) se'ns insinua, nua, rere el translúcid samitell, i ens fa l'efecte, àdhuc, d'albirar-l'hi, cuixes amunt, davant i darrere, part la carranxa, les pròpiament humectades perilloses osques. Osques que són buits d'hostilitat sobtada, com ara nius de monstres i escurçons — o paràsits immensos qui et tolen, d'un mos, els membres, o que la gola et foten a can pistraus.

—Sorolls fastigosos de les sonses escumes excretades pels no ningús diabòlics — diplomàtics negociadors de guerres (molt profitoses per als hipòcrites animals qui els lloguen).

—Mort i tot, pòstum, ton deute superflu prosseguix son destructiu perniciós passar — com religiós flagell. Tota religió — a llenya atia i esperona. Llenya en forma de deixuplines que l'esclau rep a l'esquena — llenya per a la pira — llenya com a càrrega insuportable per als teus qui et

venien, pecs i extraviats, darrere.

—Astoradors bruels (de bàrbar coratge balafiat) pugen del soterrani, on hi ha, es veu, els desgraciats abnegats treballadors i la resta dels corsecats llepaculs puritans qui els menen o comanden a cops de xurriaques, i als quals inútils obrers, cada dissabte, sempre he vist que més o menys d'amagatotis hom els ofereix, pregonament infectades, onades incessants d'heroïnes orfes, ofertes en safata, macades, marcades, amb verdancs a tesa, i amb pler de cicatrius causades pel fet d'haver soferts massa violents desminyonaments. Lluny de tot allò, indefugiblement escàpol, sensitiu com l'acer, el ressò d'aitanta d'infàmia tanmateix m'ateny. Soc qui sap que tot guany prové del lleure. Que només com més de lleure no has, res hi guanyes. Altrament, ferotgement caçat parany avall, tot hi és per a tu corcada crossa i contínua perpètua pèrdua brutal.

—Constrets a les vicissituds terràqüies i marítimes (de quines mars? a quins astres?), no fotem sinó anar naufragant sense cap ni centener.

—Els promiscus instints insisteixen a desmantellar tanta de repressió. Quan l'angoixa t'amenaça, frenètica, de sobtada mort, pels resplendents esglaons davallen, acorriolades, neuròtiques beutats amb llurs esquetxos i esquitxos de nostàlgiques interpolacions.
—Beutats, deesses, muses, somnis! Tens raó!

—(*Carallot!*)

[≡≡≡]

[*Venus venustes*.]

Venus venusta qui la testa em tusta
Com si mon crani fos fèretre de fusta
On m'ha forjada la idea perfecta
Que només amb beutat és la vida correcta.

(...)

Venus venusta qui la tita em tusta...

Amb la vareta màgica potser ressuscitava
La flàccida andròmina molt sòmines i adusta
Que per a pixar només mai emprava.

(...)

Un nus se'm fa a la gola vetusta
Si Venus venusta el muscle no em tusta.

De sobte el Sol mateix tot sol s'aombra:
Fred instantani el món sencer escombra.

[≡≡≡]

[*Massa ardu d'ésser ardit*.]

Fer-se el valent massa feina demana
Quin desgast, els coratges i energies.

Fes-te el covard, si no et vols pas pampana
Fet i fet tot això que t'estalvies.

[≡≡≡]

[*Si fins fictament i tot n'ets prou valent, desenganya-te'n*.]

Ficció projectada per l'espectre
Espectre presumit amb una identitat:
Trista quimera amb cap de nap i un ull d'electre
Qui bla gargot de cèl·lules, perquè sí, ha engendrat.

Falòrnia inharmònica tocada amb asclat plectre
Em pensava existir i no era veritat:

Era projecció d'inexistent espectre
Al seu torn pel gargot molt mòrbid projectat.

[≡≡≡]

[*L'eternitat. L'infinit.*]

Vailet amb molta d'imaginació, això és allò que de jove em portà al manicomi:

—*La incapacitat total de comprendre dues coses. L'eternitat. L'infinit.*

Per a un vailet capaç d'imaginar, per exemple, exactament què hi feien les parelles, quan les espiava o en sentia les batalles als llits, l'eternitat i l'infinit eren inconcebibles de totes totes.

Pel que fa a aqueixes nocions que potser són matemàtiques, ara, fins i tot de vell, no n'he comprès re — incapibles, incopsables, inaprehensibles, per al meu magí, centrat, es veu, en els fenòmens observats, no pas en les bestieses metafísiques.

Car, oi? Quines ximpleries d'inventar! Abstractes incomprensibles animalades de molt mal empassar. Els sòpits inventors qui inventaven aqueixos noms que en

realitat no volen dir re. No poden voler dir re, car són inconcebibles. Inconcebibles per a mi, potser no pas per a ells. Per ells fotran!

Desgraciats, deuen anar tocats, segur; qualque part del cervell amb infeccions, mancances, tumors, o amb estranys bonys, ran malaurades col·lisions rebudes de petits. Aneu a saber. Eternitats, inferns, infinits! Us l'imagineu? Quin desastre, pobre home!

Impactat intel·lecte — hom esdevé cada dia més ruc — cada dia se t'empesca idees més cretines. Els íncubs de l'estupiditat troben sempre mendraig als cossos així posseïts dels tocats per la 'religió'. Com ja va dir fa un pilot d'anys la clàssica remeiera na Remei Jonqueres d'Oriola, «*En tot cervell malmès — allà s'hi troben bé, allò els és refugi, als mesquins íncubs de la imbecil·litat i la idiotesa sense remei.*»

Pel que fa a jo mateix, com dic, no puc creure'm re de tot allò, de tot això. A la merda, tu. I al capdavall què? Tant se val. Creuré en allò que crec. L'efímer i el finit. Això. I és dolorós, hò, sí, i tant. Tret que menys, vós, molt menys que aquells monstres inconcebiblement terribles. La infinitud. L'eternitat.

El qui s'empescà aquells conceptes absurds, potser fins i tot fou el mateix abjecte malastruc qui s'empescà, perquè anessin junts i es fessin llagots i es toquessin la pera, i fessin d'altres obscenitats entre ells, qui s'empescà, dic, l'infern.

L'infern, ep, etern i infinit, és clar.

Ah, i pitjor encar, el paradís! Etern i d'escreix immensament merdós.

Quin món, vós. Fotrem goig.

[≡≡≡]

[*Vailet, en perdre't, te'ns mous, o ni et bellugues, segons s'escaigui*.]

—*Si et perds, rau on raus; no t'hi mogos. No t'hi mogos pas!*

Calma, noi, que ja et trobarem.

Això, si abans tu, aprés pròpia meditació, no et retrobes i no tornes ben a pleret a mare.

Rau on ets, doncs, roman a lloc... Tret...

Tret, és clar, que et trobis en cap atzucac i hagis de recular, o a frec de cap penya-segat i...

O tantost no te n'adones que t'arriben damunt els bàrbars genocides, o els ramats i les tropes de buròcrates

ultratjosament merdosos — llur sola tasca la de fracturar o de facturar, tant hi fot — o les hordes dels gossos amb les bromeres de la ràbia, o les monges boges amb llurs metralladores, o els vells malcarats i irats, i qui es creuen amb prou autoritat i prou armats amb preceptes morals que és clar que n'hi ha per a cagar-s'hi...

Llavors et mous. Sobretot mou-te, perd-te pertot. No fos cas.

[≡≡≡]

[*Somnis de l'ingenu geperut Francesc, ajudats pels de l'encarregat del moment*.]

El severament i desenraonadament ennitat i esguerrat Francesc no reïx de passar per l'estreta escletxa.

Tant se val (es diu), de tota faisó l'escletxa aqueixa, com tota escletxa que suposadament no mena al 'secret' i al 'misteri', tampoc no treu mai cap ni a re, ni a no re.

Ben lògicament, doncs, ho lleixà córrer.

Tot seguit s'anità al llit. S'allità per a la nit.

A nit morta i colgada, hi somià llongament, crec, i, entre sovintejats gemecs, sos oníriques impressions foren al capdavall de campionat, d'aquelles que esborronarien un troglodita. No sé pas si se'n recordarà de gaires (d'aquelles excel·lents impressions, les primeres imatges hipnagògiques). Si aquest fos cas, potser l'ajudaré i tot.

La historieta començà un jorn clar, a la tranquil·la mitjana, vora el riu gros, no gaire lluny del firal, amb la trobada amb el vell paler de casa.

En Sebastià, ara gaudint d'un merescut retir, i en Francesc se'n rigueren pel mer plaer de l'encontre.

Com quan era petit, i el paler era un home forçut qui fumava com una locomotriu, el mateix intercanvi jocós s'escaigué de bell nou.

—Sebastià, com va el bestiar?
—Ni amb rodes.
—No val a badar, Sebastià.

Bo i somiant, guaitem'ns-el com riu, el dorment. Com si cap borinot no li anés contant divertides farses a cau d'orella.

—Crec, Sebastià, que ens esperen simultanis esdevenidors.
—T'ho creguis pas. T'has mai demanat quin cul va deure eternament covar la buidor universal?
—Per què en dius 'cul'? Vols dir que creus que l'univers és fet de merda? És una mena d'ou fet de merda?
—I quan desclogui què creus que desclourà? Sàpigues que...
—M'encanta quan comences amb 'sàpigues que...'

— Com tota la història (totes les històries d'aquells falorniairies qui es fan dir d'historiadors), la realitat mateixa no és sinó una successió de sacs de merda. Del mateix sac de merda de l'univers (que és el sac més gros) fins al sacs de merda que són les puces, i més avall els microbis, i... Tant se val. Tot ho és: de merda, sacs. I com més petit, el sac de merda, menys merda, i doncs menys brut. Teca per a la reflexió. No vulguis mai pintar pas massa.

Ara me'n recordava (com se'n devia recordar l'infeliç dorment) que en Sebastià era força traçudet. D'un embut qualsevol, te'n fotia un telescopi ultra-penetrant — que foradava àdhuc els límits altrament 'impenetrables' d'aquest bestial univers i tot.

—Sàpigues que ultrapassats els límits, tot hi rau en pau — res no hi menja ni hi caga — l'horror de l'existència no hi existeix — ni tampoc el de la no-existència — allò és collonut.
—Els límits, les vores (com les vores esfereïdores a l'anap sollat per vells llefiscosos llavis de meucarres amb què de cops als xibius no et serveixen llur verí) del sac de merda de l'univers, vols dir?
—Vull.
—Doncs qui hi ateny, tu?
—T'ho pots imaginar.
—Ningú?

Sembla com ara si de vegades el buròcrates del somni es fotin a fer qualque mena de vaga de zel — on tot aplicant estrictament i doncs zelosament els preceptes administratius, tot ho encallen.

I nogensmenys, com qui té desat a qualque soterrani de la ment sempre un pa de més a la post, el bell dorment reïx tanmateix a enxampar, com qui diu de l'aire mort del no re, novelles impressions que li alteren el son.

Put de sobte a peix podrit. Als rangs arranjats i arrengats en rengs, tot papu mudat, pertanyent a la cohort letàrgica d'umflats presumits qui assisteixen a l'espectacle, es veu ara torpedinat pel petòman catabàtic a l'escenari, i n'ha d'ensumar doncs les fragants onades fètides que se li esqueixen incessants als molt injuriats oronelles, els quals s'arronsen, sobergs, superlatius, bo i reprovant el rèprobe. Al qual, tanmateix, tantost no fa la seua darrera reverència, civilitzadament han d'aplaudir, no fos cas que els veïns diguessin que no és prou com cal.

Érets indubtablement entre el públic. Tret que sense saber com te n'has deseixit. Cusc i estoic, navegant entre les incessants onades de tediosa boira, t'obsedeix la meravellosa musicalitat del tot just estrenat, primigeni, silenci, abans l'existència de l'univers absurd. Amb les arpes a tall d'astor qui caça, n'esfereeixes, en lluita beatífica, les volutes invisibles. Operàtica, la boira fa continent de voler encetar-se, mes abans ja ha engendrat de pertot tota mena de sargits.

S'hi aixopluguen els esperits. Quan la boira, tot d'una s'esvaeix, et demana la veu interior si no havies sentits mai mai llurs tímids bleixos, és a dir, llurs panteixos de ranera? Expulsats de la boira pels bares (o traïdors) àngels del vent, els esperits l'espitxen plegats de soca-rel.

Alces els ulls. Còmics cadàvers pels calvaris concupiscents. Les vídues i els soldats. Els tàvecs qui et voldrien fotre niu forat del cul amunt. I els refrescant bons brous de pixaconills.

Llavors se't planten a les aixelles rares llavors dutes per un vent pudent. Isnellament, t'hi creixen hipnòtics triomfs incessants de patològics esdeveniments...

Durant una estona boja tot desig s'hi executa. Tot l'imaginable existeix. L'inimaginable sospites que també hi deu existir.

Una mà fosca surt d'enlloc i se t'aboca. T'ennuegues.

Tossim. Volem saber per què?

On ens hem empeltat de qualque gam i ens ha calgut fer llongament llit? Ens hem desvetllats amb visatges botits i virolats de colors mòrbides. Algú ens mastegotejava durant la nit. Qui (quin torturador de merda) no ens en feia (als visatges) tot de superflus torts? Caldria identificar'l. El de la mà fosca. Per què se'ns escapa sempre abans no l'enxampéssim, i en flagrant i tot?

Instruments màgics que buiden un trau d'ull roent i flamejant et llencen sense compliment fora, encar transformat només en fetus escarransit, de qui l'atròfia fa feredat.

Cridant, en un rampell molt agressiu, et cagues en les abjectes gònades qui et van parir!

I ara, oi que ets tu? Te'l guipes, al racó mateix, entre runes de ruïnes, on les infermeres enriolades t'han llençat. Seqüències incessants de sapròfits catabòlics se t'atipen al cos, esdevingut amàs fantasmagòric d'extraordinària frangibilitat i grotesca labilitat.

'*Tites, tites*', atien les esculturals infermeres els gegantins sapròfits qui se't belluguen al voltant de la carcassa a tall de gallines qui bequetegessin un tros gruixut de lívid mòrbid formatge.

Darreres imatges hipnopòmpiques. Ets formatge.

Diu el formatge, i t'ho repeteix, insistent:

—*Sàpigues que qualcú m'ha bullit en sosa càustica i m'ha transformat en sabó d'olor*.

Es deixondia el dorment amb un somriure.

[≡≡≡]

[*La presència de l'ogre sé que causa l'eclipsi. Conreava quelcom al jardí. Amb piruetes de pop, em mossega la serp*.]

Com el Sol, el cel sempre m'ha acollonit — sempre m'hi he volgut al més lluny possible; terrible perpètua amenaça — el cel, quina merda, vós!

El cel de la nit encar pitjor — és una barreja absurda d'astres que s'estimben, i d'esclats, d'explosions, un pandemònium continu de catàstrofes horroroses. Quina mena inimaginablement forastera de cogitació podia mai concebre aquest diabòlic embull? Vast, vast. Vast. Et fa rodar el cap. Et ve un fàstic invencible. Et sents escanyat per la por de tot allò. Tant pel quelcom com pel no re inaprehensibles.

Sovint, per a esbaldir, encar que no fos gaire, el neguit dut per qualque acrimoniós crepuscle, eixia, espectral, de nits, ben lluny, pels carrerons tots foscs.

Cert. Parléssim clar, sense embuts. De ben jovenet, quan eixia silent i llambresc, a tall de llangardaix, o millor de talla-robes, a espiar, o transformat de rèptil de parets a rat àpter, extraviat pel reialme de la nit nistagmàtica dels muricecs qui leviten aclaparats de feina i suors, de sobte pres de vertigen, romania consternat, esquifit, pusil·lànime, davant l'imprevist eclipsi.

Oïa, vingudes d'enlloc, estridents esquelleries d'esquerdats esquellots; em temia que, allò rodó, tan gegantí, que es cruspia la lluna plena i sangosa, no fos un ens monstruós vingut de qui sap quin infern. Empedreït, no em bellugava. Em veia cruspit tot d'una.

A quin collons de merda de gàbia boja no som?

N’hi havia per a sebollir’s al tros més avinent i que l’endemà o qui sap a quin altre segle la rella et passés damunt el cadàver o les escadusseres restes romases i et fotés a miques! A miques!

Brut de terra i enlluernat de pànic, negre com un escarabat, tornava a casa, drap fastigós qui s’arracona, tremolant, sense senderi, esperant quin alliberament impossible?

T’has adormit.

Sents certes nits, mentre dormies, venint de l’hort de baix, i aleshores mig et deixondeixen, els gralls bonhomiosament victoriosos dels tecolotls (mussols nàhuatls) aprés la caça.

Avui, somnàmbul, crec que emergeixes de la finestra.

I ara la peripècia. Vas, del rostoll no gens flexible, a l’estany on et somorgolles. El plaer momentani de l’aigua fresca, mentre et banyes entre nimfees i batracis.

Desplaçades, massa estoneta eixutes, les nereides esdevenen, per l’ambient corrosiu de fora de l’aigua, ràpidament rovellades.

Ara les albires. Se t’atansen, ominoses. Són les bruixes desdentegades qui retornen, ganudes com galiots. *I ara et perceben!*

Despullen llurs goles i becs. La glòria i la felicitat del rebost ben fornit! Se’t llencen, ensems i a l’unison, damunt. Sents pertot arreu boques. Boques com xuclalls de tentacles de pop, que se t’arrapen a cada vèrtex (com amorrades al broc

del porró), i et buiden de tot suc amniòtic. Et buiden, àdhuc, de tot el vi vital de ton vit. Ja no passaràs pas mai d'embrió.

Plou. Els segons marcats pel degoteig de les goteres al sostre, tard o d'hora sents que faran sonar l'hora de l'alarma, i potser seràs un cop més salvat al darrer segon de no haver estat totalment absorbit per les prodigiosament tipes nou o deu sangoneres gegantesques qui t'envolten...

[≡≡≡]

[*«Sexhumació», o on el sexe ressuscita*.]

Bordells, solc anar-hi. Car em deleixc sovint per presenciar (anava a dir, presidir) la sàfica tendresa d'aquelles deesses sobiranes amb maixelles d'herbívors ('*ai, dolça sor meua, quina equina faç no us ha romasa!*'), de tant i tan impetuosament com no són avesades de xuclar el brou delitós i, miraculosament tròfic, de solatges saborosíssims, dels conys capiculats. Són brous que cal ingerir frescs de la font, car altrament, bades i ja s'han corromputs. I qui vol re corromput? No és hom pas algú de la púrria i les classes repel·lentment jussanes, ço és, eclesiàstiques, bancàries, militars ni buròcrates.

Magre melangiós, sé que aquell règim, aquella dieta, fora la

sola que de debò no em convindria. I tanmateix, perdut als dèdals de la introspecció, robustament intimidat per la proximitat de les desdenyoses divinitats qui es xuclen recíproques, i amb quina passió per a manguis no pas sols inassolible, ans inimaginable, tot i que, palesa, la tinc davant mateix; i àdhuc, quan havent pagat a la patrona una miqueta més, hi so convidat, voldria fènyer'm desimboltament l'ulcerat, i no gosant-t'hi, d'oferir'ls aquell obtús vaitot, aquella catxa guita, en acabat ja no cal que em foti veure el vergonyós, car la vergonya m'occeix a la vista de tothom, i per comptes m'aixec com un ninot amb un ressort al cul, i reprenc la meua mangala-espasa i el meu copalta i, arrupidet com un caragol, prenc el pom i m'avii avall.

Sucumbeixen, abans no he ultrapassada la porta i tot, les sucoses olímpiques, a unes grasses riallades molt oprobioses que tanmateix em plauen qui-sap-lo. Els alegres soliloquis engegats pel meu molt remenaire apèndix, així com d'altres peces dels budells veïns, amb tota versemblança diríeu que són talment com els roncs de felicitat que avien els ardits felins quan, assidu, els acarones.

Soc al carrer tot seguit i m'embolic de nit. Alguna vegada he pensat, la nit abans de la meua expedició bordellenca, que potser si m'envernissava, abans la sessió, la llengua amb parafina, si no gosaria llavors afegir'm al xucleig. Somiant truites m'he vist sàtir, boc, o egipà, amb por de no re; qui s'obsedeix amb la carn sàfica i hi fotria mos com el més valent; llença les crosses i fa un vaitot, i com qui cau del seu rogenc taüt espatllat, es fot, sense xautar's pas de cap dels riscs implicats, daltabaix d'aquesta sínia atrotinada (sínia tronada, quin pèssim aixopluc de triar!) que és la vida, i som-hi, ja hi és, xarrupa, xarrupa. Si en xarrupa! Brous

divins, les ruanes, els opopònacs, les giripigues, els lletovaris, les tuties, panacees totes.

Ningú no em dirà pas ni ase ni bèstia, això rai, tothom em veu cada cop més naquis i decrèpit. Un vellet sense pecats.

Aprés una nit de disbauxa com aquella, solc anar, a mig matí, ben purgat, i si fa si fa no fa bo, al parc de l'Observatori, on, a un dels bancs em pos a llegir el diari, quan, aquest bon jorn, passant sota castanyers 'pol·lardats' del bulevard Francesc Aragó, he aixecat els ulls i a un dels balcons del segon pis i he vista una de les sàfiques meravelles. He cuidat estampar'm el musell a les llambordes!

Tot d'una m'he tornat excepcionalement barrut, i he treta la llengua i, fent-la entrar i sortir ivaçosament i alhora fent-la espetegar al llavi de dalt repetidament, semblava que xarrupava molt baconament, i crec que he assolit de cridar l'atenció de la mestressa qui, encar en negligé, espontàniament, com els sobtats molt sinistres avions apareixen al cel i se't caguen, diarreics, bombes d'anorreament, amb tota la raó, pobrissona, em llençava, gloriosa, torretes on s'hi escarransien geranis; una m'encerta a la clepsa, i caic fet malbé. Sangs i estranyes bromeres esdevenen, damunt les estigmatitzades llambordes, fantàstiques creixences llefiscoses.

Veig com en somni, la deessa qui ha davallada esperitada. «*No diguis re. Ens fotrien ardre en alta foguera*.» Amb llàgrimes virginals vol que obeeixi ses règees directrius. Allò em duu la joia al cor, m'adelita enormement.

Ve a posar'm un ferro roent a la plaga. Allò atura es veu l'hemorràgia. Alhora, la dolor és massa forta, i he perdut coneixement.

He tornat a la vida a un llit anònim. Guarit per l'oblit.

Absència d'oblit mena al col·lapse; duus al crani un tresor que cal no remenar gaire i menys encar gens goludament; d'aquelles muntanyes russes d'impressions més o menys trenades en historietes incertes, en traus, de trast en trast, qualque preciosa peça i te'n deleixes, i prou; te n'estàs de prosseguir; acontenta-te'n; rere la goludam, sempre s'hi celen, malignes, el fastig i el fàstic.

Una dona grassa, sutza, amfíbia, exhibeix zel d'administrar'm de trast en trast un elixir hostil. No sabré fins molt més tard qui és. Si, a pagès, és la mare de la deessa sàfica o la meua.

Vespres d'estiu amb tronades diverses. Jagut a mon llit mesquí, me n'arriben les sovint força estridents cordes musicals de l'oceà.

La cambra és macabra. Plena de lligalls florits, em fa la por contaminació que deuen desprendre. Epidèmica pestilència d'escrits de boig. Un altre poeta maleït mort i colgat. Mai se'n cantà gall ni gallina. *Welcome to the club*.

Sots el centelleig polièdric d'una clepsidra, on una sumptuosa fermentació engega dolls de punyents versemblances, m'enyor d'un temps estrany i inaferrable on el poeta maleït era jo? Era el tit? Soc el tit lívid, qui de vegades rondina, convuls, i engega retrets i ignomínies a tort

i a dret?

És veritat? Era l'estúpid presumit qui escrivia tot allò? Volia dir això que era un desgraciat ignorant, a qui li calia mostrar el poc que sabia perquè en realitat no sabia re?

I si la truja grassa i sutza no fos sa mare? I fos la meua?

Ni seua ni meua. Car el malalt assoleix si fa no fa de guarir. Les xarpes del seu enteniment, per a ell, esdevingut modest, troba que esmolades rai.

La reconeix, la dona lletja qui li fa d'infermera és la seua dona. «*Què fem ací, Marianna?*»

—Ah, Boi! Em reconeixes?
—Com hi he vingut a parar? Era a París i un asteroide, vull dir, un meteorit...
—No, no. Et ferires al tros. Et portaren a casa amb la tartana d'en Guim. El gos els va avisar.
—Vols dir? Vols dir?
—Tothom somia, Boi. Tu també.
—Ah.

La vida, quin engany! Soc un cuc nu en un forat qui, sense mans ni peus, exhuma tanmateix fal·leres i miratges, i catedrals i derricks, i linxs i fènixs, i taurons i manatís, i símptomes atmosfèrics pregonament críptics, i tota una posteritat que, sense cap ni centener, tanmateix se t'imposa com actual i viscuda.

Centúries sense arrest d'esdeveniments infal·liblement innecessaris. Boires ubiques de rebel·lions, conxorxes,

santimònies. Apoteosis marmòries, murmuris eteris, vespres de voltors deleteris.

—Soc viu o mort, Marianna?
—Et ferires i entrares en agnòsia. Ara saps qui soc.
—M'havia caiguda, ferm damunt la closca, una torreta despresa de la barana 'un balcó. Queia en trànsit. Un trànsit d'aquells d'on només al paradís et pots despertar. Un cosmètic que esporugueix precipitosament la població, se m'atansa, espectral. Anava de rosa. Aquell cirurgià em feia feredat. Em fotia foc al cap. Un cap encès com una atxa. Volia córrer aflamat per tota la soll. Prestigiosament afalagat, no calia pas esbrinar qui, de la cleda, es portava l'oli. Era el campió de la quadra. Era l'estelló. Em muntava totes les egües. Hora d'anagnòrisi — som enterques carcasses. Nòmades bacanards i delinqüents, perduts per llocs inhospitalaris sempre, ens transporten, baliga-balagues, a gimnàstiques absurdes entre perpetus obstacles. Què fas?
—Ets viu, Boi!

Amb destresa, la vella truja, amb pessics i gargalls, i bateroles eròtiques, i d'altres caparrades de bona puta, em muny l'allioli.

—Ho veus?
—Amb prou feines. És com si esbudellaves un ninot esparracat, i només en sortís corquims i corcadures.
—Bon senyal, que rondinis. Abans tampoc no estaves mai content.
—No és cap consol. Tol-me la vidiella. Pel que em serveix!
—Boi Pigem! Què dius, ara? Posa en decant aquests lúgubres pensaments. Cap ninotaire boig no t'ha parit.

—Com ho saps, carallot?
—Aixanta la mui. Tanca el calaix. Què t'embarbusses? Fot-te a somiar. Tots hi guanyarem.
—Calúmnies de fats absents. Absències calumnioses de ninotaires fats.
—Dorm, dorm, non-non, non-non...
—Armats qualcuns amb tirsos, d'altres amb caduceus, no pas cap amb clava, anàvem, il·lustrats, vers...

[≡≡≡]

[*Qui no la fa la pot somiar*.]

Anava caminant/
Un mec gens important/
I em vaig trobar un gegant/
Qui em saludava cantant/
No sabia com respondre/
Era a frec de xerri pondre/
Crec que era l'ínclit cavaller Kyrieleison/
Bell veí de Ctesiphon/
Li ix de la bragueta l'olifant/
I sotja, aspriu, endavant/
Perspicu poc dic re/
Ja encomanava el taüt al fuster/

Em va xorar la Durandal/
Que era la meua espasa principal./

Un altre desarmat català/
Davant l'invasor, què farà?/
No farà re; es farà fotre/
Esperarà un jorn a rebotre/
Potser un bell jorn al paradís/
Amb els angelets jugant parxís/
Guaitarà l'infern tot ablamat/
I hi guiparà l'invasor tot cremat/
Li dirà una verge a l'orella/
Com qui amb ungles de meretriu passa la rella:/

«Prou pots, català cagat/
Al cap i a la fi tothom tan pagat/
Com prou veus qui la fa la paga/
Creu-t'ho, però! Re al món no surt de baldraga.»/

[≡≡≡]

[*Fòrtuna fàvet fòrtibus*.]

Pertanyíem a una de les cèl·lules latents de la PAU. Poble Armat i Unit no fora mai envaït. I ens disposàvem tots a defensar les fronteres d'un estat lliure.

Per un cop, i a la fi, ens emulàvem en la fervor del nostre patriotisme! Som tan a prop de la llibertat!

Ah llas! No ens servia de re — tot anul·lat al millor (pitjor) moment. El mateix capdecony en cap qui declarava la independència, la posava, al cap d'un maleït minut, en dormició permanent. Els agafaven cagarrines o només fotien cagarel·la des del començament, malparits!

Érem a l'infern, horroritzats. La llum crua de la veritat era massa esfereïdora. Enderrocs del nostre amor propi s'esbarriaven deplorablement arreu.

Ens n'esquitllàvem.

Ens va dir en Camp-robí: «—Com digué mon cosí qui fou, en Carles Foureig, els més acarnissats enemics d'un pretès vici són aquells qui secretament se n'aprofiten. És a dir, els qui denuncien un suposat vici qualsevol és perquè privadament en tenen la mà trencada a practicar-lo. Tothom els coneix. Els polítics i la resta dels hipòcrites.»

Amb vituperatiu aplom orquestrem les noses amb dinamita i dracs voraços i ganuts.

I aleshores ens n'adonàvem. Lamentós rebregament de la topogràfica geometria. Un mal als ulls i als altres sentits, palps i antenes, de la nostra pell calapetenca. Excitació camaleònica.

Grop, nyap, insult, al paisatge. Ells, arraïmats, amorriant-se.

A l’hora on, en tòrpida torpor, llangueixen els saigs invasors dels transhumants escamots punitius, eixim dels caus com bombolles dels tolls i, meteòrics, els brutals homeiers estirats a les llosardes, com bàrbars esbojarrats per exuberants passions o per porqueries ingerides, som aquesta vegada nosaltres qui, amb el zel subversiu dels ogres i muricecs, els arrenquem, com els carronyaires, les costelles, i els llevem els lleus de qualsque urpades — lleus que aleshores ens cruspim molt llordament ni golafre.

Morta la cuca, mort el verí (del veí, sàtir satànic) — alleujats bleixem.

Els caus on no raíem, dies i mesos de demorança, al capdavall, desesperançats, els trobàvem ardus d’endurar, com si ens havien esdevinguts intransigents forats al cementiri. Pudien assenyaladament a sofre, i això a increments d’intensitat a mesura que creixien les setmanes.

Atapeïts, bovins, els feréstecs colltorts i caragirats havien victorejat l’esbojarradament bajà dictador de torn. El suc intoxicador de ses envescades papissotes paraulotes se’ls emportava lluny, lluny... Somiosos, ja es veien vils herois uniformats, bo i botxinejant víctimes qui els queien a les peülles com fruits, podrits com caps corcats... Fruïu-ne, fruïu-ne, mentrestant, dalt de tot, havent pujat a l’òrbita inquietant que us duu, com qualssevol altres vaixells impresentables, enjòlit, imponderables, ingràvids, per vies rutilants, satel·litzats per cap orbe encesa que batega com un cor a mig fer figa.

I ara? Carxena. Carnús. Farnat. Carronya. No ho destriem ni els enteròlegs.

Feta la feina, som-hi, convidem-nos-hi, a la llunyària més llunya. Ben lluny de la insostenible fetor. Vers cap altre amagatall. Fins que la sort no decreti, escaient, que cal prou delir un altre ben adient, esporàdic, escamot d'agents nocius, infectes, enemics, hostils. És l'hostilitat que ens forneix motiu i armes. Fòrtuna fàvet fòrtibus. La sort afavoreix els valents.

[≡≡≡]

[*Embastant i recosint les idees descosides al centó (o a l'encolatge, o a la flassada apedaçada amb escaigs) sempre inconclús*.]

Érem treta-dos o trenta-tres bessons — o, qui sap, per aventura trenta-tants si fa no fa idèntics clons. Com qualsevol altre insecte o peix, la mare ens cagà (o fresà, o pongué, o deslliurà) (tota una tira de sinònims; tria'n, fotràs goig), i suràrem si fa no fa fins avui. No pas tots els cagats, és clar, car, al començament, cert que érem molts més, i ens anàrem menjant nos amb nos. Llavors ens férem grandets i ens abellí llavors de menjar'ns teca més jove — com més prop d'acabada de descloure, millor.

Avui, bo i passat el triatge a l'estació/hospital, hom ens distribueix a un tren o a un altre, destinats ací o allà, condemnats a això o allò.

S'arrauleix l'arrupit entre els patracolaires, maleïts buròcrates de mai no acabar (fan angúnia, llebrosos del capciós reialme dels ressentits).

Ara, tantost no el passes (el triatge), hom t'adossa un homenet tot vestit de blau; el duus perennement encastat a l'esquena, i no saps mai quan et punxarà o t'enverinarà o et travessarà. Vas on vol, alhora terroritzat per la possibilitat de fer cap error en el teu apressar-te vers l'indret on et mena, no fos cas que aquell mal pas fos el darrer que mai no faràs.

L'home blau, quin malparit! Pagellida de letals metzines. La sola tasca que l'inic no acompleix és la de la iniquitat.

Em diu que "tal fotré, tal trobaré". I un pilot més de mormols obscens a cau d'orella. Soliloquis episòdics claferts de "massa poc!" i d'"excuses de mal pagador", i d'acusatius clixés semblants. Tot plegat, res d'altre que repapieigs de disbauxat. Epidèrmiques delusions.

Albardà maligne, qui, com la vil espiroqueta, somriu, fastigós, mentre rancament i lenta, i furtivament i arreludament i inexorable, per esglaons espondilis d'espinada, va pujant al tron, on, parasitat pel que te'n roman, et farà malbé la vida.

Gent aparentment de teatre em violaven a un racó de

l'estació i ni me n'adonava. M'hi lleixen, a la part d'arrere, tota mena de lleterada. L'estació era plena de clots que feien de seients. Tothom s'enfonsava doncs en asseure's. I calia asseure's. No volien ningú dret (ni amb dret de re). D'alguns dels asseguts només en veus mig cos; d'altres només, i amb prou feines, els sura el cap; els infants, ni això. Sebollits, sense futur.

El fons de l'aire és brut, sollat sense remissió; l'atmosfera feta una femta. L'orbe esdevé orb. Tanmateix, trobem solaç en l'afòtica problemàtica.

Com plànula de corall, partíem qualcuns nedant o surant fins que no ens ensopegàvem cap lloc escaient damunt cap roca on ens encastàvem per a no moure'ns-hi mai pus. Aqueixos som nosaltres, irremeiablement fidels al règim imposat.

Saxàtils, camuflats en peu de cabra, esguardàvem les banyistes nues. Ens n'arribaven llurs sentors, àdhuc llurs aflats. Amb allò, tornàvem a la felicitat del total l'oblit. A l'evaporació de les raons i les saons, la desaparició del calendari sencer. De trempar, no hi ha guaridora tutia que millor no actuï.

Dèiem: «*Tot ho neg i de tot déu reneg/ I dels àvols guerrers i de llurs lleigs guerreigs/ Als 'castra' és on hi viuen tots els castrats del cervell/ Molt de merdacaner i d'estotjamocs/ I allò que no mata, engreixa.*»

En el caos silent, arraconadament, m'he fotut a menjar, i tota la resta ho he lleixat estar.

Esplèndid, serè, amb ganyotes i pantomimes escollides (com si no fos conscient de les càmeres espies), en la ficta intimitat de l'estantissa garjola, enganyéssim, aparentment perpetus, la paràlisi, l'agror i l'atròfia.

Desempallegant-se'n de tota solemne mania, hom exhibeix la seua humiliació, sebollit ceballut cagalló, burxant amb sos tentacles, tancats invisiblement com punys de rebel·lió, com qui de debò transgredís contra els intransigents ucasos.

Jardí malmès, de nàquisses llavors. Voldria, bo i passant, i com és d'ús i porta sort, acaronar la cigala de cascuna de les hermes del jardí, i als bells bocs d'alabastre besar el forat tan lluent del cul.

Ai llas, infal·liblement lluny d'osques. Tant se val, vós; anem fent; qui dia passa, any empeny.

Només direm llocs comuns i passarem per indrets fressats. I això ens comprarà, crec, qualsque horetes de pau i tranquil·litat. El món es veu que dona voltes, i belleu en una d'aqueixes voltes, la truita es tomba. Com? Hi ha possibilitats que mai es tombi, amb naltres encar viu dins? Sense haver fet brot? Sense armes?

Tant se val. L'insomni i la fam fins que no ens haurem estorts. Oi que si vols anar ben dormit, fes-te tu mateix el llit? Oi que si vols anar ben dinat, tu mateix el plat?

La cel·la ben neta. Havent passada l'escombra, hom resta embadalit per allò que l'escombra no escombrava (certes arcaiques carcanades d'antics crims irresolts). Voltors hi feren cap (per on?). Estroncant gelosies, s'abalançaren

damunt les entranyes (voluminoses, n'hi havia per a tothom) del cancerós ermità.

De retruc, esdevens el badoc escombraire qui pateix. Pateix pel propi esquelet i, sobtadament glaçat de por, tomba el cap, i es troba que, efectivament, rere seu, la mort s'amaneix a despatxar'l a l'altre món.

La mort porta la disfressa del sergent al rebedor del dipòsit de proves i investigacions florides i claupassades.

La llei de l'embut, escrita amb sang i a rajaploma, cal seguir-la ulls clucs, tant amb el tou de la cama com amb el tou dels ossos i el cervell.

La infrangibilitat del mànec és allò que millor no aigualeix la repressió. Estorceu-vos de tot carrincló sentit del ridícul. Prenent exemple del crustaci preventivament abillat amb un arnès fet de mants de vidres, us l'armeu ben armat amb armadures i d'altre crosses i ferramentes.

Com els cetacis, féssim veure que si dormim ho fem amb un sol ull tancat.

La diferència entre individu i persona, rau en el fet que l'individu és independent, i la persona és mou en societat.

Érem doncs persones qui es volien individus desapercebuts entre cossatges i noms de més d'embalum.

I dèiem: «*Nosaltres nuls. Ells, els col·laboradors, ja s'ho fotran! Vindran els assassins i sabran a qui mataven.*»

Envia'ls a passejar. No els responguis mai. Fes-los el buit. Potser et passaran de llarg. Gosaràs atacar'ls part darrere? Confiem-hi. Ajuda'ls. Ajuda'ls sempre. A caure.

Si mai són a terra, ara és l'hora. Esclafa'ls. Sense pietat. Ja saps qui són, Invasors. Ja saps com són. Infectes.

Marcians simiescs, fent vibrar les larinxs, la sorda ominosa remor que repta els cacoètics invasors, tota la selva alça en caòtica revolta. Confosos en els torniols i contratorniols de la gernació sabem exactament qui hem de matar.

Altrament, no és gens recomanable d'aixecar mai gaire massa el coll. Has vist mai l'arbre llampat? No et vols mai massa alt. Cap arbre que no estigui cansat de la vida no és vol pas rebedor de llamp. (Com diem, nos amb nos, els arbres més assenyats: «*Arbre llampat, ja l'ha cagat*».)

A part que, sense saber-ho, duus potser darrere un cristal·lí clatell. És com ara una pantalleta prou conforme i acurada — totes les idees (i sobretot les més divertides, les dolentes) t'hi passen, com al cinema.

Com no t'has pogut mai veure el bescoll (ets dels carallots qui diuen que «no hi tenen ulls, al clatell»), poc saps que tothom assabentat del fenomen només cal que, amb qualsevol excusa, se't posi darrere, per a saber-hi tot allò que conxorxes, o què et transita pels atzucacs i dreceres de la síndria lloca que en dius cap. Les carrinclonades sanguinàries! Hom hi podria badoquejar el dia sencer; millor que no pas cap cine, com dic.

Al capdavall, el cinquè de naltres exhibeix millor que no cap

el desdeny que tots portem a les obscenes escenes dels sinistres sociòpates qui ens envaeixen.

Diu, «*Car perir, perirem, períssim heroicament!*»

La revolta demostrava ésser encar verosa. Recordeu: «*La felicitat durà un minut*.»

Només durà un minut, la felicitat del dia on esdeveníem independents. I passat el minut, totes les armes i els objectes defensius a les fronteres, ens calgué amagar-ho, no fos cas, encar, que...

Aquesta és la faula dels de la CFMCP.

Els qui pertanyíem a la CFMCP, a la «*Colla dels qui Fotem la Mateixa Cara i Posat*», no érem mai on hom ens havia 'guipats'. Sempre som enjondre. Lluny, molt lluny, del lloc del 'crim'.

Procedíem tots del remot comtat de Campbarbre, nats a indrets ben diferents del comtat — en les nostres relacions (i aquest era el nostre secret) parlant sempre el mateix perfecte (i perfectament antic) innominable 'idioma nostrat'.

I tots 'nacionalitzats' ara en indrets diversos, posseint doncs, si ens calia, intercanviables valuosos documents d'identitats que ens permetrien la impune eliminació d'escollits invasors (els de la merda i la sang) per mà del mateix múltiple personatge, sempre el mateix, i sempre diferent, amb un nom, família, feina, etc. totalment divergents.

La mà morta del trucador de la porta de baix trucava sovint

enmig de la fosca nit. Sospitàvem que no fossin els fuls quatre barruts qui portaven les falses samarretes de la selecció quadribarrada. Ah, els bútxares! Quina mancança, la llur, de bones maneres!

Com ens en desempallegàvem? Com n'estroncàvem, de llur verinosa font de desafortunada nosa, el raig nocturn? I si ens enfrontàvem, i eren mortalment perillosos per a un dels aïllats?

Érem amebes abjectes, artístiques, aristocràtiques, i ens diguérem que, ans de no veure'ns vehementment traspassats a conseqüència de qualsevol bretolada com aquella, més ens valia aguaitar fins que no es declarés la novella avinentesa on fórem capaços d'invertir el flux.

Com dèiem els antics romans: «*Tot rau en saber aprofitar l'avinentesa i prendre'n la sort*.»

«Colcant passa Fortuna
I sa veloç muntura
Duu la cua tan curta i llisquent
Que prou se n'esquitlla
(De les folles urpades
De la part major de la gent).»

La curta cua de la sort em duu a l'esment les trenes de la deessa. Les trenes de la voluptuosa deessa qui corr elegantíssima davant meu — brenys inaferrables — regnes, ah, llas, prohibides per totes les lleis de l'olimp.

Passa avant, inaferrable, per molt que no se'm desficiïn braços, mans i dits — que s'han de fer fotre, com no em faig

fotre jo.

Ah, però! Tità colossal! Qui pogués! Llavors, els dos flairosos brenys de tes trenes, gegantí i poderós, te'ls prenc i te'ls engrap amb sengles urpes — i entre-trenes te'm card!

Al llindar del somni (ara trivialment pintoresc, ara minuciós pel que fa a les municions necessàries, ara subsumit al vòrtex dels fragments inintel·ligibles, amb, dalt i engir, els núvols i els bancs de boira prenys de volàtils apòcrifs que no hauria signats mai) bleixos, panteixos, enigmàtics.

Un cel de tanzanita, amb escadusseres grosses volves de neu i 'guillots blaus' qui hi volaven, extraordinaris guillots voladors, doncs, tots absolutament d'un blau viu, tret d'una taca molt vermella a cada galta. I, davall, una mar de turquesa, amb, a l'areny, les àmfores, lluents, com si fossin de vidre verd. I ens hi vèiem reproduïts, representats, reflectits. Distorsionats, esmeperduts, amb ulls de metre, astorats, xollats a la xinxola, amb pijames ratllats de presoners de camp de concentració.

Anàvem a les palpentes, per topants ignots, tocant-ho tot, i no sabíem pas on metre'ns. Tàctils, hàptics, burxàvem en el fosc no re, i sovint en sortíem amb els dits poc o molt escapçats. Aleshores ens n'estàvem.

Romaníem inerts i sacsats per tremolors, com conills qui patíssim la passa. No ens bellugàvem de lloc, amorfs.

Prou sabíem on s'amagaven, a l'aguait, els més criminals virulents bacteris. Per això, per exemple, que no cardéssim mai. Cascú a son si, gaudint-hi, es diu: «*M'he guanyada*

l'antipatia dels fatus concupiscents virus i bacteris.»

Nosaltres, pusil·lànimes i pusil·lifàl·lics, acariciant delicadament borratges sense nafrar-les mica, a repelet, llur toc més dolç que no el de cap moix i tot, o potser colpits per les formidables orquídies que, com plagues sagnants als nacrats parracs palatins que portàvem, eren un bàlsam per als ulls enlluernats del nostre magí encès — fantàstic fons de l'abís on lleixàvem que l'encantador centelleig de les arquetípiques imatges s'allongués fins a altes hores del sentdemà...

Car mentre érem a lloc, i amb prou feines vius, la major part d'aquella vida la despeníem al llit, fent-nos-hi el mort. Sabíem que, resurrectes, començaria la folla activitat.

Estalviant energia per a l'hora de la veritat desencadenar la ferotgia.

Si és verosa, hi perdrem bous i esquelles. Tret que som molt de la ceba. Amb allò paguem.

Ens duen secretament a creuclavar. Ja hem arribat al cap del carrer.

Lluny romanen, entre les pedres propícies, els indrets nostrats on brollaren les fonts. Les fonts d'ous i castanyes, de mels i mantegues, de greixons i llardons, de...

Els raigs d'aquell Sol roent i malèfic eren tentacles anarètics, d'imminent destrucció total.

Camp dels morts, on són clavades les forques dels penjats.

L’albelló escapçat part dalt (la claveguera oberta) que hi passa al peu s’enduu endavant la sangassa, llisquent i silent com la mel.

De criteri i tarannà molt dignament plebeus, som llops desposseïts qui no aüquem, ans al contrari, qui, formant perspicaç adversa dispersa orquestra, aviem roncs raucs («*xar-necs! xar-necs!*») de granotes per a enfollir els papissotíssims colons.

Retrat dels quatre indígenes qui mai no es retran per molts de vils retrets que no rebin. Fórem els qui no llogàrem el cul a cap mefític deleteri colon.

Maleït colon de torn, botxí d’escorxador.

Amb genives esurients i ferramentes esmolades, llença macabres bafarades de nafra viva i d’anorreament.

És en C. G. (de nom sencer, en Castellufa Genocida).

Idiota destructor d’insectes, petulant i fatxendós, provocant pertot on passa la mateixa irrisorietat que no provoca l’esfilagarsat espantall qui, amb grotesca truculència sembla creure’s qui sap què, murriet cagalló, follet presumidet.

Al carçre dels inquisidors fèiem carícies a la carn dels insectes qui, commiseratius, ens volien visitar.

En plena insurrecció per la supervivència, havíem esdevinguts — en la tergiversada cacofònica perversa malèfica lexicografia dels invasors — els terroristes, els trinxeraires, els bútxares...

Els maleïts qui ens envaïren, paràsits lingüicides, qui foten exactament com fot la *ceratothoa oestroides,* qui t'entra a la boca i se't cruspeix la llengua, i ella mateixa esdevé la llengua, i tot allò que et fiques a la boca, t'ho tasta, i ho jutja (com els jutges del feixisme indesarrelable dels invasors), i, si li fa peça, s'ho cruspeix ella abans, i tu et fas fotre pels segles dels segles, i ja només menjaràs merda.

Amb quin escàndol tota arquitectura se solleva! Hores del terratrèmol sense fi. Se'ns contagia a tots plegats la mateixa instantània sobrietat que es perllongarà indefinidament.

Cap altre remei que d'esdevindre insurrectes d'espetec, com dic.

Ànimes afins, on els afectes sallen recíprocs, ens aixecàvem tots adreçats devers el mateix fit de l'alliberament definitiu.

Tota matèria és viva, i el bon físic n'escandalla les propietats i n'esbrina les possibilitats; el físic és el ver mag.

Estudiant les propietats elèctriques i magnètiques dels materials amb «interaccions exòtiques», especialment els que presenten «frustració magnètica».

Per cada àtom voltat d'una òrbita incompleta d'electrons, aquesta òrbita pot tenir un «moment magnètic». Aquest moment magnètic es fortament connectat amb els moments de tots els altres àtoms amb moment magnètic. Aquesta connexió esdevé una força que obliga els moments tots plegats a voler anar vers la mateixa direcció (en «moviment

ferromagnètic») (en el cas que els moments es posessin vers direccions contràries se'n diria «antiferromagnètic»).

Ça com lla, quan la temperatura és molt alta, l'energia tèrmica esdevé prou grossa per tal de superar aqueixa connexió ferro- o antiferromagnètica, i aleshores el material perd l'ordre dels moments magnètics. En canvi, quan la temperatura esdevé més baixa, els moments magnètics tornen a posar-se (ensems i alhora) en un únic ordre magnètic que minimitza les forces entre aqueixos moments magnètics.

Per definició, baixant la temperatura, tot pren un màxim ordre possible. La temperatura no és prou baixa si això no s'esdevé. El moviment revolucionari no va enlloc quan la raó, la lògica, i la calma, no el menen.

Tant se val. Tretze són tretze. Entès això, passarem a explicar l'important (per a nosaltres) en la frustració magnètica.

Amb un quadrat, tenim una sola manera d'organitzar els moments magnètics, i podem així mateix satisfer un ordre antiferromagnètic...

Per a un triangle, però, tenim sis maneres diferents que els moments magnètics vagin tots alhora. El sistema no pot, amb sis opcions, trobar un ordre únic. Ara, com, per definició, tantost la temperatura tendeix vers el zero, tot moment ha de trobar un ordre, només podem deduir que som en presència d'una excepció. I que, doncs, per a poder seleccionar un tipus d'ordre, ens caldrà considerar un altre mecanisme. I ací rau la llebre. Trobar-lo és l'important. No

ens podem alçat tots alhora, abans l'organització no estigui a punt.

De fet, bo i estudiant materials amb frustració ens és llavors també possible d'estudias molts de fenòmens que altrament són fora d'abast per a tothom.

Ens n'adonem tot seguit que els tipus d'ordre que ens resulten poden ésser molt més complicats que les mateixes interaccions microscòpiques (d'això en diem «emergència»).

L'objectiu del bon físic en aqueixa avinentesa és de trobar nous materials tocats per l'ordre exòtic i d'entendre'n llavors quins són aqueixos ordres. Emprant mètodes químics i en forns específics, hom crea, al seu laboratori íntim, cristalls de materials encar mai no estudiats.

Trobat el cristall nou (potser amb el mètode hidrotèrmic, dins àcid calent), hom n'esbrina quina física no el compon. Hom en mesura la susceptibilitat magnètica, o la conductivitat, en un refrigeradors que poden anar fins a 0.1 K (0.1 grau sobre el zero absolut). Amb aqueixos resultats a la butxaca, hom pot anar mesurant detalls microscòpics amb neutrons o amb d'altres instruments adients que siguin font de neutrons, com ara cap reactor nuclear o cap accelerador de partícules.

Tornem-hi, érem les hordes tèrboles de l'independentisme. És a dir, érem els ben parits qui lluitàvem contra els genocides qui volien exclusivament el nostre anorreament, la nostra anihilació, el nostre extermini, la nostra desaparició total.

Estagnants fins a l'erupció. Trencant l'esfera aparentment hermètica on érem, fictes adotzenats, feliçment ensinistrats, ninots de ventrílocs amb llengua bífida de letal verí, darrerement, per a acabar-ho d'adobar, consternació!

(*Conster-nació*! Esdevinguts una nació de '*cons-ters*', un nom que, assimilats a l'enemic, podríem potser adaptar com a '*constrets*', és a dir, per a '*caps de bestiar*', per a '*esclaus*'. Escalaus al capdavall exsangües. Bons per a només una cosa. Suïcidi col·lentiu.)

En aquella saó ja a cara descoberta, ens havien declarats oficialment morts, raça inexistent, raça sense nom, constant únicament en qualque hàpax que calia esborrar perennement. Érem doncs una equivocació i, esborrats, tot tornava a un cert odre. Pel que feia a nosaltres, tot resolt. No calia enraonar-ne mai més.

I, presos i moribunds, desarmats, els supervivents, havíem finalment aquiescent, de subscriure-hi. Prou era hora que se'ns acabés l'agonitzar.

Per als condemnats a mort imminent, i doncs els qui sabem l'hora exacta de la nostra extinció on els malparits no ens hauran totalment pelats, al capdavall quina delitosa llibertat! Tota angoixa se'ns ha finalment fosa.

Alliberament més desitjat.

Ara ja no cal pensar-hi mai més, t'estorces d'aquell rosec indesencastable de no púguer escatir de debò quan collons no t'has de morir, amb quina putada sobtada o de trascantó no et vindrà la maleïda mort a dar't pel cul d'una burxada

definitiva.

Ets tu qui (la mort) la dones pel cul — no pas que la cosa t'enamori — quina gràcia de cardar ossos, això fora de debò haver perdut els escarits romanents de senderi que, en acabat de tanta de tortura, encar et cuegés per qualque racó.

És inconcussa certitud que tota història o faula és inconclusa.

I tota moral afegida, repel·lent cagallonada.

[≡≡≡]

[*Infeliç*.]

De cops et suïcides per foteses:
Perquè el món és lleig i els pistrincs et manquen
Perquè prou no t'adoren les princeses
O perquè ets llec i els mots se t'entrebanquen.

Quan mal de mort ve amb massa crueltat
O el cruel enemic prem els pinyons
El suïcidi és ben justificat:
No és re que faci riure — cal ficar-hi collons.

Tu decideixes — aquest cos és teu
No pertanys a ningú altre ni a cap déu
Tu n'ets el sol senyor i te'l tractes com vols:
Ta vida depèn de tu i te la tols.

I qui no n'estigui content que es foti:
Tots som lliures de fotre'n el que ens roti.

[≡≡≡]

[*Traspàs del pobre noi infeliç qui s'havia volgut poeta*.]

Com la mort tranquil·la d'en Carles de la Boueria, qui, mostatxos ben engomats, es lliura dolçament a la immensitat de l'eternitat tènuament assegut a la pèrgola, el traspàs del pobre Guim Guissona s'esdevingué pres per un buf del cel qui se l'endugué mentre rumiava rimes tot caminant pels marges de la idíl·lica séquia.

A l'hora del traspàs és evident que el perdedor, com més ha perdut, més ha guanyat (ço és, la pau), i el guanyador, com més ha guanyat, més ha perdut (ço és, tot l'adquirit pelant-se el cul i fotent a altri tant de mal com ha pogut).

«—La tossuda lluentor del marbre negre de la llosa sots la qual no rac, a mig podrir, rep el cul d'una damisel·la de les qui carden pel cementiri — una bustuària, com en dèiem els romans del temps de l'imperi.

«Del seu cony mig esbatanat se'n sobreïxen les flors de diverses lleterades. Únic pom que mai ningú no m'ha portat ni em portarà en homenatge.

Per a mi el millor, el pus meravellós, pom imaginable. Gràcies, gràcies.»

Les bustuàries, les bandarres de cementiri (antigament apellades 'bagasses de canyet') cardàvem damunt les lloses.

Per la por a la mort (i sovint al mort, que no se'ns fotés a tocar el seu violí de processó cap al nostre clot), i així doncs, amb l'esperança d'espantar-la, la mort, els qui portàvem dol, és a dir, sobretot, els qui en portàvem un (de dol) més o menys voluminós, o portàvem un esglai sovint no menys onerós, fèiem, de cops, aquell acte repugnant — un acte bascós — un inapte acte obligat per l'esclavitzador instint animal per a la conservació de l'espècie.

Tothom qui ha mai cardat sap que cardar no és cap plaer. És un infame barrejar brutícies. És en acabat un sentir-se fastigós i sollat i safarós.

Merda massa aromàtica, correm-hi tots a netejar-nos-en — i ecs, si pogués fer-se, del nombre condigne i molt indignant i indigne de contagis!

«—Anava peix pel món i, al camp d'olles, sol·lícitament mel·liflu, me li atansí a demanar-li si no fora excés de presumpció ni de futilitat de ma part d'induir-la, cara bustuària, al mer fet que distengués ni afluixés per a mi, pobre poeta infeliç sense sou ni all a la butxaca, els seus massa fits ni rígids músculs d'esfinx. "Voldria fer-vos-en un vers que retratés la vostra beutat excelsa."»

De cop-desuit fou atacat i condemnat per un altre bare escamot de l'horda salvatge. Atzufat prodigiosament, els ensangonats borreus i escorxadors no procrastinen ni es demoren pas gens. No ajornen pas la carxena de rigor. De mantinent, doncs, s'afanyaren i enfeinaren a amputar'ns-el. A rostir'n a lloc mateix tendrums, tendons, medul·la. A tampoc no gens polidament (amb berles disseminades pertot arreu) fotre's a disseccionar son crani. Cullerades de cervell que tasten i declaren insípid.

«—Poeta infeliç volguí, per a fer potser feliç amb una altra trivialitat la inútil diàspora catalana, denunciar les bàrbares hordes invasores. Ho espanyen tot, com correspon als malèfics lladres qui en realitat no són, i naturalment, repugnants sorges de les hordes em desarrelaren, em cremaren, m'assassinaren, em robaren, se'm pixaren, se'm cagaren damunt, i, satisfets, se m'hi instal·laren, és a dir, m'anorrearen, em datpelcularen, em posseïren, i esdevinguí, l'espectre de l'infeliç poeta, qui, mort i colgat i tot, i amb el mateix violí de la mort i del diable, tocava, emèticament, i oferia 'noves glòries' a l'abjecta, molt abominable, nació de l'invasor.

«*Bona nit.*»

[≡≡≡]

[*Tot eixesplugant cova del drac endins*.]

Les rebeques colisses als vessants dels trepidants congosts de les vagines, mon espècul, efractiu, les badaboca, perquè llavors mon colposcopi n'il·lustri en acabat els epifenomènics enclavaments, empremtes, osques, comes, incisures... que els diversos, sovint quíntuples, abruptes meteors que s'hi estavellaven, molt intervencionistes, mai no hi jaquiren.

Com peix geomètric i minuciós qui ordeix (misèrrima llumenera àrduament esmerçada en la còngrua desclosa) de retrocasualment i llavors teleològicament establir-hi tota una tirallonga de reconeguda conseqüencial ascendència, numinós, eteri i lluminós, en l'agrest orografia de la vasta paorosa contrada de la cova del drac, en vaig mapant cada eclosió ni marca reveladora.

I llavors ep, quelcom d'estranyot ve a sacrificar dissortadament el cru serè espectacle! El metge perd soliditat... esdevé l'espill mateix emmordassat... i irrellevants les angoixades xifres de traumàtiques incidències sofertes per la façana epitelial trobades...

Al fons de la castigada cova del drac tinc la impressió que hi fructifica l'aparició monstruosa del drac en colossal persona! Raríssima avinentesa, fenomen gairebé únic! Com si de l'escriny et sortís un koh-i-noor qualsevol! O de la llàntia un gènit! Em sent doncs al moment tan astoradament privilegiat d'haver-ho pogut presenciar que només pens en el meu premi Nobel propvinent...!

Car, cas absent en tots els annals mèdics dels darrers massa incrèduls segles, i àdhuc pràcticament mancat de tot esment als tractats primitius... Tantes de poques vegades consignat (i això amb certa difidència), que ningú sàpiga, només en molt arcans antiquíssims toms, sempre vetats, censurats, anatematitzats, i posats als índexs de les esglésies més cretines del món..., i precisament al costat de les descripcions, on, anys i panys enrere, com dic, no eren dutes a col·lació les aparentment comprovades referències a les vagines amb dents i queixals, on els vits que s'hi ficaven, en acabat en sortien (si en sortien pas gens), no pas sencers, ans mig rostats per la brutal ferramenta..., per què... per què m'havia de tocar a mi la sort de redescobrir-ho...? D'ací mon astorament inicial...

Ningú no s'ho creuria... (i ara me n'adonava...!) si ara mateix no en fes el film... i les fotos...

M'havia distret en la joia immensa... I ara l'enfocava...

És un drac de color verd lleig i fosc, de pruna alhora verda i ja sabatera, pruna de pinyol podrit, amb gruixuda bocassa de forta ferramenta (era ell doncs el rosegador!), qui... Qui em fa moms, em fa ganyotes, i m'escarneix, em ridiculitza... Em tracta de carrincló, de tristet ninot merdós i ignar...

Grotesc intèrpret de fantàstica pantomima! Tot de sobte, ara que l'hec exactament al punt on el vull, se m'ha metamorfosat, tot escarnint l'ull intrús del meu aparell... ha esdevingut tot ell un ull gegantí verd esclatant que pampallugueja explosivament, de tal faisó (me n'adonaré tràgicament més tard) que enlluerna la càmera del colposcopi... i així el document fefaent que volia obtindre'n se'n va en orris, i no en trec al capdavall un film de taca cremada, amb la qual llavors on vols que vagi? No podré demostrar re. Tot ha estat novament debades.

Cansat d'aquest món tan ingrat. Els fats es conxorxen contra meu... Els llapis no em guixen... Els atifells amb els quals em vull servir tots espuntats... Els conys se'm molesten i corruixen... Malentesos anàlegs no me n'han mancats pas... I els que vindran, si encar visc gaire... Em fa por tornar a la 'Barra Astral', on els doctors dels laboratoris adjacents no anem a fer la copeta... Allò ja em fa pudor pus tost de ver barrastral... Les sentors de benjuís dels elixirs que preferíem se m'hi han tornades, als fastiguejats oronells, fortors de gallinassa... Ja no hi tinc ni amics... N'hi ha pels costats qui se'n foten de la meua especialitat i tot... Com si la llur fos la gran cosa...

[≡≡≡]

[*Conys*.]

Eu so l’astut i em depeny dins taüt:
Hi visc ocult, i hi card com un brut.

Per un trau, ull el món, i me’n fot del fotut.

Com pels fems el puput, pels conys haig rebotut
No pas tornant del tros, desfet i geperut
Ans drut esquenadret, i amb vit ben verinut.

[≡≡≡]

[*Conys sialagogs — baveja’n!*]

Enze qui soc, amb un enfit d’ereccions, vaig pel món fitant els conys a l’abast. Qui en trobés els millors! Adients i avinents. Assequibles. A mà. A cop d’ull. Presents.

Sobretot conys salubèrrims, claferts de minerals i vitamines, sumptuosos i estupends, ah, i amb precioses sentors a betzef.

Àvid, com t’hi cabussaves! Ets com les papallones sedegues de sals qui amb llurs probòscides van pouant pels llagrimalls

de les tortugues de mar.

Dins el trau d'una meravella de cony com aquell, enfonsa-hi, si t'hi alleren, el periscopi que duus enmig del vult i, com si fos cercapous, recaceja-hi, escauja-hi, escorcolla-hi, troba-hi el tresor, aspira'n el tur sagrat del meliquet entre els llavis molsuts de la cèrvix (o 'cerviu'), on deu raure, entre d'altres misteris abissals, l'últim secret.

Llefiscós i lliscós com anguila, ton nas, perllongat en milles i milles, que n'ixi llavors bo i havent-hi reeixit la somorgollada del segle!

Fes-ho, no te n'estiguis, per poc que puguis.

«Conys sialagogs — baveja'n!»

«És clar! I amb llengua ginecòloga escateix, epicuri, on en rauen els millors racons, i tasta'n llavors un bé de déu de nèctars i ambrosies!»

[≡≡≡]

[*Conys compromesos*.]

Ai que sa nafra exsuda sofre!

No et vols pas entecar d'infern!

I llavors, què?

Nyec! Al calaix.

Mor-te, en Pep dels Ousquitronen, que els qui llavors romanen prou es recomponen.

Mor-te, en Pere Guillem, que els qui romanem ja ens recomponem.

Tant se val, dius? Per a tu faràs. No dic pas re. Tant se val.

Re no et fa de debò por?

«Atès que que hom no compta per a re, i els qui en acabat no romanem prou es recomponen en un tres i no re?»

No et dic que no tinguis raó.

Mes per què el risc d'un cony defectuós quan de conys n'hi ha, com se'n diu? Trilions! «*All flavors! Tots els tasts! Fasten your belts! Cenyiu-vos els cinyells!*»

Conys a bots i barrals. Fes un copet d'ull girientorn. No hi ha re de tan ubic, cavà?

No et giquis guiar pel vit. El vit guit, tot i el seu ullet, és orb. Les abjectes passions l'extravien. Guia't pel nas! Amb dos ulls i ben badats, el nas és campió.

De conys rai, doncs. Per molts que n'espelunquessis, no en

donaries mai l'abast, ni que visquessis catorze milions d'anys; fora com si, presumptuós, volies aigualir la salabror de l'oceà sencer, i, tot decidit a fer la feta, et traguessis del xap la cigaleta, i amb un rajolí de pixarradeta, et creguessis que ja has fet prou, i tornessis a tastar l'oceà i, ai capsigrany...!

En fi, com et dic, teca rai, conys rai. Tria'n doncs un assortiment selecte, és a dir, uns pocs i bons, molt acuradament; car, sense miraments, n'acabaries ben tost pulveritzat.

No et desesperis. Prou saps com venen dades, ai llas! Viure immergit en aqueixa profusió de conys és com ara fer-ho com diuen que ho ha de fer el pobre Sísif, bo i pujant el quer rodó, perquè, tantost dalt, no se li esmunyi i li rodoli de bell nou avall.

Ull viu, i via fora! El secret és bon ull, bon nas, bon tast, bon toc. I endavant.

[≡≡≡]

[*Conys fetillers*.]

Fuig dels premis. Si mai en rebies cap, malament rai; tot aquell perdut esplet! Els desgraciats qui et felicitarien et trepitgen l'agre on tant d'agraït esforç no esmerçaves perquè la brulla no ensenyés amb la saó i el bon temps ja el nasset. L'hortet de feraç terra negra on amb prou feines no capllevaven els tendres tanys d'enguany, a tesa fet malbé a còpia de desesperants trepitjades. A la coberta de «Time», foto enorme teua amb la cara que hi fots de degenerat satisfet. Tret que, fixant-t'hi bé, empegueït hi lluques ara, al rerefons, passada la teua tarota safrà, darrere la teua urta de gran carallot, tots aquells florits culs de dones qui es destapen i giren cua a l'hora on el fotògraf feia clic. I ara els ulls de tothom qui es dignés mai tanmateix de voler veure't fugen, poderosament atrets, devers els ufanosos conys uberosament espellits, i així mateix les desvergonyidetes rodonetes rosetes qui, a l'instant cabdal petant-se, et petonejaven molt escarnidorament.

[≡≡≡]

(*Jocs casolans i esports conjugals*.)

Encadenat per sa dona i el drut
Bonhomiós com en Candaules
Otorrinolaringòleg quimerut

En comptava sèdul les baules.

Era un home ros amb cara de gos pelut
Semblava un adip i sa dona un manatí.

Queia un xàfec molt rondinaire aquell matí
I mentre l'otorrinolaringòleg engolia vi
En la baula tretzena ensopegava el drut
I grotescament eròtic també queia a l'assut.

[≡≡≡]

[*Embadocat, com cap babau.*]

Repenjats a la barana de riuet universitari, l'afectuosa dona del meu deixeble i jo n'esguardàvem les cabaloses aigües després de les pluges i em semblava que el corrent hauria d'haver anat avall per comptes d'amunt, tret que es veu que duia embranzida de l'alçada de més lluny on hi havia les muntanyes que el parien, i llavors encar comentava que quina cosa que no dugués peixos, quan en la meua jovenesa, quan trepitgí aqueixes mateixes aules d'arrere, alguns estudiants fins i tot hi pescàvem, i em digué ella, molt més jove, és clar, que no ho havia presenciat mai, cap pescador a les vores del riuet, i fou llavors que li assenyalí el peixet color de fang qui sorgia precisament d'un banc de fang del fons del riuet, un peixet curiosament rabassut qui la noia no

sabia encar percebre, tot i que li deia exactament on era que es trobava, oh, i més, bo i caminant damunt una roca fangosa!

Caminant, bípede, car vet ací que el rabassut peixet posseïa així mateix dos bracets i dues cametes, als extrems dels quals sengles manetes amb cinc ditets cascuna l'ajudaven a pujar el quer fins a la superfície i, ara que treia el nas, o el vit, una escandalosa protuberància o altra, la noia al capdavall el veié.

Com s'exclamà! Va dir, equivocadament amb l'esvalotament de l'ànima, «*Mos deu gripaus als peus com em formiguegen! Senyal que la vagina em raja*.»

«Gripaus?» Vaig dir, sense copsar-li... (sempre havent estat tan aturat) (sobretot en coses de sexe), sense capir-li del tot la ben directa indirecta...

Temia pels renocs, pels capgrossos, ara que un depredador envaïa el corrent? Això havia comprès, fent abstracció del mot «vagina suculenta».

La noia em guaità amb un cert disgust, i, embarassat, em disposava a emigrar capjup, quan per sort el peix mamellut, havent-se netejat en gorg sense fang, i com ara si vetllés per amor a la meua dignitat, damunt el mateix quer, començà d'abillar's ràpidament en múltiples disfresses de cridaneres i estrambòtiques colors, a tall de cefalòpode qui segellés així el seu plaer de viure.

Trigàrem com orfes davant un plat de llenties, al qual no tenim accés fins que els cretins qui pretenen de fer caritat,

no ens facin d'antuvi donar humiliants mercès a entitats inconcebiblement sobergues qui ens encolomarien turments eterns amb borreus infernals qui ens fagocitarien i ens cagarien en sincopats ritmes de mai no acabar, admirant el peix policrom.

«Bonic, oi?» Vaig dir, encar força empegueït.

«Què?» Va dir, en realitat guaitant devers el cantó oposat, sense doncs haver fet cap cas del peix, o havent pensat que, vist, que el bombin, la gran cosa.

Un altre estudiant de la meua classe de criptologia me n'adonava que li feia la guerxina.

Cap on era el noi, la noia, fimbrant, se n'anava. *Sic trànsit*.

[≡≡≡]

[*Hom sucumbeix davant la seductriu, i nogensmenys, en un tres i no res, ambigu, i omplint-se de raó, hom elegíac esdevé*.]

Figures galvàniques em trameten sacseigs de corrents que em desvetllen pertot el paltruu tremolins de va desig. Gropes

de les voluptuoses corredores qui et passen davant — tant de plaer tan a prop i tan lluny!

Sereníssimes maniquins, fimbradisses com vibrisses, visions celestials, llurs irresistibles esquers d'harmòniques esplèndides corbes, hom en roman tostemps d'aital eixarm impactat per un tumult d'emocions eròtiques, com ara fiblat per un eixam d'etèries vespes a l'indret pus erèctil.

Perfecció estel·lar, ni garrelles ni sancalloses, constel·lació de meravelles, elegantíssimes promíscues virginals donzelles; la pólvora dels ous se'm neguiteja sola; si doncs no vigil, ben lleu mon vit (el qual sé que cuida foradar-se'm el suspensori a la carranxa) pudirà a cordita i tot.

I llavors avui, vejats, precisament, davant part davant, en sa correguda de formes magnífiques que vibren i reverberen i t'esbatanen els cinc senys, l'estatuesca corredora, qui em trob força sovint tot ranquejant avall, amb ma decrèpita mangala, de rampell, l'impuls m'ha assaltat de voler-li fer un petit homenatge.

Li dic: «*Hom ama veure-us... Epítom de beutat*.»

Fa fet un petit somriure, ni més ample ni més prim que el que em fa normalment, quan ens trobem, en direccions contràries, pel mateix estret tram de tresc matutí. És a dir, somriu com si només ha sentit vagament un mormol que hom li adreçava.

Què en pensarà a pleret si assaja, mentre corr, d'escatir mentalment què li he degut dir? Per força ha de pensar que no soc sinó un pobre capdecony ridícul qui tot d'una s'ha

fotut a repapiejar davant seu.

Car no ets ni ric, ni jove, ni bell.

Desgraciat, on vols llavors anar a parar, amb zero atots?

(...)

«*Moc de cargol al cony suculent*
Com eixams de mosques s'hi enxampa la gent
Llurs espases s'hi rovellen ràpidament.»

Innocentment, em somii davant seu, quan la tinc urta a urta, ambdós glaçats, a mig caminar i córrer, l'estona que em dura el somieig.

Ma consciència esperona seriosament mon erta imatge. Insisteix: «*Rabit davant sos encants, que ta desdentegada serp al seu cau s'hi amagui, i així, amb l'assidu frec del continu entra-i-surt, i el serpentí amunt i avall, i dins i fora, serp porfidiosa, esborri tot pecat que tacava i entecava aquell cau tan necessitat, segons ton magí encès, d'un aital ferotgement dedicat gratar-hi i re-gratar-hi*.»

(...)

Tret que qui no se la sap pelar (perquè troba, assaltat per follies i manies enemigament empeltades al seu arsenal mental, és a dir, sensori, magí, enteniment i intel·lecte, que no vol ni pot, enganyat pels poders puritans, ço és, inhumans, i doncs posseït i malmenat pels malignes repressors, ço és, els educadors, perquè, incapaç dissortat, esdevingui, a l'escaquer del món, únicament mesquí, esclavitzat, soldat o peó tothora enfeinat al servei dels qui manen), és veu obligat, per la pressió de les lleis contràries, i de més a més, com a darrer remei per a alleujar la pressió sexual natural, a obeir alhora les normes i les dones imposades, i doncs a haver de fotre's a cardar-se-les, dones antropòfagues, gargantuesques, xorques i fecundes, per tal de fer-los fills, ço és, futures carns de canó i destrucció i anorreament total, i així esdevenir, de moment, pus fermament víctima del mateix esclavatge, fins que perdut tot el suc, no sigui llençat a les escombraries com el peó qui, esvellegat i rovellat, o corcat i esberlat, es veu que no se'ls dissol als dits.

[≡≡≡]

[*El secret més antic*.]

El secret més antic — els qui el tecoren i hi tocaren foren els prehistòrics anònim saurins qui pels deserts cercaven aigües.

Quan en trobaven, d'aigua, deserts primigenis, es trobaven ben sovint que, alhora, amb els dolls del pou descobert, els eixien embrions fets gairebé fetus, o a mig fer, o amb prou feines encar amèbics.

Allò els ho feu comprendre tot. Quelcom, el secret de la terra, que, no sé pas com, segurament per la malícia dels governants tirànics, fou fet oblidar a l'immens gruix de l'esverada població universal.

Els saurins de debò tots ho hem constatat. Cascú qui conquereix la superstició que ens han imposada, i per comptes de creure's els mentiders a les escoles i les universitats, les ràdios i les televisions, i tots els diaris i mitjans electromagnètics, assoleix de creure's els seus ulls, és a dir, allò que veu i pot tocar i sospesar — ha traspassada la ratlla de l'opressió. S'ha estort de la nefasta influència de les males creences.

Es repten per llur pròpia inòpia d'abans de la revelació. Es diuen: «*I jo qui, carallot del cabàs, m'havia cregut que els infants sortien dels conys de les dones! Societats de merda — en tot ens enganyen. No t'hauries de creure mai re que no ho veiessis amb tos ulls ni amb tes mans no toquessis!*»

Els infants venen de la terra, és la terra qui els pareix. Prou ixen tots bruts de terra, de fang. Prou els antics ens ho havien dit ben clar. Inesborrable mot que ha romàs. Som humans. És ha dir, venim de l'humus.

Som fills de les pedres esbarriades a la volea a tall de llavors. Som tartranys, som cucs de terra, amb una figura humana. Som patufets apareguts sota les fulles de les cols. Ben clar. Això és tot.

Hom ha reprimides les antigues penoses memòries (coneixences). Infants, els abjectes miners qui estupren la mare n'assassinen de continu a milers. I belleu ni se n'adonen, no veuen allò que els han ensenyat, els venedors i aprofitadors de la falòrnia, que no és possible. I en canvi veuen allò que no hi ha. Tots els mites de les esclavitzadores supersticions.

Potser, pus innocentment, l'estranya ficció de les dones paridores neix i creix originalment del fet que qualcun dels primigenis tot just acomplerts fetus s'arrossegués, tantost nat, emergit, com dic, fins a l'entrecuix de qualque bella dorment al bosc, i s'hi immiscís i acomodés poc o prou, i qui sap si l'avinentesa no es repetís prou sovint, i hom confongués fang i sang, i uns quants de mesquins badocs no acabessin creient-se que fos doncs dona qui en parís, i belleu, a pleret, el cas es féu mite, esdevingué incontrovertible, com tant de mite (i tots els mites són falsia, falòrnia i ximpleria), i la cosa s'adherís tota sola al marc mental de la pallussa plebs.

Per això recomanem a tothom en qui confiem que s'estalviïn, si us plau, les lleterades. Les inútils lleterades, les

lleterades que no serveixen per a re.

Tot és clar en acabat que hom comprèn què vol dir aquesta veritat tan amagada. La nostra pàtria (sobretot la nostra màtria) és la mateix per a tota la humanitat. L'invent detestable dels maleïts despòtics estats, i totes les bestieses concomitants de nacions i banderes i escuts i armaments, són enverinades ejaculacions de cervells malalts i extremadament corromputs, els quals només es migren i basquegen per a anorrear l'esperit universal de germanor, i sobretot per a fer immensos profits amb el sacrifici dels innocents i les caríssimes armes de tanta d'inexorable i d'inexhaurible goludam de fratricida guerra redundant.

Tots som fills de la nostra mare terra, tots som n'Anteu. Tantost els nostres peus poden tornar a tocar la nostre mare, la terra, renaixem a la vida vera. Per això les ànimes malignes qui s'aprofiten de les guerres ens volen tots destruint el planeta, i doncs la planeta de cascú dels qui hi som dins, i ens trameten per l'aire amb avions i coets, o ens fan pujar en vehicles i vaixells, perquè mai no descobríssim el secret.

Tantost, desterrats, no podem pas doncs contactar amb la mare terra, esdevenim aliens, alienats, i fem de cops llavors els pitjors dels disbarats. Un cop muntats dins aquells aparells mortífers, atesos de bogeria, els qui són enjòlit, capaços són de llençar bombes (atòmiques i tot!) damunt els fidels humans qui caminem feliçment davall.

La humanitat peus enterra forma un sol individu. Les partions qui se'n separen (els desterrats) han esdevinguts aliens, inhumans.

No hi ha d'altra pàtria (ni, amb més raó, màtria) que la terra mateixa. I tota la vida hi hem volgut inconscientment tornar. D'ací la nostra recança d'haver-hi (dia luctuós) desclòs, orfes, i el nostre enyor per la pau del seu si. I per això així mateix l'insabut foll deler de mort que ens hi impel·leix irresistiblement, a re-immergir-nos-hi. Única mare, única mare. Fem-li bondat!

[≡≡≡]

[*El dels Catalans, és un riu condemnat. Els molt golafres peixos intrusius es cruspeixen totalment els naturals*.]

Xiulant velles albades i balades, l'epidemiòleg reïx a cometre la irrisòria badada d'escalfar l'arnada baluerna on, a l'alçada de son conspicu melic, es veu que és altrament incapaç d'obrir, i mentrestant la curiositat se'n menja.

Ah llas, la baluerna esclata i s'esbatana i vacil·lants satèl·lits arbitraris, a tall de sàmares helicopterenques, n'ixen com papallones letals i es dispersen pertot arreu.

D'on rauen, semblen no pas desconèixer'n la geometria. Enrioladament trontollant, en anòmala riuada, com pètals

de flors d'ametllers enduts pel garbí, les petites abominacions el volten pertot. Ben aviat no en lleixen ni la carcanada.

Estranyament, sentors de sàndal en sents que se t'atansen als oronells, i et duen vora el Ganges, on, en pires alegres d'altes flames, encesos són, pels vespres, els morts cremen lentament.

Si us plau per força, ni aqueix petit supersticiós consol no ens allerat; hom ens cruspeix sencers i sense cerimònies, a la babalà, bàrbarament.

No hi ha rivalitat amb el merda ni el xarnec; les assassines rucades de la 'normalitat' i el 'seny' ens han eixarreïdes les antigues essències. Com mobles magres, col·lectivament, ens enfondrem i destarotem tantost inequívocs còmplices i les oprobioses encarnacions dels estridents invasors, en recurrents, reptilians, blitzs, no se'ns asseuen. Ventres esventrats, del pinyol mateix dels nostre ens, un atzabó d'estranys organismes semblants als caimans en sura.

Afligits i altrament somàticament malalts en la contemplació de la memòria, a la sorollosa cruïlla, esdevinguts els trists ramats desarrelats, i llavors, llas, l'espectacle contemptible de l'arnada nissaga, llur vertigen davant els enrenous dels ara ja fútils aldarulls, impel·liria massa tard a percudir'ls.

Per l'estranya desídia dels íncoles esgarriats, el riu dels Catalans dut a perperir massa aviat.

Tant se val. Torna arrere i desa't el millor moment per a la fi.

Amb la mort, tot torna a mare. Riu en plenitud. Tot allò àrduament fet ni sabut, en un instant perdut. I au. Estalvia-te'm les fal·laces llagoteries. La vida val això. Un pet. Els resultats de la ignició són impecablement coreogràfics. Esguarda't cascun dels sobergs vencedors engolit per la inexorable supernova.

[≡≡≡]

[*Petja hi pitja mon passatge*.]

Hereu escampa qui voraçment despèn
M'esguard el cel on la pluja es suspèn.

Del bon cantó, havent comprat la lluna
L'oasi hi creí que rep a la duna
Els fasts del festiu sublunar xaloc.

He viatjat tro el meu tros i m'hi moc
Com qui alluna feliç al pleniluni.

He pagat llavors per a un bon diluvi
Perquè un oceà al meu oasi hi lluï.

No hi vull cuïcs ni re que gaire pruï
Ans hi reclut costós xanguet, patoies.

Mes clares nits hi són com a les glòries

Senyor llunàtic d'esplèndid reialme
Hi ned i not que qui hi toc la palma.

Satèl·lit mort, hi ha romasa l'empremta:
D'eix mon sojorn dolós, la dura femta.

[≡≡≡]

[*El trajecte d'escombriaire a pària, com el de pària a escombriaire, és fàcil: és un camí curt i segur*.]

«*Com feia en Xopi…*», em deia, pària fugaç, espaordit i tothora desesperat per la magnitud de certs fenòmens aparentment només explicables per insinuacions al·legòriques que tanmateix el desconcertaven; i les potències intel·lectuals i àdhuc respiratòries, incloses la de saber flairar d'on ve el nou mastegot que malda per a caure-li tantost, a tomb de revolt, el duen de corcoll, bo i tractant alhora de recordar què deia de prou consolatori el bon d'en Xopi; quelcom com ara que el trencaclosques del viure és irresoluble; que cascú és cap objecte impossible de conèixer d'una faisó prou intel·ligible; per exemple, l'escurçó

perennement reblant la seua arcaica panòplia de flagrants proeses, com te l'expliques, si ni ell mateix no se sabria explicar? La seua posició idèntica a la teua; llençat al món i amb un enteniment determinat que el duu a fer el que fot. I al capdavall, tant se val, per què capficar-s'hi tant? Car re no explica de debò re.

Li dic que si més no un bon consol fora de pensar en altre. Per exemple, ca? Del fet que «*En la pobretat n'és nat. Perxò que parli amb puritat, i no pas com els merdes de ciutat*».

Que a totes ses cabòries, magnànim, hi afig mon segell. Car també eu hi he passat de jovenet. Cal creure's, optimísticament, que és una nosa psíquica que s'adhereix als cervells pus privilegiats per la folla capriciosa natura (i la natura és neutra; només sembla maligna perquè la neutralitat no pot mai aidar el feble). Si hom sap que es tracta de fet d'un inconvenient força comú, hom ja fa prou esperant amb paciència que s'evapori. I au.

Si em vol creure, que faci com faig. M'he fet empeltar uns aclucalls de pell i teixit orgànic que completin i s'adaptin, també somàticament, al meu tarannà, al meu tirat de voler veure el món de la manera única que crec que es mereix. Car prou que hi ha massa de distraccions inútils pertot.

«*En allò que consideres, amb tota la raó, que val la pena de clavar-hi l'ull i l'enteniment, els aclucalls inarrencables afavoreixen la possibilitat de concentrar-t'hi.*»

Idea (grec) i forma (llatí) és el mateix: Una idea és quelcom que es forma imaginàriament al cervell: No té cap existència en la realitat: La seua sola realitat és imaginària: Qui doncs

es lleixa guiar per la idea, si és pròpia, s'enganya tot sol, i, si és la d'altri, ço és, la de qualsevol totalitari repugnant, encar pitjor, és clar, car esdevé soldat, ço és, esclau ple d'injectada aliena malignitat.

Per exemple, la consciència és un personatge inexistent (una vaga idealització de la teua imatge) superposat al teu cervell per la fal·laciosa educació insistentment inculcada per la superstició generalment adoptada per la pega, ignara, plebs.

Li dic, «*A propòsit de la consciència. Fes com fa n'Apollinaire,* «Hom no pot pas portar pertot el cadàver de son pare.»

Al contrari, el punt de vista de ton pare és mort com són morts els seus ulls. El món és teu. A tu de veure'l amb els ulls teus.

Cercaves en Xopi, «*La voluntat del món és justament el món com jo, molt subjectivament, no trii de copsar-lo, d'interpetrar'l. Pensa en els porcs espins qui s'ajuntaren una nit de fort fred d'hivern. Al cap de poc, tantes de punxes que els punxaven pertot arreu, cascun trobà una distància raonable on pogués ésser ell mateix*».

Per aquest cantó estem de sort, no creus? Catafractes mercès a les punxes de les punxegudes pudors, closques odoríferes indispensables i tothora per a naltres disponible, ens reserven, als excel·lents mesquiters i escombriaires, un lloc sempre prou distanciat de tant de pec de peguesa palesa, un indret privilegiat on respirar a lleure, un sojorn de solitud i bon repòs, agradable domini on senyoregem a lloure, sabents, mai per intrusos importunats.

«*En la soledat arrela ton tu*.» Hauria pogut fer n'Espriu (qui famosament féu que '*en la sequedat arrelava el pi*' de l'esperit del seu ésser trepitjat per l'horda invasora). Arreléssim sempre prou lluny, doncs, dels depredadors que l'esplet de nostre treball s'apropiarien.

Ton cos és ton destí. No n'hi ha pas d'altre. Ton cos és buit. És un buit decorat amb canviants façanes, totes efímeres. I l'ompls (el buit) amb allò que vols. No te'l jaquissis pas, sobretot, omplir per altri!

Que res al capdavall no vulgui dir re, no t'ha d'angoixar. Al contrari, t'allibera de tota angoixa, de tota responsabilitat.

Tu fas la teua feina d'austera, sòbria, madura, manutenció, i au.

Sort en tenim! Pàries, però escombriaires!

Els escombriaires som els únics qui hem descobert el tresor de l'única, la darrera (l'escatològica!), veritat.

«*Qui ha els calers, ha els poders*,» diu la dita. Mes pus cert és encar que, «*Qui no vol ni calers ni poders, totalment lliure ara prou n'és!*»

[≡≡≡]

[*A ca l'oncle*.]

«Oncle, oncle! A l'alzinar, tot venint, hi he vist péixer centaures!»

«Malviatge, nebot! Centaures! On anirem a parar? Món desconjuminat! Incursions sospitoses! Baralles, reivindicacions, dissidents esverats, devots atxul·lats, enigmàtics estómacs, dessebollits amfibis qui amb potes balbes enfolleixen i coerceixen la producció extremada de danses macabres (o dels macabeus) a cada cop un més gran nombre de greument malalts, per tal que amb llurs bots bojals reblin el clau al taüt de tot argument! Cal no ésser més ruc que hom no ha nascut. On ningú qui és encar viu no pot ésser mai lliure, naturalment tenallat per la natura, tothom qui és mort n'és totalment. Si voleu ésser lliures, pampanes, us em moriu ara mateix!»

«Veig que veieu justament el món fent-se l'autòpsia, oncle!»

«Una autòpsia ben mal girada! Com les autopistes de la mort! El món esdevingut (ep, si no n'era d'arrencada i d'espetec) un enfilall de les quimeres fecals d'un bufó de barroera farsa. Farceix la farsa amb les indecències indicibles de sa feculent fecalitat. S'ha cagat a la ferralla que el catafracta. Li grinyola ominosament l'arnès rovellat, i,

barrim-barram, la soberga panòplia vol caure-li al cap; elm abonyegat, qui l'exhuma i inhuma, en un vaivé tremebund, fins que no n'escatíssim si és més aviat ell, qui rau al cementiri, o nosaltres, nebot!»

«Havia estudiat que la gravetat era l'únic arquitecte i escultor de la matèria (és a dir, tant dels objectes com dels éssers, ço és, tant d'allò inorgànic com orgànic), mes ara, amb aquest batibull de les esgarriades òrbites, no hi ha òrbita que valgui; descantada, com adés el suspecte ocell del paradís, només canta dels peus; uns peus que, sense escrúpols, només caminen a revulsius sotracs que ens duen tots plegats a perperir i perdició.»

«Potser ja més val no moure's de casa, minyó. Segur cascú al seu beneït racó. En delitós perfum d'absència, hi rau la benaurada quietud del silenciós apart (*a-part*) de tothom altri. Lluny de la marejadora multitud abocada a l'atrició i a l'extinció ineludibles. Hom al cap de poc, n'acaba fet un nervi viu, totalment acoquinat pels perillosos monstres qui segur que hi fastigosegen. I això encar rai. Atès que al carrer, de més a més de l'horror dels vehicles que desitjaries que s'estavellessin tots plegats en daltabaixos sensacionals, car a qui no desconfeix tanta de nosa...»

«Doncs jo...»

«Qui gosés fotre com en Bloy recomanava de fer adés no fa gaire! '*—Trobant-me en una contrada mortalment afligida pels automòbils, aconsellí els pagesos exasperats de saludar, mentre passaven, els automobilistes amb un bon ruix de bombes que escopinessin merda. Anava àdhuc a preconitzar d'instal·lar qualque obstacle davant, i llavors*

un altre darrere, en trams de carretera aïllats, i llavors d'emprendre l'anorreament de les màquines a cops de destral, sense prejudici d'una bona esbatussada afegida dedicada als turistes exaltats, tant se val que fossin mascles o femelles. Malauradament, tothom es plany i ningú no fot re. La pusil·lanimitat i la covardia universals!'»

«Doncs jo... Ja em perdonareu... Per bondat i parentiu, no fa? M'estalviaríeu, de la vostra justa revenja, si us plagués, oncle, els autobusos i tramvies. Car pertanyc a la feliç cohort del frotaires. Magnífica diversió. Puges als vehicles públics quan són plens de femelles i et vas posant darrere els culs més sinuosos ni atractius i t'hi fregues amb deler i amb delit, i si sabéssiu...!»

«Com vols que no ho sàpiga! Soc gat vell, company. En els temps menys atapeïts i angoixants de ma jovenesa, també eu m'adonava a aqueix exquisit esport. Preciosa habitud del jovent sense un ral a la butxaca, cercant a trobar plaer de franc, sense despendre un maleït pèmpim. I al capdavall, molt bona idea. Única sana i sàvia faisó jamai d'apropar-te als culs sempre cagats de les femelles! I coneixes el truc de portar un paraigua o una ombrel·la, segons el temps que foti, i si cap femella amb la mala setmana, gosa girar-se't de mala jeia, li mostres el pom de l'aparell, i fas cara, primer d'innocent, i tot seguit de molt emprenyat acusat qui hom acusa aitan injustificadament que n'hi hauria per a llogar-hi cadires?»

«Mon vit és miniaturesc, oncle; així que jo rai, per eix cantó. Tantost es pensaven que una mosca se'ls posava entre estratègiques línies de rereguarda com mon vit meravellós.»

«Ah, perfecte. Tots aqueixos maldecaps de menys que tindràs!»

«Pom de paraigua, mare meua, què dieu? No. Intangibilitat... com se'n diu...? insensible... espectral... invisible... ara, imperceptible! Mon vit, per sort, imperceptible. Tret que oi? Al vit petit hi ha la millor 'fruïtura' (escorreguda!). Sí senyor, bon programa. On tothom no vol ni mocar's en mitja màniga, jo en tinc prou fent setze. O on tothom sembla que es desficiï per a esdevenir el primer violí, jo per ésser'n el darrer, el més inútil i negligit, el que tant hi fot si és com si no hi és...»

«És comprensible, de jove i amb prou energia, hom s'adhereix, durant un període adient, a una o altra — a pleret, si pot ésser, això rai, a totes! — d'aqueixes inexistents construccions mentals que els pecs en diuen 'perversions sexuals' per tal de veure si hom no pot extreure una mica més de plaer, de sensació forta, si no pot tastar de debò carn viva al pinyol d'aquesta morta vida on els explotatius poders malignes no ens condemnen... Totes aquelles bones heroiques inclinacions d'autèntic esteta, oi? Els bons confrares: Els frotetes, els espietes, els ensenyetes, els ensumetes... Ara, entre poc i massa, tu. Els centaures que suara no has vists peixent a la roureda...»

«A l'alzinar.»

«Tant hi fot. No deuen trobar-se, ells, equins, afligits (o beneïts, això segons els parer de l'observador), per aqueix bon cas que és el teu? Vull dir...»

«Hò, i tant, el fotien enorme; de cavall, de mul, d'ase,

d’elefant, si voleu!»

«Encar un altre inconfusible senyal de la puta fi... del món, manoi! Massa de presumits!»

«Voleu dir?»

«T’ho dic. Flagells descordats, calamitats a raig! Hibridacions, usurpacions! Apoptosis a betzef! Les costures de l’ésser es desfan soles. Tot es descús!»

«Quin aspecte tindrà tot nu? Horrorós, hom suputa.»

«Tot es descús. Cada microgram d’energia que compon cap quark ni cap electró es fon, i quin és el resultat? Total buidor on re mai més no traurà el nas. La ceba del cosmos és una ceba podrida i sense futur; llençada a les escombraries de l’allò que fou.»

«Al reialme de la son, els al·lucinògens treballen sense descans. Endevinen, segurament desesperats, que els daus còsmics són sempre tirats per boigs, per folls, pels pitjors dels idiotes, a la babalà, com els camells qui, tot cagant, espargeixen i esbarrien, a cops de cua, la merda part de pertot arreu.»

«Espinyolats, sòrdids, tòrpids, epidèmics, tiradors de daus... I al cel els alcions fotent figa, sanglotant, estuprats pels avions i les gavines... Senyals còsmics inescrutables, borrosos, vagues... El mateix mecanisme de l’atmosfera irreparablement espatllat... Ja no fa mai bo com abans! Matinades de foc i d’estruços encesos corrent esbojarradament...»

«Potser tot és culpa nostra. Deu ésser que els modernets n'endevinem, fet i fet, ben poques, oncle.»

«Al clot les edats dels herois independents, al clot perenne de mai pus! Colla de volpells! Retuts a les estranyes coincidències d'un món absurd, no gosen prendre comandament d'un univers que se n'ha anat al carall. Saps què? Mai no és gens sa d'evitar les veritats brutals de l'existència. Per exemple, ca? On hi ha la fam, el parentiu no compta per a re. Tothom ha vistes moixes afamegades, menjar-se sencers els tres o quatre gatolins qui tot just acabaven de deslliurar. I tu no te'n recordes, però els molt freturosos primitius del paleolític fèiem això — per a saber si quelcom arreplegat pels camps (un vegetal desconegut), podria ésser o edul o verinós, el donàvem a un dels infants recents de nostra quitxalla — un infant tendre, diguem-ne, i doncs molt sensitiu. Si se'ns moria, bandejàvem d'empertostemps, per sempre pus, aquella novella troballa, i si el nyec continuava campant-se-la com si no re, era aprovada, i generalment menjada. Sí ves! Érem mancats de ciència, i sense ciència, per força, en avinentesa d'estrany traspàs, i en avinentesa de bestials tempestes que no venen d'enlloc, amb llamps, vents, tifons, torrentades, pluges, que ho foten malbé tot, i t'acolloneixen a mort, per força, dic que havíem de pensar'ns castigats, punits, com els grans puníem els petits quan crèiem que cometien faltes, i que doncs demanéssim al cel, és a dir, de l'indret inescandallable d'on ens venien les maleïdes anorreadores punicions, '*ep, vós, quin mancament hem comès, pare de dalt?*', esdevinguts religiosos de cop-sobte, únic remei que sabíem trobar contra aquells poders tan abassegadors, astoradors, abracadabrants; només ara, amb la ciència, ens sabem

innocents i no es calen ni déus ni pares. A la merda els pares, a la merda els déus. Ah, i parlant de primitius i fills sacrificats, i pobres ignars desgraciats 'creients', oi que hi ha aquell estúpid fanàtic capaç de sacrificar el seu fill, capaç de decapitar'l de fresc tantes de vegades com calgui, perquè una merdegada d'ordre del seu déu assassí li ho mana? Com es deien aquella colla de incommensurables capsdecony?»

«L'Aviram... El Gallinaci... L'Abraham!»

«I l'altre?»

«Quin altre?»

«Tant se val. Què deia...?»

«No ho sé.»

«Perfecte. Hom es pren, mentre es rabeja, astut, entre destarotats patògens, un arrest abans de continuar. Es creu ungit d'una higiènica invulnerabilitat, bany salubre. Fa uns quants de badalls irreverents, i gairebé l'atueix la riallada.»

«Vellard feliç, prou podeu.»

«És que n'hi ha per a celebrar-ho, xicot! No fotem, a aquestes alçades, l'optimisme i la retribució deguda són els aspres que em sostenen. Aquest món pràcticament ja no és el meu. La palm ben tost. Quatre dies i... I au, que tota la merda horrorosa que se us atansa us caigui damunt quan ja no hi soc. Ja us fotreu fotre, totes les generacions ulteriors d'envejosos malfadats. Condemnats a heretar un infern cada dia més infernal d'univers, i una catàstrofe de món sense

remei. Desconfits totalment, perdedors sense pal·liatius. I extingits, cremats i roents, amb un fotut futur abolit. Saps què? Bon profit que us foti!»

«Home!»

«Perquè et deman on veus tu que enlloc pugui sortir l'acomplit, l'extraordinàriament sorprenent (és a dir, l'ecplèctic, l'impactant!) coratjós qui, sense anomalies ni homilies, en diàfana cerimònia, sublim i expectant, passa a l'acció, i no engega la bona maquinària del salvament, i indueix per força els poders policials de l'avior a tornar a fotre ordre d'una vegada!»

«Coratjós, coratjós... Coratjós com qui...?»

«No. De debò. Quin serà l'ardit hodiern heroi qui, absolt inconfés a la bestreta, no us osta tots plegats, amb màgica espasa de foc atòmic, de l'avorrida gàbia de tanta d'opacitat ni d'esclavatge?»

«Car segur que no deveu pas voler dir cap mena d'ens tan dissortat ni enganyat com un soldat, ensinistrat i estupiditzat pels malèfics poders explotatius perquè esdevingui (si no n'és ja d'entrada) un maleït assassí sense sentiments. Com a la vida corrent, tothom sap que com més acollonit més 'valent', i com més valent més acollonit, així mateix, en guerra, aquell ensarronat assassí, com més 'coratjós', més suïcida, és a dir, més covard i carallot, incapaç de prou de paciència ni d'endurança, ni àdhuc d'astúcia per a sobreviure...»

«Ah, glaçat llampant desig que aparegués ara mateix, enmig

dels tremolins al cresp de l'aigua fantàstica d'aquesta banyera on soc banyant-me, cap còmplice insurgent qui, visceral, i amb clínic sarcasme, barroer i rudimentari, no ens arrossegui tots plegats, tenaç, devers unes acaballes glorioses on ja no som escarnits ni humiliats per cap idil·li idiota de sacrificis ni d'estigmes, ni d'aquells gavadals bullents de decadents manipulacions del senderi que en deien, els pecs visionaris amb urçols com albergínies i closques escanyades, la bona recepta per a la millor prognosi d'un viure sense vicis!»

«Jo rai, oncle. De vici, cap. Al contrari, soc un virtuós del frotatge. I de què més? Vejam, hò, això. Amb vit enrabiat i dret com un bauprès, quan m'agafa la fúria creatriu, amagueu-me tots els conys més o menys guixables, car aquest serà el llapis rajaire amb el qual hi escriuré com un desesperat un seguit inaturable de poemes de sobtada amor! Això. Soc poeta de la ploma, una ploma que s'imagina vit. Si això no és vigorosa virtut, oncle!»

«Nebot, em fas vindre al cap les felices avinenteses que tingueren lloc amb els presoners polítics, els brètols delictius, els subversius contra el règim, qui pèrfidament i clandestina, i rient com camells o conills, portàvem a afusellar. Era com si se'ns rifessin (com si ens escarnissin per cantó equivocat). Car ploriquejaven com els ridículs, repel·lents, ninots i ídols de guix de les esglésies. Amb els semblants esbalaïts, llurs gemecs pujaven fins a les capçanes de la pollancreda... Naltres, servant ara la nostra severa actitud marcial, estoicament, ens disposàvem ja a culminar elegantment les nostres hagiogràfiques atrocitats, quan ells tretze són tretze, els sanglots, en llurs estridències, esdevenien àdhuc danyosos envers els nostres fins aparells

auditius...»

«Potser es planyien tan espectacularment perquè s'esqueia que eren innocents?»

«Precisament allò que sovint m'ensumava durant la memorable avinentesa. Així i tot, tant se val, cal esponjar la cosa. Prou hi ha massa de gent, al món. Els llacs enverinats on raïen antigues mosquees i sinagogues submergides, dels anys de l'estúpida picaó, els drenen i, alhora que se n'evaporen, letals, els vells arsènics assolats al fons assecat, així mateix, espectrals, en suren els soporífics sermons d'adés llavòrens, els quals semblen feblement bombollejar i espetegar a l'aire retrobat. Una il·lusió col·lectiva ens assalta els esperits que som oint les antigues monòtones ximpleries d'òlim el 'capellanum mefiticum' qui hi fotia el cafre i que ara ens sollen materialment les orelles. Són fums fètids d'exegesis que tenim la impressió que ens cal l'ungla del dit petit per a escurar-ne el rasclum de greixós estalzí. Sí ves. Eren temps de guerra (com ara, com sempre), i el jovent érem nerviosos com sagetes (és a dir, com els ocellets troglodites), rabents i eficients... Èmuls, ens volíem herois de romanç de gestes i d'esplets fort ínclits, als antípodes del jovent d'ara, flasc, bla, balb, precari aplec, qui es metamorfosa, amb sacrificis rai, en una emfàtica i estupefaent volatilitat; amb penes i treballs d'esclau molt capdecony, se t'ha transformat en allò que no és, perquè ha perdut el senderi i no sap on para, i si neix mascle, es vol femella, i si neix humà, és vol cavall, o pus tost, ruc i somera, és clar...»

«Home, oncle, hi deu haver excepcions...»

«Excepcions, on? Érem vitals i enèrgics, i baronívols, i campions...»

«I ara, però?»

«Eh?»

«Ara mocosos, calapetencs, malalts de broms ferotges, presos d'un afebliment enorme, al llindar de l'enyor de la pau i serenor de la mort...»

«Si haguessis coneguts els antres on d'estranquis no ens n'esquitllàvem, abans no ens caiguessin les garrotades definitives... Un pic esmunyits fora, les benvingudes tenebres ens donaven la benvinguda. Llavors, una substància llambrent, amb plom al cor, a frec de fotre's de creus, tentinejava vers nostre...»

«Era la bòfia?»

«Era l'orquestra.»

«Quina orquestra?»

«Distingint-se prodigiosament del romanent de la vertiginosa orquestra de cadàvers infernals, en Satanàs, el virtuós violinista, delitosament ens trametia, per via nerviosa als peus mateixos, i les escaients clivelles al terreny, mentre caminàvem pels camps encantats o els carrerons misteriosos, els seus divins celestials arpegis hipogeus. La temptació era aitan poderosa que ens fotíem a matar'ns allí mateix.»

«Tantes de bones aventures, les vostres, oncle Narcís!»

«Malfia-te'n. Per què m'emularies? Només ets un poètic epígon de la generació-epitafi de la condemnada humanitat. Saps què? Si em vols creure, instal·la't, tantost nat (o si més no tantost nat a l'entesa d'allò que hi ha), en l'obsolescència. En l'obsolescència, això. Rebutja de pertànyer altre que a la resclosida penombra d'un atzucac embussat també pel cantó 'bo'. Consira-t'hi abandonat, rònec, tronat, bagatge que es va fent malbé gradualment. Crec que amb aquest estratagema potser al món menys no hi patiràs.»

«Meravellosos consells! Com es veu que heu viscut de valent!»

«Esgarips còsmics: Sent com garranyiguen enfurismats els enferritjats caducs engranatges que s'esderneguen a fer rodar encar l'arnat univers! Un univers piròman!»

«Maneu?»

«De fet, el cel és una teranyina on pengen, esdevinguts eixarreïts cadàvers, i prepòsters, com els muricecs cap per avall, els adés enxampats trists personatges del zodíac — i alhora, és clar, els encar molt més carrinclons i patètics déus de tots les religions.»

«Els déus me la porta flàccida; ara, ontològicament insidiosos, hom prou veu que encar formiguegen als enteniments emmerdats de tant de carallot!»

«'*—Cel de sofre, cel safrà*
La tempesta que ens caurà.

Cel safrà i cel de sofre
La tronada que ens cau sobre.' Saps per què la raó de la cançó? Per què el cel és l'infern.»

«M'ho crec. Teoria on m'hi moc a lloure. Només cal esguardar de nit les foguerades celestials que tot s'ho volen empassar. Immenses fumerades negres de mons encesos, i cendres pertot dels mons oblidats de llonga data. O de jorn, les ominoses bromeres de terminal tronada. L'inviolable volubilitat d'ovulants nuvolades. I mentrestant, amb irracionalitat letal, maleïdament distreta, la humanitat escandalla diversos inútils sortilegis. I hi ha forassenyats qui cobegen les rels de la saviesa — vejats futilitat! Animal irrisori, l'humà, és a dir, aquell qui es lleixa de continu ensarronar més fàcilment (una inexhaurible capacitat de decebre's, d'auto-trompar-se), i qui tanmateix, il·lús, molt carrinclonament es pensa que és ell allò que no hi ha.»

«Ben apresa duus la lliçó de ton oncle. Esperonats per les bajanades que ben sovint ma llengua no perpetra, àdhuc les teranyines del sostre es veuen trasbalsades pels esforços titànics de les cuques presoneres per a fotre el camp de veritat, per qualque avinent esquerda a la corpenta, vull dir, a la carcassa, al canemàs, a la quadratura de la construcció, car qui enduraria, qui, tanta de bavosa cagallonada com no m'ix!»

«L'esguard de l'ull roent de l'infern del cel és l'ham, oncle, on mon ànima, delerosa crisàlide, molt girellament no depèn. Amb més raó, del teu.»

«I fot-li'n. Escolta'm aquesta: '—*Lluny de la fastigosa*

multitud/ Rau la fusta morta del seu taüt./ Llavors d'un esbufec/ Passa a l'altra banda de paret./ Evanescent ascendeix a l'infern/ Infern reparador!/ Luminescent, esmaltat, s'adelita/ Davant el dolç llambreig, als aparadors/ Ecplèctics de l'infern, de son imatge íntegra/ Reflectida als clars vidres refulgents./'»

«Estranyament, semblen... Arcanament... Un eco arcaic, primitiu, em ressona i àdhuc retruny per magí (no pas que sigui cosa gaire rara de passar'm) que són versets que conec d'abans de néixer i tot! D'on els heu trets?»

«De qualque perduda llibretota que escrigueres quan érets molt petit. "—*Dietari ecplèctic i inconclús*.' Ta mare me la mostrà perquè es temia que fórets monstre infernal, i l'oblidà per ací, i jo...»

«Molt petit? Ja abans de néixer, un rosec a l'esperit... Sempre he haguda la impressió, la quasi convicció, que soc estat una mena de fill màgic, allò que en deien un canviot. Un canviot dissenyat per bruixes i dimonis... Un nen especial, amb un fat únic, preclar, desopilat... Somiar, què costa? Surt de franc.»

«Doncs això de canviot, no ho sé, mes és cert que ta mare, quan tenies dos o tres anys, el neguit se la menjava que no li fossis sortit geni maleït. De vegades parava histèrica. No sabíem pas per on agafar-la. Li recomanàrem, car érem encar joves i d'idees falsament avençades, que et fes tractar pels especialistes, qui, vils i pocavergonyes com sempre, s'hi llençaren encantats. Fou aleshores que et feren tots aquells electroxocs i lobotomies i comes insulínics. Al capdavall, et declararen completament guarit. No sols oblidares

d’escriure les bestieses que escrivies, segons ells (ves a sàpiguer!), segurament inspirades pel meravellós, molt exemplar, Antagonista, el recte insurrecte sempre resurrecte, o per més insidioses ordres de la seua aterridora muller, n’Ereixkigal mateixa, també oblidares d’escriure i prou. De geni passares al pobre no ningú qui ara ets.»

«Tot això... Foteu cagarel·la, oi? No hi ha re de cert. M’heu ficat, punyeter, un bon borinot al crani, recony, oncle! Captiu i no gens contrit, l’intrigant insecte sempre resurrecte m’ho fotrà ara tot damunt davall!»

«‘*—Ni captius ni contrits*
La presència dels proscrits
Ens refrigera els esperits!’»

«És meu?»

«O teu, o meu. O de qui s’ho cregui. Au, no badis, passa’m la tovallola.»

«La tovallola?»

«La tens al costat... Pensava, quants d’anys no dius que ja has fets...? Deu ésser massa tard per a tu i tot... És com quan veus pels carrers totes aqueixes donotes pintades i perfumades com espantalls de femer... Afeixugades d’ocres, pigments, afaits, alcofolls... Embenades amb draps arnats i bruts de mòmia... L’instint sa que t’escomet voldria que sortissis esventat, com un altre d’aquells zombis cultistes tan repel·lents, enverinats per llurs druides datspelcul, al pas de les capsigranys jovençanes, a advertir-les d’allò que és a punt de caure’ls, sense que en tinguin cap idea, molt

cruelment ni crua, damunt. '*—Frueix del palimpsest, carallot! No te n'oblidis mai! Aprofita-te'n, de l'efímer instant! Gerdes noietes! Ai, que poc que us durarà la gerdor! Aviat sereu pansits petits sepulcres tristament ambulants! Com aqueixes vellardes venus de latrina extremunciada, embolicades amb pells d'unes només una miqueta més mortes marmotes! Sota tanta de fatuïtat i de decoració luxuriant, i al capdavall només per a tapar un altre cul (i cony) cagat!*'»

«Com deia un dels fillastres d'en Capot. '*—Les dones i les mosques, tot és u — n'hi ha qui es posen damunt el sucre, i n'hi ha qui es posen damunt la merda — ambdues s'hi rabegen a betzef...*'»

«'*—La cosa s'esborra, i el resultat de voler recompondre-la és sempre horrorosament monstruós. La beutat fuig a una acceleració molt més aguda que no el maleït temps mateix!*'»

«Hom fa pler de fintes, i fictes pseudo-resolucions, bo i fent continent de voler fer quelcom, que hom, nogensmenys, de fet, no té cap intenció de fer...»

«Opaca, en realitat, la forest omet, bucòlica, que és estèticament impotent, i que no pot evitar'n cap ni un, de tants d'irritants suïcidis com els ubics suïcides incessants li forneixen.»

«Suïcidis? Què recomaneu?»

«No soc pas tan malparit... Crec.»

«Hermètic, aneu sembrant una esmolada coalescència d'empelts virals, acompanyada d'una coagulació de microscòpica gentalla, microbis de tot gènere, creuclavant-se mútuament en guerra contínua i eternal.»

«Res, home, res. Lletanies brètoles en el botorn d'ara en endavant ja per sempre pus inespolsable. Els torts i forfets de la natura t'abalteixen sense que calgui. Al contrari, assumeix-te concís i tàcit. Accepta la fi, com si la fi fos una d'aqueixes malalties que certes químiques aboleixen o si més no reïxen de servar a distància. Inveterada, ferotge, volcànica, vituperativa, la fi propera és inevitable...»

«Quina concatenació d'irreconciliabilitats de conflictes i discrepàncies, cismàtics, anatemàtics! Ocult i esotèric per graus, de vegades m'assalta la impressió que enraoneu per a enraonar.»

«Ai quina por! No em voldràs trametre als miraculosos especialistes! Qui voldria ésser tan intel·ligent i ben parlat com tu! Fotríem goig!»

«Oncle, me'n vaig.»

«Passa'm la tovallola, collons, carallot!»

«No hi tornaré.»

«A qui li cals? Això dic. Bon desembaràs!»

[≡≡≡]

[*Hò, i espera't; més perles de la conversa.*]

«No et bleguis mai sinó al ritme que tu mateix no et dictes. Prou saps que et vols indesitjat. Sé que no has balafiat mai ni un sol mesquí segon en fútils edictes per a esclaus, en els feixucs inútils aprenentatges de les ridícules menyspreables minúcies de la 'vida de (o en) societat'! '*Senyora marquesa, tingui si li plau la immensa delicadesa de torcar'm lo cul, collons, apa, bah. Que amb què? Amb vostra fètida llenguassa, és clar, mala truja, som-hi, etc...*' Sense sarcasme, la realitat, car nebot, és molt pitjor, com prou saps.»

«Aprenguí de vós, oncle, que les 'gràcies socials', no hi ha re més desgraciat. Subtils entretocs que se m'empeltaven a l'esperit, per això soc tan tendre i cordial, i perceptiu i clis d'una hora lluny tota mena d'idiotes i de desaprensius qui posaria impediments al meu rutllar.»

«I els poders malignes amagats? Cal saber destriar, avaluar pròpiament. Són, allò que percebem amb l'intel·lecte sol, no pas ni amb el magí ni el sensori, són, dic, complots de veritat, o apofènies i prou? D'apofènies (i d'altres combinacions miraculoses) esquitlla-te'n, fuig-ne com dels entecats. Les sectes, els governs, els gremis, els sindicats, els

comandaments, les capelletes... tots gàngsters... tots comploten... tots van a una — a la llur i prou.»

(...)

«No creus pas que cal ésser desesperadament datpelcul per a creure's les immenses puerils estupiditats i idioteses de tants de teologastres, bibliosos i dogmàtics, dispersadors de tantes de merdegades inventades pels jerarques eclesiàstics d'arreu un món que sembla que encar es xucli, fetal, el polze del peu dret?

Ridícula falòrnia per a mantenir el poble tan imbecil·litzat com sempre en llur adoració dels moralistes, és a dir, els jutges, els guerrers, els bòfies, els mestres, els polítics, perquè els qui els paguen, els multimilionaris lladres i aprofitats puguin continuar robant i matant, immunes, indemnes, impunits.

Religió vol dir fanatisme, fanatisme vol dir cretinisme, cretinisme vol dir violència i agressió contínues. I els amerdicans, quina mania! Recorda-te'n dels mortífers presidents qui traïdorencament tothora instal·len... Amb els noms ja paguen, colla de cretins: Garbuix, La bamba, Trompa, el fètid Bidet... Quin pànic de bestieses no diuen... Qui se les creus? Bel·licosos, venuts als qui els paguen, globalment deleteris, letals, llurs maquinacions duen el món a la merda. I guaita això, '*god bless amèrdica*', proclamen, amb cartells i lletanies i càntics ximplets, els més imbècils

dels amerdicans... I què ho fa que on hi diu 'god', no trobis, com tota persona intel·ligent, que és el mot godomassí escurçat? I que una tan estúpidament martellejada dita més lògica que aqueixa no fora prou, en lloc d'aquella idiotesa, doncs, la que és clar que hi veus, preclar, al teu magí, enlloc del que hi ha, com si són cartells per deleroses cony-roents mestresses implantats: '*Que un god (un molt pacificador godomassí) beneeixi si us plau ben aviat mon encès cony!*'»

(...)

Em trac del xap mon hiperplàstic apendicle, trempadet i amb barretina verda, i amb dos ullets i una boqueta pintats al capoll, i el faig sortir a l'escenariet de putxinel·lis, i, entre els menhirs, hi lluita a mort, contra un mamut execrable, i tota la vel·licant canalla com s'hi diverteixen, cruels, i l'animen a fotre-li plecs i plecs de garrotades, pobret mamut.

Llavors l'heroi esdevé, olímpic, de nous oripells embolicat, ben feixat i ben faixat, el suprem i més sublim ni poderós dels déus, ço és, el ranc Godomassí, d'una sola cama robusta i monumental, perfecte benefactor de totes les dones al món, qui, com triomfants mullers del dolent, ço és, el molt vil i maleït Barbablava, cauen constantment, victorioses, en la temptació, i elles són, al meu programa més com cal, qui a cops de déu Godomassí no administren abundantment les

garrotades, al posseït capità Barbablava, com es mereix, per repel·lent marit viciós.

A tots els espectadorets ens horroritza el capità. Poders malèfics l'envaïen, i el modifiquen fins que l'han transformat en monstre, muricat, arreu del cresp de la pell, amb fiblons de letals verins, i alhora, per cascun dels traus al cos, segregant bromeres efervescents, pudents i càustiques, i tot plegat els malèfics poders el fan que ens meni drets a l'abís definitiu del rugent astorador maelström.

Animats per l'animador, ens conxorxem i decidim de triar voluntaris qui ens estorcin de sa presència mortífera, tret que, protegit pels mateixos poders malèfics, cada vegada que cap de naltres no el vol arponar, ni que sigui de força lluny, encontinent esdevé petit tollet de mocós icor, o de sucs col·loidals i adenoidals i sinusítics, o de qui sap quina altra molt fastigosa substància. Altrament de l'ardit arponer no en roman re més, tota la matèria que l'integrava fosa.

Endevineu qui serà qui l'horrible capità decapitarà a la fi, això fent que, al mateix temps del maelström, no n'ixi sinó un gran nenúfar, o pus tost un gegantí lotus de continu i divinal bon flairar...?

El bon déu Godomassí qui, com sempre, tot ho duu a apaivagadeta mare, no fotem, hòmens, i és clar!

(...)

«En eix món tot és fantasia. De ben jovenet em confesses que et vols cardar totes les dones del món (ço és, la meitat de la humanitat), i et dic que quan començaràs? Ni que haguessis començat cardant-te ta mare l'instant on hom no et naixia, on arribaries nogensmenys al capdavall, desgraciat? A quina misèria numèrica? Car et caldrien milions d'anys d'anar cardant sense interrupció per a assolir un mos de xifra una miqueta com cal ni presentable.

«Em respongueres que res no és ardu per a qui de debò ho vol, i esmentares, tret del teu llibre de llatí, la dita, 'nil volèntibus àrduum', i et responguí, que com tants d'ineptes i d'empatollaires llatinòrums, allò era, de fet, una contundent mentida, car, al món tal com és de veritat, com més vols re, menys ho has mai d'obtindre. Que només allò que no voldries mai, et caurà damunt. Així és com les coses són fetes. Desenganya-te'n doncs, gamarús. Els qui voleu re, ja us ho diré, foteu cagar. La passió dels zelots, ecs, tu, no hi ha re de més repugnant al món. Més val mai ni de debò voler, ni de no voler, re. Creu-t'ho o no t'ho creguis, tant hi fot, ja t'ho trobaràs.

«I llavors, heus-t'ho. Providencialment, ens acarnissàvem a comprendre aquella (confiéssim que momentània) interrupció del discórrer habitual del jorn! Ens demanàvem desesperats d'on recollons podia haver eixit tan de sobte l'inoportú colossal objecte que obstrueix la llum del cel? Enfollits per aquell eclipsi total, i totalment imprevist, cerquem culpables, és clar, i ens n'adonem que quin càstig

no hem pas de rebre'n, si pertot arreu ara tot són mals costums!

«Per exemple, t'anava dient, oi? Que grolleres les àvies d'avui, les sents renegar esmeperdudament, i garlar com psítacs, i ensenyar el cul i tot, tan despullaves van. Quan les d'abans, quines cusques castes santes, vestides sempre de dol, i com n'eren, de patidoretes, i cascuna prou que la veies afligida a tot moment, i com s'autocompadeix i es mortifica tant com pot, i només gemeguen fluixet, i mai no les sents gaire; i si mai enraonen, ho fan com cal, amb una veueta de mosquit emprenyador.

«Tant se val. I llavors, millor, ens n'adonem que plou pedres de mides considerables; basses i tolls fan grans escatxics prismàtics; i tots els teulats, esbotzats; i totes les porugues carraques que en el pànic van esventades, ara tot d'una també esventrades pels esclatants projectils del cel!

«I ho compreníem, l'obstacle que obturava el Sol era un pedrot monumental que, havent sortit pel cel de trascantó, a tot estrop, a velocitats i acceleracions creixents, volia caure enmig de la puta terra.

«Et vaig dir que allò era un bé de déu que tombava del paradís per al teu (ai, llas, insuficient) benefici. Car tantost no toqués el pedrot l'oceà, o la terra mateixa, la tremolor concomitant i les onades bestials, pel cap baix s'enduia al sac tres quarts de la humanitat, i doncs la part corresponent de femelles... d'on, és clar, la feina de cardar-te'n tantes se t'empetitia bon tros; allò eren els teus déus qui se t'apiadaven... Sobretot veient la feina titànica que t'encomanaves, tot sol i perquè sí, d'acomplir, com fa tot

altre qualsevol ximplet teogònic heroi.

«I com vam riure aleshores, mentre la mort, entre aiguabarreigs policroms i aromes de cagarrines, s'abatia massivament sobre les, massa exercitades, poblacions del món.

«Fins que... Al capdavall hom es desalta de patir.

«Així, el prolix carregós concert perpetu del violí de la mort, arribava un moment, tu, que hom subsumeix que allò no s'acabarà mai, i doncs hom s'hi ensopeix...

«I potser aleshores la mort se t'adreçava (com a mi, no fa?) directament a l'orella dreta, la teua més sensible, amb tota una estrident tautològica pleonàstica cacofonia de garranyics i d'arpegis catastròfics, i et desvetlles i regurgites, altament difamatori, qualque defecació sacrílega, molt reminiscent de la salaç regurgitació qui amollares, ran el gravíssim astorament que t'assaltà tantost guipares, fetus oprimit, cagar les dones.

«Aquell matí d'estranya pau, en acabat de la darrera apocalipsi, serenament lluny de la sorollada, com et vingué llavors al meló la idea contrària de no cardar-te'n mai ni una... dones... Dones qui al món ara afollarien inestroncablement, i com més fecundes, amb per força més d'afolls, i així prou, ja n'hi ha prou... Tot degudament acunçat, endreçat, tot al seu lloc.

«I heure en acabat, tot plegat, una vida, no sols saludable, beatament apaivagada. Car prou ens calia, manoi.»

(...)

«Tothom al món és campió — quan li toca.

«Tothom assoleix l'objectiu... tothom reïx d'assolir la fi per a la qual no fou nat... La fi del món. Tothom l'assoleix. Qui no l'assoliria? Per a quin estrany excepcional personatge no és assolible? Quins són els pobres molt dissortats eterns perdedors?

«Qui, dius? Ningú, dic... O potser només... certes figuracions d'idiota, certes abstraccions absurdes... certs conceptes buits, bords... Dimonis... déus... immoribles... Qualsque éssers insubstancials així... Bestieses de meló malalt... Per què ens hi estendríem?»

(...)

«Esguarda-t'ho tot com si fos la darrera vegada que t'ho esguardaràs, i adona-te'n aleshores que, tret de tu, campió únic al teu món, re no roman mai estàtic... intacte...

«Que amb cada esguard el paisatge és nou... hi ha sempre quelcom que hi manca, o que hi és de més a més...

«Les diferències són ara desproporcionades, ara gairebé

negligibles, mes d'ésser-hi, sempre hi són.

«El fet és absolutament cert. Tot allò que de debò no 'veus', ho veus per darrera vegada. Recorda-te'n... Ton padrí Joan... la darrera vegada que el vas veure. La tieta Lola... Ton pare... Tothom el veus per darrer cop.

«És el mateix amb tot. Àdhuc amb un text qualsevol, imprès, gravat, esculpit... Sembla el mateix, i tanmateix cada cop que el llegeixes... o, si es tracta d'una lliçó enregistrada, l'escoltes... és diferent.

«Cada cop és diferent. Hi guanya, hi perd. Se't modifica de continu a l'intel·lecte.»

(...)

«—I després, oi? Saps què? Això. No minimitzis, ni menystinguis mica mai les altres espècies qui formen part d'allò qui viu! Sobretot no cometis l'estúpida gosadia de creure'l que ets qui més en saps. No saps re. Comparat amb la totalitat, no saps re. Per a començar de comprendre de debò re, no n'has de tindre mai prou amb la teua visió ni amb la teua interpretació. El reialme de les representacions del món, tant al teu sensori, com al teu magí, i per deducció en acabat al teu intel·lecte, no et pot, ni a tu, ni a cap altre boldró de l'existent, mai ésser accessible. Només molt parcialment, és clar, com correspon a sols una part, una part dels cossos perceptors. No et creguis mai ni els teus ulls ni el

teu pesquis, ni doncs la teua minsa capacitat de capir re, fins que no n'hagis també sospesades, escandallades, les possibilitats dels altres, tants d'altres com en puguis consultar, tant mentalment com pels mitjans adients. Exacte. Fes-ho, si vols haver ni que sigui mig bocí d'ungla d'un dit d'un peu ficat a l'inviolable terreny de les 'veritats'. Posa't als ulls, i encar més als senys especials de percepció dels quals saps que gaudeixen els altres animals, tant se val quins, mol·luscs, insectes, camèlids, saures, elfs, grius, minotaures, èquids, equídnids, esquàlids, cetacis, quelonis, marsupials... els qui, al moment de l'observació, et vinguin a l'esment o, amb més facilitat, a l'abast, com a idonis per al cas a tractar... Què hi copsen? Què hi comprenen? Què hi entenen ells...? Car és d'idiota xovinista, de condemnat carallot del cabàs irreformable, de fiar't només de la teua pròpia, sempre irremeiablement nàquissa, capacitat de copsar, no dic ja pas sencera, ni cap segment mitjanament important de la infinitament segmentada, problemàtica de la 'realitat'. Ells t'ajudaran immensament a identificar si més no un menys remot atans a definir una micoia més allò que és momentàniament de debò cert.»

«—Doncs precisament, com crec que sabeu, a vuit anys els pares em fiquen d'aprenent d'escombriaire. Tota la meua educació basada en acabat en la ciència de l'escombraria.

El primer mestre, el de pàrvuls, com a exemple, em duu d'aprenent al convent, on la latrina és embossada. Haurien d'haver cridat, les monges, o el bisbe de qui es veu que són l'harem, un llanterner, tret que creuen que un mestre mesquiter, segurament amb raó i sense manies, serà més adequat a la delicada tasca. Tot en tot, nogensmenys, quin cop a l'esperit per a un minyó innocent de vuit anyets!

Li dic al mestre: “És que em pensava, capità, que les monges no cagaven, i que, si cagaven, millor, car un dia, per l’aniversari de la mama, vam menjar pets de monja, i si els pets n’eren tan bons, esmeu-vos-em-en (ca?) els palters!”

Em respon: “Pobrissó, no n’has d’aprendre pas encar prou! Sàpigues, per començar, que les monges se’n feien (aquelles qui no n’eren fetes, per les circumstàncies d’haver afollats nadons il·legals, o per qüestions familiars de pares o germans molt piadosos, ço és, aprofitats, inics, cafres, malignes i malparits), les altres se’n feien (de monges), dic, precisament, per llur horror a la merda. També elles es pensaven que així ja no cagarien, o que, si cagaven, cagaven no pas merdes nidoroses com les de tothom, ans merdes inodores, això si doncs no pas perfumadetes amb aromes celestials i tot. I en canvi, prou ho veus (i ho ensumes!) cacota podrida rai!”

De tota manera, tant se val, quin bon encert, mos pares! Com m’endevinen la vocació. Allò era l’important.

M’interessava moltíssim la ciència mèrdica. Somiava de nits quins molt selectes escenaris al món no se m’obrien, per a mi exclusivament, tantost havent obtingut el títol molt gruat. M’havien dit, els professors: “Quan penjaràs a la teua cambra el teu diploma, ja no et caldran mai més d’altres decoracions. Aprèn-te de cor els mots màgics del diplomat amb totes les honors: ‘*Mestre Mesquiter, a toldre-hi la mesquita*’, i rabeja-t’hi i gaudeix-n’hi enormement, car no hi glòria més grossa en aquesta vida.”

I em somiava, doncs, és clar, soberg, amb el títol penjat al

coll, envaint, amb tota autoritat, els indrets monumentals que congreguen la merda més merdosa — indrets on mai no hauria altrament pogut metre el peu — els llocs interdits més sumptuosos, sublims, superflus i repel·lents — els grans hotels, els palaus, les mosquees, les catedrals, els temples, els monestirs, les sinagogues, les latrines de comandància, clafertes, a part de mesquita, d'altres fastigoses hemorràgies baronívoles...

I és així, oncle, que jo també (em deu vindre de família), arribava a la mateixa conclusió. Car recollint la mesquita d'aquells llocs excels, te n'adonaves sovint que, tot fet i dit, són els més bruts del planeta. I que les merdes mateixes n'eren doncs plenes de cucs i cuques merdissaires, de bells menuts companys copròfags, i fimícoles, i merdífers, tot plegat pler de cordials bestioles qui hi ponien o hi feien niu, i fou aleshores que també volguí entendre la vida amb l'ajut de llurs segurament tan ben dotats enteniments...

I així, per extensió, com dius, en sensacionals possessions (viralitzacions, incubitzacions) eidètiques, ens posem al cos de cada animal qui trobem pel camí, i amb els seus ulls, o els seus diferents atots de percepció, de les matèries del món, assagem de copsar i capir, de tots els animals sense distinció ni menyspreu, llurs punts d'entesa d'allò que els sembla que sembla de debò ésser, i així, els molt minvats ni mancats, no gaire ben munits, humans, no ens trobem pas tan orfes ni nus, i el nostre camp d'aprehensió de la realitat gradualment se'ns estén de forma meravellosa...

(...)

«D'altra banda, quina terrible malaurança, noi, quan t'ha escaigut d'anar viure a un barri on un dels veïns és un carallot al qual t'assembles tant que te n'adones que hi ha gent molt amistosa qui et venen darrere a demanar't qüestions de les quals no en tens cap idea, els prens per tocats, i els has de desenganyar, i se t'excusen, i remarquen la ressemblança amb l'altre, i prou en deuen haver parlat, amb ell, amb el meu doble, car si mai me'l top aprés bo i caminant, em fa signes d'identitat, i el signe de la pau, i el de l'optimisme, tot content i xiroi, ell, i al cap de l'estona es veu que allò el diverteix tant, que sembla que vulgui disfressar's de mi, potser per a fotre-se'n dels seus amics. D'amics en té una multitud, i és això allò que em fa més por, car és clar que qui té molts d'amics, prou ha de tindre, per força, així mateix, alguns aferrissats enemics qui romanen, més o menys hipòcritament amagats, esperant l'avinentesa; jo, en canvi, d'amic no en tinc cap, i qui no té amics no té enemics, i per a estalviar'm els seus, qui podríem fer-me mal, o en cap mal dia àdhuc assassinar'm, he hagut de fer sempre tot allò que m'ha estat possible per a distingir'm d'ell, el soci, el sòsia insistent; així, la barba, quan ell se la jaqueix créixer, jo me la rac; i a la inversa, quan ell llavors se la rau, jo barba rai; i igual amb els cabells, jo xollat a la xinxola quan ell va cabellut, i a l'inrevés; o amb els barrets i els vestits, tret que per aquest cantó no hi ha gaire perill; ell obligat per la seua dona (lletja i grassa), i sobretot per la seua copiosa vida social, a seguir si fa no la moda del moment, mentre jo sempre he anat de qualsevol manera, com un pòtol, vestit amb tot allò que he anat trobant a les escombraries al llarg

dels anys... Llavors, tant se val... Qui sap. Potser es morirà aviat. O em moriré.

«I tot resolt. Tot es resol sempre sense trigar gaire; de cops, per cap cop de sort, sense trigar gens.»

(...)

«Als voltants dels palters dels gossos i dels pixavagants, com ballaven excitats minuets les exhilarants exultants mosques!

«I em deia, 'Redéu, no m'ha de rodar al cap, si pertot al món tot plegat roda que roda!'

«La transitorietat em mareja, el món em mareja, coses i esdeveniments s'escolen tan de pressa! Tot va de bòlit! Qui en dona l'abast!

«M'exhaureixen les ordalies quotidianes

«En d'altres enyorades saons, quan sentia de lluny, amagat rere els esbarzers, tocar la X.O. (la 'Xicago Orquestra') als balls de les cases riques, aquell plaïble degoteig d'idònies harmonies em restaurava l'alè, i m'esborrava els greuges, i esdevenia menys esporuguit, i aixecava els ulls a les capçades i cometia mon esperit a la sacra obligació d'emprendre definitivament la conquesta del mareig.

«I amb elació m'hi esmerçava directament, i les beaces em semblaven més lleugeres, i me n'anava a pescar i a elucubrar a les sublims clavegueres, i a la vorera, entre els simpàtics rats, amb quina placiditat d'atleta qui jau, i rau inert, havent acomplerta força reeixidament la tasca, la meua color malalta, mòrbida, pútrida i rància, se me n'anava esvaint, i els miralls de l'aigua calma (tan lluny dels inquietants corrents dels rius i les carreteres) em dibuixaven mons millors al sostre, a la volta de la claveguera, i si mai picaven, cap dels peixos adinàmics, i amb crosses, qui peixien al detrits aparentment força tastívols del fons llord, els prenia amb tota consideració i els feia bellugar els llavis i interpretar una obreta agradable al teatret de mos dues mans, i de cops, somrients, se'm morien, i els tornava a llençar, massa tard, a l'aigua bruta, i em mirava el dits nus, orfes titelles, i llavors, content, tampoc no gaire.

«Tret que aviat em refeia. I pensava, som-hi, sense matar-t'hi mai. Tu rai, noi, sempre tens el remei a l'abast.

«Tota depravació (per humil que sigui) et rejoveneix. Som-hi, et dic. Recorda-te'n sempre. Tota prohibició violada et reforça, t'estabilitza, et concerta... Com quan escoltes d'estranquis els concerts de la X.O.

«La llegendària mandra del nòmades és comprensible. Oi? I tant. Si més no, per a tu, amb el teu rebuig indesencastable envers els qui es mouen massa. Tot viatge és treball cansat que, a la mateixa gàbia de sempre, tampoc no mena enlloc.

«Avorrició dels abjectes aberrants vehements sermonaires; com tothom sap, com més criden, més la caguen. Misticoide femta, la llur, i ells mateixos munició per als manicomis llurs

— panteons immunds. Sempre val més callar. Enraonar amb prou serenor (la serenor de l'evident, inqüestionable, entesa) amb tu mateix. Tots els teus 'tus' són si fa no fa igual de savis.

«Succints i anant als pinyols de les qüestions, com els assenyats i assenyalats vampirs, sense retòriques de mai no arribar al cap del carrer, ni punyetes dogmàtiques, ni tergiversacions doctrinals, ni abstraccions eclesiàstiques, ni colltortades devocionals, ni d'altres sacrificials metaficades de pota de conill de la malastrugança...

«Mai defugint les veritats, per crues que siguin... Surts, vull dir, sortiu ensems, obscurs, subrepticis, de l'atzucac del maleït viure a pressió, via les teues, vull dir, les vostres, goles secretes, inaccessibles, subterrànies...

«I mai enlloc no hi sou benauradament ningú.»

(...)

[*Tota depravació (tothom ho reconeix) rejoveneix (i qui és vol tornar tronat i vell, sobretot quan la cosa lletja se t'atansa tan a tocar de mà?).*]

«M'abandonava, depravat, al martiri subtil, el martiri dels goigs més eròg ens, i cada dona ni xiqueta qui convencia que em giqués llepar-li la roseta tantost no havia reeixit de cagar, en acabat, les de més, quan em veien amb la boca tota pudent i bruta de merda, els venien basques, i em deien que no me'ls atansés, i que no em volien veure mai més; mes les de menys, car sempre n'hi havia alguna (les excepcions qui compten), em deien el contrari, que me l'empassés sencera, llur merda, i que la rellepés amb delectança i sense beure ni gota d'aigua mentrestant, i que vingués quan volgués, que prou cagarien tantes de vegades com calgués per al meu plaer, i sobretot és clar per al llur — per a llur conseqüent imaginada dominació, i per la suau immillorable neteja de llurs preuades rosetes. Les primeres se n'havien adonat instintivament que les dominades, per la fermetat de la meua voluntat de màrtir, eren elles, i les segones, essent encar més ruquetes, qui les desenganyaria, si ja vivien prou contentes amb llur vanes creences; així que tothom hi sortia guanyant, com sempre en aquesta vida.

«Amb les qui m'avenia millor, ens veies pel carrer plegats i feliços, anant a cagar i a llepar, cascú la seua comesa, i la gent a les escapces, sense saber si érem casats, o amistançats, o amb prou feines amants efímers, o tot just coneguts, o què? Si ens haguessin vists per un foradet, potser se n'haurien fetes creus, pobrissons, tan imbècils sempre, la gent del carrer.

«És clar que no pas que ens pertorbés mica què pogués pensar-ne ningú. Els depravats vivim al nostre paradís, i per això la plebs ignara l'enveja i la ràbia que ens porten. Només qui de debò vol assoleix la glòria dels depravats. Per això,

fictament commiseratius, els compadíem dient, “Que se’n vagin a la merda, i que es facin llepar el cul, si gosen, per altri.” No pas, és clar, que molts dels moralistes ja no se’l fessin llepar prou pel gos, que precisament per a això els de més en tenien cap a casa, de gos, de gossos, de vegades tres o quatre, per a llepar’ls conys i culs, car altrament de què els servirien, bèl·lues fastigoses...?

«I així anar fent. I un mal jorn, heus que em rabeig a la immundícia, com solc, bo i llepant i mastegant, s’esqueia, merda molt dura de senyora rica, i els queixals se’m corcaren tots alhora gairebé com qui diu tot d’una, i ja no m’hi rabeig pas gens, ans em fa que caic per cap trau estret, molt semblant a un recte de femella qui caga...

«Abís avall me’n vaig, embolicat al vellut de la foscor, la merdosa negror que gradualment s’apregona i escarranseix fins a tornar’s no re, de tal faisó que, esclafat a baix de tot, no he pogut pas ni apercebre’m que de fet m’hi he mort.

«Al cap d’hores o mesos als tous llimbs de la mort, es veu que grapes d’experts graponers m’extirpen del laberintí budellam, i llurs granotes pàl·lides, de la color d’una truita de catorze ous, prou tacada de merda i sang, em fan l’efecte que, aprés d’un son immens, emergia a cap pinacoteca d’art si fa no fot abstracte, i em fotia a vomitar, i tothom victorejant no sé pas qui, segurament, l’artista, car qui victorejaria ni cap expert sapastre, ni encar menys cap màrtir fracassat...?

«Me’n record que a l’hospital em visità la muller i la canalla, i em volgueren fer tornar a casa i que m’oblidés d’esdevenir màrtir (i de quin collons de secta?) i tornés al niu, i que hi

fes bondat, i fotés vida de burgeset exemplar, i amb allò també aniria al cel gloriós que escaigués a la secta que fos, i quan sonà (ja era hora!) la fi de l'hora de les visites, per comptes vaig demanar, quan com dic al cap d'una estona interminable els capsdecony foteren el camp, a l'agra infermera, que em dugués, si li plagués, paper i bolígraf, que escriuria una carta de recomanació a ma benefactriu, i, tantost els atifells a mà, em fotí, com calia, a escriure una lletra a la senyora rica de la duríssima merda.

"*Caríssima Carisma*, car prou se'n deia, Carisma. Carisma Vall-de-roures. Doncs bé. *Caríssima Carisma. Desdentegat, car, tantost diguem-ne salvat, els demoníacs dentistes m'extreien cascuna de les dents i cascun dels queixals, encar (car sàvia com sou, segurament sabeu la dita 'Com més agomfi, més voraç', oi?) lleparé i xarruparé i assaboriré (car mastegar, ai, llas, no pas), amb més suavitat i sense perill de mossada incalculada (deguda, diguem-ne, pel vertigen igni incorregut sobtadament a causa de la proximitat solar, heliacal, nitescent, rutilant, de mos ulls enlluernats pel vostre miraculós aparell sexual. Amb això, he pensat que per comptes de gossos ni gossets, m'hi podríeu, senyoria, tindre a manguis, amb les mateixes condicions, és a dir, menjant menjar de gos i vivint gossament (com d'altra banda sempre ja he fet, de tal faisó que avesat rai), i encar us duraria més que no duren pas els gossos, i em podríeu portar, perfumadet i amb llacets, i lligat amb coble d'or, de visita a les altres aristòcrates, amigues vostres, tan geloses ni envejoses, i portar així mateix pel carrer, de passeig, i si voleu, per a més humiliació ni dolç martiri, que cap mastí em donés pel cul pels parcs i per les platges privades, doncs perfecte, car tot serà fer la vostra sacratíssima voluntat, mai la meua, com*

prou sabeu. Si em responeu, us n'estaré immensament i devotament agraït. Amenacen a l'hospital de fotre'm aviat al carrer. Així que... esperant la vostra delitosa resposta, romanc enyorant els farts que em feia de la vostra molt il·lustríssima merda, la millor del món.

"*Encar un sinceríssim afalac, si m'ho permeteu, caríssima Carisma.*

"*Vós rai, senyoríssima, donéssim ensems mercès al cel, car, havent molt benauradament nada femella, ja nasquéreu doncs amb l'eina idònia incorporada. D'ací d'altra banda tots els vostres merescudíssims triomfs de dona, de deessa. Car només us calia fer-la servir, l'eina divina, per tal no solament d'haver prou feina durant la vida sencera, mes, en el vostre cas, pel fet d'ésser tan naturalment ben dotada amb l'ham vostre, o instrument, haver-ne espletat el profit degut. El vostre sacre meravellós parruf, la vostra caixeta o escriny dels calers i joiells. Car les dones rai. I vós, superdona, supremament millor. Les dones, sempre ho he dit, llur cony, llur ormeig que tot ho resolt. Ja ho veieu on us ha portat, amb tot mereixement, a vós. Senyora i majora d'un predi immens, i en possessió oimés d'un exclusiu xuclador de roseta excels i adossat, i prest a tot instant, no cal dir, per al servei.*

"*No menyspreu, si us plau, l'avinentesa que el cel ens ofereix d'una compenetració tan intensament íntima, i tanmateix tan universalment jerarquitzada, on vós sempre amunt, imperial, i el gosset aquest agenollat darrere vostre, vostre dedicadíssim vassall.*"

«Com era de preveure, l'endemà mateix, havent escurats

tots mos estalvis, els malparits de l'hospital em foteren fora. De casualitat, a baix, al taulell, en demanar'ls si hi havia re per a mi, em lliuraren un telegrama rebut no feia gaire. Era de la secretària de la caríssima. Lacònicament (i ací, me n'adonava massa tard, és on jo havia deplorablement pecat en la meua urgent missiva; per comptes d'anar-hi concís i al clau, depassí d'anfracte; massa lat i loquaç, em feia increïble...), el telegrama, com dic, hi deia, "*your services no longer needed*", i prou.

«Es veu que els gossos i gossets m'havien tornat a desconfir. T'estranyarà, noi, que continuï volent-los, nauseabunds invasors, tots al clot? De petit, ran de cap mossegada, que no fou entecada d'hidrofòbia per casualitat, adjurí venjança i extermini contra aqueixes degenerades hordes agressives qui només cerquen, hipòcritament, el nostre propi extermini. I encar hi som, com saps. Amb l'èxit que veus.»

(...)

«El signe 'V', com tothom sap és un senyal d'exultació que vol dir exactament: "*Vist! Li he Vist el cony!*"

Originalment, és a dir, mitològicament, el cony vist era, és clar, el de la Venus, la Venus (In)Verecunda. Això tots els erudits ho sabem.

(En canvi, desgraciats moralistes faves, addictes a la censura, a l'eufemisme i a la cagarrina, diran el que voldran — que és el cony només de la bruta i fastigosa Victòria — i, et dius, per què no pas el de la Maripeu, o el de la Mariclau, el de la Culàs-rodó, el de l'Eloïsserp, el de la Gossalia, el de la Magdapena...? Collons, el conyàs de qualsevol altra putarra al món...?)»

(...)

«Pobra dona, no sabia on amagar's l'ànima. Era un problema que es veu que ja havia turmentat mant de filosop (com ara en Descartes mateix), i de tarat teòcrata de nyigui-nyogui (com ara milions i milions d'ineptes adeptes als ritus grotescs, i massa sovint assassins, i a les estúpides litúrgiques prosopopeies).

Car, la pobra, dic, i si fos cas que, catastròficament, amb cap badall, ni esternut, ni singlot, que es veu que sobtadament no fotés, no li sortís llavors expansivament expulsada, i el dimoni, tostemps amb l'ull més viu ni clar que cap camaleó, llavors no se n'emparés, i se l'endugués per sempre pus a patir penes eternes a les calderes de l'infern...?

A quins llivells més abissals no arriben els cervells malèficament enverinats pel capellanum infecte!

Amb un acte de voluntat sobrehumà, assolí de celar-se-la, d'abscondre-se-la, al raconet més enfonyat ni enfonsat que

no trobà. Se la ficà al capdavall de tot del canó del cony. Indret perfecte, i per a l'ànima una situació crec que idònia.

En acabat, quan algú se la cardava, el mec no ho sabia, mes és clar que també donava pel cul l'ànima d'aquella dona, una animeta molt cuscament i casta amagadeta, ben encoixinadeta — ep, i no pas que se l'en planyés mai ni mica, així que... Benaurada sacra animeta per amable íncub posseïda!

Em sembla que, aprés, prou que l'anà fent córrer amb les seues amiguetes de la congregació, vull dir, és clar, l'excel·lent, miraculosa, solució.»

(...)

«I llavors, també, hi havia aquell pobre simi encanfeliputreït fins al bessó, i els enemics l'havien ensinistrat a garlar exclusivament en canfelipútrid, i estava completament i molt erròniament convençut, pobre simi, que hom el discriminava per simi, mes és clar que era perquè volia obligar tothom altri a garlar en canfelipútrid.»

[≡≡≡]

[*Hi ha gent qui no ho capeix, oncle; què hi farem*.]

Un vespre tard on per caprici
I amb dits de mordala
La dona m'amida l'indici
Del piu supositici
Qui mai mig m'aflora pel cuixam
I llavors molt me l'atabala
Com si me'l sacsés amb desfici
I me'n trau, d'aigüeta, mig gram...

Veus que avia un fort '*Ecs!*' excrementici
I diu: '*Collons tu, atrofiada cigala!*
Si enrampada no arriba al quart de pam
Ara amb el magre degoteig de què fa gala
Es torna el més naquis reclam
Per a esplèndid vironer moscam.

Pútrid cassigall de cigala
Tothom altri en fuig del que exhala.

Només l'estercorari eixam
En sembla interessat i hi pedala
Fotent alhora l'esgarrifosa bonior.

—Tanta de cobejança i goludam?
Per a aquest suquet de no re? —No, per la pudor!

Ningú més per molt que es morís de fam.
Prou que mai ni de teca ni de mam
Poc en voldria cap mena de ració.

Ningú hi farà pas nyam-nyam
Ningú se li atansarà àvid lleó
[Com tu t'atanses sempre a l'anilinció
No dic (què més voldries?) la cunnilinció].

Si algú altre ho fotia per equivocació
Com es rescabalava d'aquell malefici?

Per comptes de llepar caca amagant el banyam
Home fet i dret i com cal feia millor:
S'imposava al quadre obreptici
Dominava l'emprenyadora situació.

Això fot: Ni s'esvera ni s'esqueixala
Davant aquell fàstic que el descabala
Ans a forts cops de dents t'apunyala:
Justa i perfecta apofel·lació!

Quin tarannà més subreptici
De tita vergonyosa i eixalada!

A manguis només d'ullar-hi ja és suplici
Tota moixa i d'insignificant zim-zam.

El cuquet de cap tit moixó
Trobaríem que li és parió.

Tampoc per molt que se t'erici
Ni és virolla de mangala

Ni buderó de l'ham
I ni a feble capil·lici
De cony de pardala
Gens no t'arriba; t'extravies, t'erres de tram
Si t'ho penses, nyiclis; no, no!

I no pas tampoc ni a capçat de cordó
Ni a trist galet de selló
Ni de cap microbi el fibló!

Saps què? Desa't ben lluny, cuguçós capó!

Si abans de cap faveta n'era només l'escapoló
Ara se't torna no pas més grosseta que cap cigró!'

(...)

«*M'ofens l'ull amb aqueixa brosseta*»
Em digué la dona clissant-me la cigala
Eclipsa't i fot a les escombraries la teua miqueta
Que ara rebré algú amb una mangala de gala.

(...)

La meua dona qui xinga amb tothom pels descosits
Em digué: '*De tots els membres esquifits*

El teu és el pitjor. Fot el camp de la cambra
Mai has de fregar la teua palleta al meu ambre.'

(...)

«Qui es creu cap compliment, va venut.
Creu-te únicament les crítiques.
En acabat, això rai.
Car no pas que n'hagis de fer gens de cas.»

(...)

«Mentre em rabejava al tarquim
Molt raonablement i merescuda
Insultat per tothom a betzef.

Els mots humiliants de les dones
Qui em tan bé no em descriuen ni ordenen
Són el mirall on el meu esperit:
El meu dimoni: el meu jo mateix
Tot nu únicament de debò no apareix.»

(...)

«Estàs-te'n, eixelebrat!
Viatjar és accelerar l'hora de la mort.
Pensa per exemple en el mot 'travel', que, si ho guaites, veus que ve de 'treball'. I treball diuen que ve de 'trepāliāre' (patir turment), que ve 'trepālium', un altre instrument romà de tortura.
Alhora, més a prop, en la pell de cascú, què és el treball, sinó allò a què ens condemnen per a sobreviure, i allò que més no ens gasta, i sovint directament assassina, el cos?
Hi ha àdhuc aquell mite cagarrinós on diu que un déu molt maleït, emprenyat per qualsevol rucadeta, maleeix els humans a fotre el camp del paradís natural amb la pena màxima d'haver de treballar fins a fer-se malbé, i a les dones, de més a més, les castiga a perir i perperir per aquells paràsits apellats 'fills' que són condemnades a concebre i fotre, així mateix punits, al món.»

(...)

Els polítics (els *Pol·ly-tics*) són tots, com el nom mateix no diu, arnats lloros; i els qui els voten, tots lloros dels lloros; afectats horrorosament de psitacisme; s'han creguda la falòrnia, i repeteixen, infatigables idiotes, les repeticions repetides pels lloros qui els fan fotre de lloro subsidiari.

[≡≡≡]

[*Res no és re, i apa*.]

Immergits en la misèria del viure
Omplerts d'odi i rancúnia, ens pesa de conviure.
I ens trobem agredits i anem de bòlit
I ens cardem la mare, com fot n'Hipòlit.

I ens entrematem i ens entrecruspim
Som incompetents i no mirem prim.
Mutus ens bombegem i quan hom capitula
L'altre carrincle totalment l'anul·la.

Tot és crepuscle i mort, i qui pot ésser equànime
Podrits pels cels orquins i el dur treball unànime?
Llei de l'embut — és l'única que compta
Miracles de l'horror — res de re, fa el recompte.

[≡≡≡]

[*Atrapat en flagrant entropia, cosmos merdós*.]

L'operació ha lloc vora l'oceà. El paisatge és de vora la costa anglesa. Amb l'aigua gairebé a tocar, la infermera, segueix qualque estrany impuls, i es llença, vestida i tot, avall, a somorgollar-s'hi. Se n'adona el cirurgià, qui sap si ha acabat d'adobar'm la soferta mà, mes també s'hi llença vestit, i veig que s'hi rabegen força, gairebé com si festegessin.

Abandonat a la llitotxa de la clínica en pos a pensar en la jornada, tan particular per la qual no travessava. L'infant se m'escapava mentre caminàvem amb el Sol a la cara, i enlluernat no sabia, ple de pànic, cap a quin cantó no se n'anava, que no caigués per cap precipici, i quan l'he enxampat, volia castigar'l amb un bon tacó al cul, quan la filla gran m'ha mossegada la mà, li he jaquit l'infant que el portés a casa, i he corregut vers la clínica. Un cirurgià ha aparegut, i s'ha ofert ha remetre'm a lloc els ossos de la mà. No semblava gaire content amb la infermereta. Mes, tot seguit, flirtejant, ella no li dona els bons instruments, i de més a més no pas que siguin gaire nets; tan se val, ens traslladem, xano-xano, tots plegats vora la mar a acabar de ficar'ns amb l'operació...

En aquella saó, impertinent xiulets d'alarma m'enteranyinen les evocacions, les quals se'm tornen vàcues invocacions perquè tot sigui no re. Fa cap, xop, el cirurgià mancat de la

noia i dels ginys imprescindible amb els quals saltava a l'oceà. I em diu, amb llàgrimes als ulls, o potser amb aigua de mar, que obstacles quirúrgicaement intractables han sorgits tots de sobte, que els símptomes no diuen re de bo, i que a sobre (que no he sentides les alarmes marítimes i terrenals?) l'amenaça ontològica és palpable.

Llavors, anímicament desfet, se'm confessa. Érem solcant una mar crua, sense veles ni cordatges, quan tot d'una bullia la mar com la cassola en forn, peixos grossos i petits anaven de cul bo i cercant amagatalls secrets, i al capdavall, també fugint de l'aigua bullent, no havien pas d'altre remei que tornar a terra ferma com justament he fet.

No li demanava pas per la tènue infermereta, sabia que son exòtica nuesa només tapadeta pel curt calicó estampat amb policroms ocells estilitzats de l'orient llunyà era ara cuita com tant de llamànto ni escamarlà.

Els vesànics balbs sapastres arquitectes qui menen els governs del món, per raons cismàtiques d'una vàlua ínfima, gasius s'han amagats tots a llurs claveguerams secrets (d'on no haurien d'haver sortit mai), o s'enfilaven amunt, en coets adreçats a amagatalls llunàtics o marcians, tret que, rebecs i infantils, abans havien decretades les automàtiques guerres atòmiques.

Irrompen fantasmagòrics i amb crosses els altres convalescents, a mig operar, residents de la clínica. Amb hostilitat i sense inhibició, es van cagant en tots els déus i tots els arquitectes, i en les inhospitalàries clíniques. S'encomanen a l'única bona existent deessa, na Nèmesi, i es jaqueixen de febleses mel·líflues, i blasmen, sarcàstics, els

cirurgià inhàbil, el qual amb les crosses mateixes, bo i omplint-lo ignominiosos mucílags, l'atueixen i estamordeixen a mort, com si fos un altre treballador al pentàgon, com tothom sap, niu podrit ple de malfaents corromputs buròcrates.

En imperatives contorsions, prou a contracor, es mor el cirurgià. Per tal de cruspir-se'l semblen traüllar llavors qualsque desdentegats pacients. Cohort fissurada d'insectes mossegaires. O de dilectes latrodectes. L'espectacle no m'és gens electe ni m'afalaga l'intel·lecte.

Passat el tràmit, musclejava, i tot marrit, amb un visatge que segurament exhibeix fútilment molta d'onta aliena, provocada pels innombrables afronts rebuts per part de la massa estúpida violenta humana espècie, tombava cua i me n'anava devers més propícies peripècies, potser esperant immergir'm, per casualitat, en benvinguda criptobiosi, per a ressuscitar qui sap quan, del qualque novell permafrost, quan els sobrevivents hauran exuviada tanta de maleïda peguesa.

Així disgustat, m'he vist arribat al cementiri. El canfelip del cementiri era clafert totalment, ple a vessar, de gom a gom, de cadàvers cagant-se en tots els inferns, els inventats pels fanàtics cretins inventors, i els autèntics especialment i molt acuradament dissenyats pels ximples molt malèfics governants dels diferents maleïts golafres i abassegadors estats d'aquest món tan malparit, i segurament ara mateix molt mal vingut a l'horror definitiva de merdosos planetes barroerament autoanihilats.

La nafra a la mà em supurava qualque ofensiva matèria.

Doncs bé. Amb aquesta mà màgica, obria com si re una prometedora cripta altrament impenetrable. La porta grinyolà com si em rebés de mala dent. Tanmateix endins que em fotia, admirat de mi mateix. La porta es cloïa tan reganyosament i hermètica com sempre. Em deia que això rai, que un cop dintre potser cap caminet em menaria ara vers qualque oasi hipogeu i submergit al bell mig d'un bocí fins ara inassolible de la terra. Un indret tothora inatès i inexpugnable on incòlume hi romandria etern entre els espectres. I no. Aquells llimbs tan segurs no es demostraven pas per enlloc. Era una cripta plana, sense secrets, sense entrades amagades a la bromera ambient, de pedres, que un cop fetes rodolar, durien a passatges impensats de delícia i salvament.

Mon trist monòleg llavors reflecteix el pregon desencant que se m'empara. Cap eco no retorqueix, quasi en paral·lel, de l'altre cantó de la cantonada, els meus ressentits eructes de feble protesta. Tàcitament, em diu que tinc tota la raó. Que vet-me ben fotut. Que és clar que no pas soc qui per a estalviar'm de la dissolució general que inaturable se'ns atansa.

Havent explorat debades encar qualsque enfonyats, disminuïts pels anys, mausoleus i cenotafis de l'indret, cascun amb tenaces emanacions de temps enyorats on la fissió del nucli ningú ni puta idea, me n'adon que, estergides als edificis i als carrers, hi han les osques jaquides pel pas continu de milers i milers de petits sismes inaturables, que van doncs migpartint-ho geomètricament tot a la perfecció, com dic, vies i cases, tallats pel mig com cap pastís de noces, i això indubtablement pertot el globus terraqüi, ara més boterut que no mai.

Escorpins sepulcrals quasi translúcids, sumits en la ranera, llurs darrers batecs, i el patidor engranatge mateix de llur atès mecanisme, ben aparents a través llur fina pell albina, demostren una fortitud epicúria. Lúcids i serens, encar han un moment preciós per a vilipendiar l'abstrús, l'abjecte, el depravat, objecte de tots els mals al món, el pelut pestilent petulant paràsit, el bípede repugnant qui, sempre amnèsic, no n'ha tingut mai prou d'assassinar, i arruïnar i enderrocar, sense cap mena mai de recança, ans s'adelerava a anorrear i expungir definitivament tot allò viu. Si només s'hagués eliminat ell tot sol del panorama (diu, amb son darrer bleix, el sufocat, agònic, molt deny, càndid, aràcnid), encar com aquell, vós; no, al contrari, quina molt sana erupció d'albíxeres i aürs per la part de tots els altres ens a la natura! Maleït flagell parit erròniament per un món suïcida! Cap avantatge ni un no hi ha aportat. Quina merda!

I ara que era trepitjant una gespa que, amb cada trepig, grinyola amb grinyols de frufrús i mussolines, sents, ubiques, veus estranyament metàl·liques que relaten insòlites incidències entre autòmats incombustibles, desfermats ara que tota carn ha estada retuda cendra.

Mentre jo vaig pausadament endavant com peix senescent qui porta les escates a remolc, macabrament arrupit, cada cop més estret, més arronyacat, com si soc entre un sostre i un soler que es van tancant irremissiblement, atrapat, encar més literalment que no mai, en flagrant entropia avui declarada nuament, i, de més a més a soleta de mitja tota estripadota, i ells, magníficament calçats, vertebrats, fuliginosos, llunàtics, automàtes, dotats amb nocicepció i metacognició, i, d'escreix, amb fal·lus rebecs i obscenament

engordits, de tal faisó que són més durs i inflexibles que no grosses barres d'acer, prou semblent campar-se-les meravellosament. No sé pas si per gaire estona, és clar.

Ep, no pas que em facin gens d'enveja. Ja s'ho fotran. Llurs formes són les de rars, enigmàtics, força fatus, i prou alts i voluminosos, ocells prehistòrics, no gaire diferents a exagerats paons tothora estarrufats, i l'ànima incrèdula els ou, com dic, enraonar, excursius i planyents com menyspreables suplicants, idiotes suplicants molt pareguts als molt hemorroidals hagiògrafs, dats pel cul massa de vegades seguides.

Ecs. Tots aquells tediosos incorporis (és a dir, inexistents, car adimensionals) conceptes, tuixegosament deixatats amb les pernicioses deletèries llets que ragen dels abundants mugrons de les esfèriques mamelles de na Pandora, ço és, constel·lacions il·limitades de bretolades, d'insinuacions, d'intrigues, tot plegat de puerils non-sèqüiturs metafísics.

Fotrem goig. No anirem enlloc. Vull dir, de tota manera no hauríem mai anat enlloc. Sinó a l'autocreat infern últim.

Com veig amb els trastocats autòmats qui romanen, ni un món cremat i estèril no s'estorç pas del malefici dels qui pensaren únicament en forma de molt miasmàtics, letalment tòxics, cagallons! Aqueix era el nostre heretatge. Podrit cervell. Tota lògica ni seny, ni dialèctica ni sil·logisme, no ens servia per a re de bo. Au bah, fuig!

[≡≡≡]

[*Benvingut, xiquet, a l'astringent abís de l'erotisme!*]

Aquesta llavors era la cosa. Em ficava, desvagat, a una botiga-museu menada per neerlandesos i flamencs, i, no portant sinó una misèria a la butxaca, sabent que no hi compraria re per molt de goig que em fotés, m'estalviava de considerar re de gens caret i, a tornajornals, m'interessava pels còdols extremadament febrits que, per decoració, descansaven ça i lla a indrets buits, com ara els passamans als replans; me n'enamorava de tres i els duia a la mà, admirant-los a la mà. Eren lluentíssims i mostraven els minerals components amb esclat. Em pretenia codòleg (ço és, entès en còdols) dels llunyans dies benaurats on, de petit, anàvem al riu, El Sícoris era net, impol·lut, i tots els peixos hi sallaven vivíssims; l'aigua n'era potable, com la de les fonts de pertot els voltants, inclòs el pou que teníem al forn, i l'aigua fresquíssima que en bombàvem feia el millor pa d'Ilerda (segons deia mon pare). Estic parlant, és clar, d'abans de les invasions dels empastifadors, emmerdadors, màxims, ço és, les hordes massives d'enemics molt desgraciats qui tot ho foteren damunt davall, i tot ho enverinaren; el riu i els pous i les fonts, i les séquies per al reg dels meravellosos horts, i tota la fauna miraculosa qui hi habitaven, feliços, i tots hi eren mos amics, rats d'aigua,

sanguinyoles, tritons, senyoretes i avions, xanguet, sabaters, crancs... I vora el Sícoris, com dic, doncs, abans tot no hi morís i l'aigua hi pudís a mort, hi recollia, embadalit, i fascinat, còdols singularíssims, els quals col·leccionava amb una afecció encomanadissa i crec que força encantadora, car els grans prou me'n felicitaven. De sobte, a la botiga-museu, me n'adonava que, tot passant, amb els tres còdols a una mà, tot el personal qui suposadament deuria atendre'm i servir'm, inclosos els capatassos, per comptes d'ésser, com dic, atents amb el client, homenots massa burocratitzats, no n'hi ha ni un qui no em foti una terrible mala cara; m'esguarden amb un fàstic immens, o amb vults idiotes i esglaiats, com si he comès el crim més gros de la història, i n'hi ha un qui vol manar més que no els altres qui em diu, despectiu, «*You will have to pay for these, you know!*» Una ràbia em sufocava, de poc que no li fotia els còdols al cap. He girat cua i no li he fotut cap més cas. M'he encaminat vers la caixa. Pujant i davallant les curtes escales entre pisos mig tallats on hi havia les exposicions dels productes vendibles, m'he anat tranquil·litzant. He arribat, doncs, a la caixa, i la noia bonica qui hi havia, amb sos preciosos ulls verd-peridot, m'ha somrigut delitosament. Llavors, bo i fent signe amb el cap devers les petites pantalles del circuit clos, amb les indetectables càmeres espargides pel local, m'ha dit, amb la mateixa vivacitat com ho deien les xiquetes netes d'abans de la invasió, quan et convidaven a la bona acció, «*Ja he vist com t'han tractat tots aqueixos nefands carallots*». I m'ha pres pel pit de la camisa i m'ha endinsat, rere unes cortines no pas gens flonges, a una mena de recambró privat on podia fer-hi ses necessitats naturals qual li calia. Encontinent, sense més romanços, s'apujava les amples faldilles liles, s'abaixava les calcetes roses, i ah, benaurat retorn al anys dels còdols i les xiquetes netes! Quan el meu

piu vol atenció i el seu piu-piu piula badabocat, i tots els ocellets de la mitjana semblen que em diuen, «*Benvingut, xiquet, a l'astringent abís de l'erotisme!*» I hem cardats amb unció, i encar trempava, i ella satisfeteta rai, quan algú ha mig badada la feixugueta cortina, i era una amiga seua vestida amb un complet molt elegant, beix, molt cenyit, i és clar que quan m'ha vist tan trempat (amb un forçut exemplar priàpic, aparentment aflicte hom hauria dit que de qualque lleugera rítmica epilèpsia), ha pensat, hum, part en vull, i s'ha apujada de mantinent, com si s'espellés cap amunt, i fimbrejant de valent, sinuosament, la faldilla massa estreta, i mentre la caixera rient tornava davant la caixa, també l'he enfilada molt feliçment. No portava ni calces. Aquesta vegada l'he omplerta fins que sobreeixia, i hem caigut ensems, gairebé alhora, ambdós asseguts per terra, cascú pel seu cantó, per sort sense fotre'm cap cop al clatell amb el cantó de fora de la perfectament neta cagadora de porcellana. En acabat, tothom contents i eixeridets com gínjols, i jo sobretot amb les orelles roents dels rebrecs i les mossades rebudes, una orella per una de la noies, i l'altra per l'altra, i també, és clar, amb el premi dels tres còdols magnífics a la butxaca... Les dues delitoses apsares m'han dites d'arreveure amb ficta i popudeta reverència. Quina enveja devia rosegar mentrestant els espectrals marietes brutals de la vanitosa botiga-museu! No ens hi estendrem pas. Que es fotin.

[≡≡≡]

[*Succints com els vampirs*.]

Condescendents, davallàvem alhora
Pels maleïts congosts de la brunzent metròpoli.

Ensems gravitant vers la cornucòpia
Profà epicentre dels glopeigs i cloqueigs.

Girientorn, circumspectes, inspeccionàvem
Els calzes i els feltres afal·lerats.

De puntetes, difidents i lacònics
Amb instint d'orenetes, a l'oprobi, hi tornàvem.

Succints com els vampirs qui drets van al pinyol
Ens aferràvem al coll de l'enigma.

Presenciàvem amb perplexitat
Tant els ageràsics com els apràctics...

Conducta implacable, soliloqui atroç
Per persuasiva dispensació

Escàpols caure de corprenedores
Cingleres, en asserció esclatant.

Pels escatxics dels estavellaments
Sollats semblàvem portar camuflatge.

A cops de cisell veloç s'elevava
Tremolenc clavegueram perpendicle

Encar un gratacels, nefari pegot.
Trists tèrbols corcs serà llur punició

Sòrdid poti-poti de mai fer-hi niu.
Més avall t'encolomen, de mòrbides llanternes

En llàgrimes roents, badalls de llémenes
Cridaners taverners, cínics farfants

Carnavalescs i inics, ta fortitud gàstrica
Posen a prova i t'estomaquen elàstics

Com qui toca xilòfons gàngsters didàctics
Ploguts de bastimentades ubiques.

Elixirs et venen trucats zoòlegs
Guilopejant a lloure, sols vestits amb llustrins.

Tu què faries? Conclusius partim
No ens proven ni escenari ni circumstàncies

Reconciliació no hi haurà.
Amb susceptibilitat coherent

L'ambient escandallàrem i tot hi era flagells:
Aldarulls, ensulsiades, supersticions.

[≡≡≡]

[*Som serps capicua, som corcs als orcs*.]

Eren udols o eren aücs?
Són ferradures? Són peücs?
Duc tapaculs o vaig tot nu?
Som a la selva o som al *zoo*?

Mon òbit és escrit a l'acroteri
De la catedral construïda en honor a un gran tiberi.
(No he trobat mai ningú qui em pogués donar bona raó
De cap monument la vana construcció.)

A què treu a cap el pedra sobre pedra
Si tard o d'hora, passat el terratrèmol, és ca l'escolopendra?
Som serps capicua, som amfisbenes
Qui vivim en una esfera tota solcada d'esquerdes
Que es van desenvolupant
Amb una iniquitat molt preocupant.

No diré re que no sigui veritat
Just l'instant on ho he amollat.

Són doncs aücs o són udols
Els crits que ixen de les cols?
Sota llurs fulles corcs tots nus
Es rebreguen esglaiats en cap sensacional refús
D'allò que els cau damunt:
Un enderroc continu i tot junt.

Ja no t'ho demanaré mai més:
A quina presó arruïnada soc pres.

[≡≡≡]

[*A ca les bones tietes del carrer Tretze de Juny*.]

El pilot portava les mateixes ulleres negres que el nostre antic cap d'escamot, el jazzman Lamort.

No crec, però, que el pilot, ell, fos orb. Car de cops el veies que es treu les ulleres i es frega els ulls — uns ulls trists, de coiot, melangiosos, com ara per insistents halíctids hostilitzats — com ara, exactament, els ulls del coiot mateix, el qual confonia d'antuvi per guineu aquell matí on enfonsaven entre una gran polseguera la casa buida del veí

absent, i tots els bons animalons qui hi feien harmònic estatge es veien desplaçats, desnonats un cop més per la cobejança d'aquell animalot destructor — l'home de les horroroses màquines — i per què se'ls fregaria (els ulls trists de coiot) (el nostre pilot) si tampoc no fos veritat que tampoc no hi veia de cap ull?

El jazzman Lamort de cops signava els seus morts — i n'havia morts (de vius) no pas pocs — amb l'escrit (el diagnòstic): «*El mort la mort l'ha mort*», i el tit — és a dir, jo, ingenu caganiu — hi hagués cada cop volgut afegir, entre parèntesi: «*La mort l'ha mort, ep! I no pas en Lamort*», car cert que, si la mort no existís, en Lamort no podia tampoc haver occit mai ningú, tret que me n'estava (d'afegir-hi re). Car no pas tothom és prou llaminer ni apreciatiu d'entretocs filosòfics ni de parèntesis enginyosos, ni de subtils sublims precisions (com sempre les meues).

Ens estavellàvem llavors dalt un cim de xiripa emmatalassat amb una gruixària de metres i metres de neu.

El tit, expulsat prostàlticament* per un trau equinat a la carcassa de l'aparell destruït, hi queia de panxa i, damunt el matalàs de neu, mans closes i braços estesos davant, hi davallava a sacsades.

[*La prostalsi és peristalsi cap avall; la retrostalsi és peristalsi cap amunt; la prostalsi doncs és quan tot el contingut dels budells progressa avall; així, hom entén perfectament la imatge: l'avió em cagava.]

Tot baixant, em venia a l'esment l'estrofa del clàssic — el clàssic de sempre, i qui m'és vijares que només el tit coneix.

«—Esquiant prostàltic
Com mort arrossegat
Damunt caldes arenes
Bocaterrós t'esbalces.»

Frenat per soca de pícea, i amb un trep al cap que envermelleix la neu, un reguitzell de líquens em descobreixen terres ignotes de mons fantàstics.

Péntols esbatanats de pell i de carn al front, em vessen les idees desades al cervell i em fugen vessant avall. Amb dits estesos de llangardaix em delia infructuosament per a recollir'n qualcunes. Idees irremeiablement estimbades, ah, llas.

A frec d'abís, finalment, prop l'aresta del penya-segat, m'ullaven fotre-hi el simi astoradot, amb vults savis, tres grasses crasses morses. Llur veïnatge — llur fortor i llurs renecs — em duia a l'esment pler dels meus pudents vells coneguts.

Hi havíem viscuts tots aquells lustres. On? Ara us ho dic.

Aprofitant els cementiris esvellegats i envellits, el cruel sistema del règim, els transformava (els vells cementiris) en presons, i els condemnats doncs hi vivíem, afetgegats als nínxols; cada cel·la un nínxol; acompanyats pels ressecs morts i (ui la por!) llurs ratats, corcats, molt apedaçats "ectoplasmes"...

Efectivament, ni el tit ni els meus companys, els tan ferrenys i feréstecs — ço és, els qui pertanyíem a l'EGIAN — als

Escamots Gens Coordinats d'Activitat Nocturna, menats per Lamort — tanmateix, cap cas no en fotíem, de les supersticions ambientals.

Mes n'hi havia (d'enninxolats), qui, perifèrics, alienats, clubs i tims de patuleies irrisòries, els més carrinclons i datspelcul, els més rapsòdicament religiosos, doncs, dic, qui sovint es trobaven — i, bramant, eufòrics, extàtics, exaltats, com ho proclamaven! — es trobaven, dic, tot d'una rabits, ço és, raptats, enduts pels misteriosos "espirituals" follets ultraterrenals...

Un vell conegut dels més fètids, cèlebre alcavot qui fou, i de qui les garrotades fermament i cíclica administrades a ses molt agraïdes femelles després li valien, per la vàlua exemplar de les garrotades que dic, guardons rai, i sobretot una força sucoseta pensió, per part del sistema, ço és, del seu autoritari govern, havent "pujat" — de fotre el ninot venut a la televisió — a ministre i tot, és a dir, davallà a la infàmia més vil...

Com tant d'altre mefistofèlic, maquiavèl·lic, polític, massa envigorit amb el càrrec, i lliurant-se, per antiga costum, a ulteriors pèrfides bausies envers la intocable fraternitat d'inveterats veterans jerarques, per molt fràcids, amoixats, sems, amb gams rai, que haguessin esdevinguts, parents encar, tanmateix, dels títols més alts al règim, també n'acabà detingut i exiliat al seu nínxol. Un altre veí nostre transformat, de cellut i pestanyut amb estarrufats velluts, a llenegós i ptilòsic esparracat derelicte. Per això que els de l'escamot Lamort que fóssim tan secretívols.

On era? Ah sí. Perillosament guaitant d'estranquis

l’espectacle molt inconvenient de l’oceà avall, dret ran de timba, a caire de caure vint metres avall o més, desdenyosament observat per les tres morses criticaires. Morses qui em recordaven les congregacions de mares esbufegades, quan érem infants i ens volíem estorts.

Era prop la mort? El tollet de sang que em queia del front potser els atreia. Becs d’enormes voltors capsvermell, finament ensinistrats per la bruta natura, ja començaven de toldre’m, prou delicadament, els cucs del nas.

Em deia una veu al cervell: «Avia’t, avia’t, que aviat, aviat, hi som!»

M’avií. «Som-hi», vaig dir, i amb una estrebada que de sobte m’erradicava l’espinada, emprenia un vol de palmípede o de pterodàctil devers l’oceà, que suputava que fora glaçat. La impressió de dalt estant, i la presència de les grasses morses, prou m’ho feia inferir. I nogensmenys, no. Com un pomet de violes a la falda d’una de les tietes grasses, l’oceà flascament m’acollia. Contràriament a la ma suputació, l’aigua hi era tèbia com el bany que els dissabtes al vespre, ensems i molt amatents, no em preparaven.

Recorda-te’n. Que ta muscular memòria mostri múscul! Totes tes tres tietes eren vídues. Vídues i veïnes, vivien en diferents petits apartaments contigus de la mateixa casa.

Les tres vídues tietes se n’entenien (en realitat no gaire) cascuna d’una de les branques més accessibles de la ciència, botànica, ornitologia, herpetologia... Fou n’Emília, la diguéssim ornitòloga, qui em va dir que aquells ocells blaus, qui veia a l’ampit i qui em semblava que parlaven de la

llunyana presa del palau d'hivern aquell atziac octubre, es deien phallophòricus argyrocèphalus cyanòtica, mes és clar que res de re, que era tot mentida, que les deia sense engaltar, només pel fet per a ella tan dolç li era de sentir's la pròpia xerrameca, la qual tanmateix em barrava bontròs d'oir les disquisicions dels cianòtics ocells mateixos, la femella grossa com un colom i el mascle un pèl més petit i portant a l'esquena quatre rius de fel, quatre taques negres i llargues damunt el blau cian, semblants als quatre rius vermells damunt el desert sedec de ma subversiva bandera. Cap d'ells no duia cap cap argentat, portador de fal·lus, ni l'estigma de cap orquídia falenòpsida, ço és, semblant a les papallones. O potser, segurament, no havia sabut capir com cal el nom de la bestiola.

Al bany, aprofitaven i, sense disgusts ni repulsions, s'afanyaven a la tasca dilecta de toldre'm les puces, exercici higiènic que em lleixava menys putrefacte ni enteranyinat, de tal faisó que la nit dels dissabtes era l'única on, un pic acotxat, l'agrípnia m'abandonava.

I amb mal de queixals, per a apaivagar'm, em recitaven velles contalles lleidatanes.

«Amb cervell d'escolopendra
La cartera es lleixa pendre.»

«I què cony en fem amb les cobres?
Res. Les cobres hi són de sobres.»

«I de les colobres, què en dius?
Malparides, afollen nius!»

«Al palau del carrer Cavallers, un parell d'antics cavallers homosexuals enraonaven:

—Ai, Joanet, t'has engreixat!

—Vols dir, Jeroni? Si em trac de damunt la sarbatana, l'alfange, l'atzagaia, la falcata, el buirac, els viratons i la simitarra, crec que m'he aprimat i tot, tu!»

I jo, febrós, potser els repetia alguns dels 'versos' que dèiem a estudi. Per exemple quan vèiem senyores o minyones, o gitanes o mestresses, tant se val, a qui es veu que els pruïa el cony.

«Amb passió es grata al cony una puça
Que bare li ha ficada el moro Muça.»

El nostre cèlebre moro Muça... I em venien a l'esment, al mateix temps, els anys enyorats de la curta felicitat. Velles membrances que ens plaïa un ou de repetir'ns-e. El clap rere la bardissa on degladíem amb espases de fusta... Els 'part en vull!' quan re no trobàvem... El 'quina bolla' o el 't'he donat xanguet', en cas de perdre... I de quan el Lleida jugava a la Pollancreda, tocant a mà de casa nostra. I quan al capvespre ens la pelàvem al castell, rere el canyeret, a la llum somorta de cap fanal de mínim voltatge, o, a l'inrevés, quan ens banyàvem en el dolç espurneig dels clars i assolellats matins de primavera i estiu, on, havent fet pila, ens perdíem pels fruiterars segrianencs, i cap a migdia ens menjàvem l'entrepà, sots les oliveres, i ens bevíem la cervesa que dúiem enlloc de llibres i llibretes a la cartera. Ah, i de quan tothom t'havia d'anar fotent el seu clatellot d'estrena, quan tornaves del cal barber, 'per a estrenar la tosa'. I ai, quan tornaves

xollat a la xinxola, amb més raó; aleshores sí que t'emportaves tots els premis del bon ventallot al clatell... O a l'estudi del carrer Clavé, amb aquell home vestit amb unes faldilles negres que li arribaven fins als peus, i un pitet de mamerri perquè devia bavejar, i qui us penjava una auca i us explicava, en una llengua incomprensible, historietes 's'agrada' (historietes que tanmateix eren extremadament desagradables, d'allò més horroroses), i on hi havia una família de pobres desgraciats als quals, qui sap per què, els queien tots els desastres imaginables, i, el de les faldilles negres semblava voler demostrar, amb exemples, que allò dels humans era que eren tots una merda podrida, i que es mereixien totes les malvestats i les matusseres putades que llur déu maleït els fotia patir, un déu doncs que era un monstre psicòpata només sacsejat mentalment pel deler de torturar'ls, i per a pensar-se'n de sàdiques i de més sàdiques, i així tenies una auca desplegada que, amb un punter màgic, el mestre et mostrava un germà qui, per qualsevol carrinclona raó, volia assassinar un altre germà, el qual, és clar, s'escapolia i era tan malaurat, i anava tan esparracat i mal polit, amb uns cabellots intricats i llargueruts no gens com cal que, per càstig, se li enxarxaven a un esbarzer, i l'altre germà que content de fotre-li la llança part darrere i travessar-li el pit; i llavors l'altra historieta, potser la de l'endemà i tot, era que hi havia un pare que s'estimava el fill, i el mostre dels núvols li diu, envejós, em cag en déu, malparit, quin pecat, què és això d'estimar el teu fill, agafa el teu fill, i tol-li el cap ara mateix, i el pare barbut s'enduu el fill arrossegant-lo pels cabells i li fot el cap damunt un soc, i em sembla que també amaneix una foguera amb busques i branquillons, car potser se'l rostirà en acabat que l'ha assassinat i se'n fotrà un tip; i hi havia l'auca d'aquella dona qui es menjava una poma i hi havia una serp qui se'n reia, i

un home li diu part en vull, noia, i tantost no mosseguen la poma, el monstre de dalt com s'emprenya, s'ompl de llamps i trons, i envia un dels seus soldats qui es crema perquè porta una espasa encesa, i els diu, a l'home i a la dona, de molt mala jeia i amb pressa de fotre's al riu ben aviat, que la mare que els va parir, que això de robar peres és molt mal vist, i em sembla que allí mateix, amb aquella espasa encesa els migparteix...

Més grandet, el director de l'altra escola (vull dir, l'acadèmia, com en deien ells) on ara em feien anar, era un pobre home gras, panxut, confinat a una cadira de rodes, i a part de dirigir l'estudi, com dic, també feia l'assignatura més poc important de totes, la d'història i literatura.

Quan et feia venir-li al costat, rere la seua taula a l'aula principal (en realitat, la cambra central, car allò era un pis qualsevol d'una casa de pisos), et demanava que li recitessis la lliçó, i ho aprofitava per a enfilar la seua mà esquerra, grassoneta i tendra (si calia bufetejar cap alumne, ho feia però amb la dreta, i picava força) amunt, amunt, pujava, com la cuca, cuixa esquerra teua amunt, sota el camal dels teus pantalons curts, i t'atenyia sense espantar-te gens els collonets, i els anava passant (i remenant i sospesant) com denes de rosari. Tothom ho sabia. Les xiquetes, a la taula llarga de les xiquetes, a l'esquerra, somreien o reien amb fictament tímides rialletes de conill, i els xiquets, a la taula, tan llargueruda com l'altra, de la dreta, se te'n fotien després (no pas d'altres qui també eren els escollits com jo; només, crec, se'n fotien els envejosos qui mai ningú no volia tocar-los-els a ells).

S'escaigué una vegada... (Precisament una cosa, una crueltat

parental tal, que mai de la vida no haurien feta mos pares. Mos pares se'n fotien, qui em toqués els ouets, o qui em donés pel cul amb un ditet, com tothom sabia que feien els capellans a confessió; mos pares no eren fanocs, no eren cretins; la religió per a ells, ecs — i mos pares eren nudistes, així que...) S'escaigué, dic, que pare i mare d'un dels companys qui rebia els sacramentals tocaments, irromperen de sobte al pis i anaren de dret a escridassar el director. Eren un parell de fanocs (els pares de l'empegueït xiquet qui tanmateix no vam veure en acabat mai més), un parell de cretins, d'aquells qui evidentment s'ho creuen tot; és clar, car un cop que algú es creu que un monstre penjat pels núvols els espia constantment, i s'apunta a una llibreteta cada cop que es foten o no es foten cap pet, prou es poden creure qualsevol altra falòrnia, per peluda que sigui, tant se val, una de més no els serà mai de massa.

Car el llest fofo professor els retorquí que a catòlic no el guanyava pas ningú! Molt més catòlic que no ells i tot, no fotéssim!

Més tard me'n vaig adonar de qui en prenia la bona idea. A l'obra mestra del metge boig Jaume Roig. Un dels millors autors mai concebut, i perquè no era xarnec, les lliçons del qual no ens podien haver ensenyat mai enlloc.

Pobre home, el cama-segat passa ouets, si ho hagués mai intentat! Tornava encontinent a la presó, que li trenquessin els metastàtics invasors, no pas les dues cames, com adés; aquesta vegada segurament el coll.

Els deia, ràpid i fervorós, sense lleixar respirar ningú, gairebé ni ell, bo i atacant (emprant, com hauria fet jo

mateix, la millor arma de la retòrica; defensar-te tot atacant, no pas cap adversari concret, i encar menys si el tens davant, ans el virtual ulterior resultat de no haver pas feta la feta que has fet; ai, quantes de coses espatllades no se n'haurien seguides, de la teua inacció en compliment de les normes, justament quan més calia esquivar-les pels marges!) (i és tanmateix axiomàtic que tot axioma és capgirable; així, si és veritat que la millor defensa és l'atac, no és menys cert, segons les circumstàncies i la relació de forces, que el millor atac és la defensa, i ací cal pensar en l'altre mestre de debò, l'aspriu Espriu, al seu missatge clar de la historieta de l'Esther, obra mestra que ens diu que un poble està completament justificat, a dues passes d'ésser definitivament anorreat, esborrat de tot arreu, d'eliminar cascun dels invasors qui a aqueixa maleita tasca s'esmercen, bàrbarics, i aitampoc sense cap mena de mirament):

«*—Soc catòlic, i apostòlic, i romàtic i romà, senyors! Com a director d'aquesta acadèmia; millor, com a devot cabiscol d'aquesta santa institució d'alta educació dogmàtica, on marca el doble penell sempre unànime de l'església i del règim, allí som, ventet mai fementit, directe, com dreturer virató; el currículum que hi oferim és exclusivament el marcat per les autoritats divino-victorioses; hagiografia cavernícola, història sagrada nacional, llatí eclesiàstic, gimnàstica falangista, ah, i matemàtiques marcials; els nostres lemes institucionals són els de rigor (a part és clar, en lloc d'honor, de la imatge dels dos santíssims bessons, pròpiament aureolats, ço és, el Crismat i el Cabdell, els poden veure, els eslògans, quadriculats per les parets), 'mori la intel·ligència', 'visca la mort', 'que siguin els altres qui se n'empesquin de bones', 'la via se t'obr a cop, no pas de gambals, de gambes...' I així anar fent [pobre home,*

infames xerrameques xarneques, rai]. Ara [continuà], quelcom que no ensenyaríem mai, com fan els esgarriats europeus, és la filosofia dels impius; al contrari, bo i seguint fil per randa les ordres del papa Pius, qui, com sé que saben, diu, verbàtim, 'la filosofia és el fel del drac que els pagans fan beure, en sacríleg calze, als infants', de filosofia, a la canalla, nosaltres, ni ensum. Els filòsofs, com és sabut, excreten, vull dir, defequen, en la divinitat, tret que és clar que no ho fan pas impunement, car prou els aguaita l'infern. En fi, tant se val, jaquíssim enrere aqueixes matèries impures. La qüestió, que si hi ha algú qui vulgui bordar contra l'arbre infidel on s'amagui cap esquirol herètic, si borda contra l'arbre teologal on soc, s'erra de mig a mig. Car d'heretge no en tinc res de re, de fet soc un autèntic campió de la religió, soc algú qui ha ben apresa la lliçó, i no crec pas, déu me'n guard, que ningú no gosaria ara tampoc impugnar les molt solvents autoritats qui m'han allerat permís oficial per a regir-la, ca? Car ara ja ningú no em guanya a escrofulós, vull dir, escrupolós, ni catòlic; ni vós... Ni tampoc, ja em perdonareu, vós, 'dona plasent'. O diguéssim que som equànimes, vull dir, que som ex æquo, ca? Empatats com qui diu al capdamunt de tot. I tots els meus alumnes, no n'acceptaria mai cap qui no fos (ni fes de) catòlic extrem, com vostès, i no cal dir, jo. Exemples magnífics qui els som. Indubtable! Però (déu ho vulgui), ai, escolteu; imagineu-vos-em, si us plau, que cap jorn gloriós un dels nostres excel·lents deixebles d'antiga nissaga, havent degudament i molt assenyada entrat, amb la bona saó adquirida en aquesta santa casa, més tardet al seminari, va pujant, pujant, pujant... Per a anar, així doncs, progressant en la sacra jerarquia eclesiàstica, fins atènyer el cardenalat, i llavors, al cap dels anys, oh joia celestial! Sigui... Sigui triat... Pel sínode... Novell apostoli!

Novell apostoli...! Ja saben, el nou papa papal i tot! Quin goig immens. Em moriria, si a hores de llavors ja no fos mort i remort, pobret de mi, d'emoció! Nosaltres tres, tots plegats, passem directament a la història universal de totes les èpoques. Vostès dos com a miraculosos genitors del gènit inspirat pel misteri de l'esperit. Jo, molt més humilment, i tanmateix peça cabdal, com a mestre únic del fenomen. Car, reconeguem-ho, sense els meus serveis, no hi ha papatge (com se'n diu?), papat! I... Per què no s'aturen a pensar-hi? I si s'esqueia que... Al contrari... Quina vergonya si, en el ritual obligatori d'abans de la nominació oficial, assegut a la trona traucada, els advocats cardenalicis, fil per randa, un en acabat de l'altre, enfilant les mans sota el forat rodó, i aleshores sota les faldilles del cardenal meravellós, fill de la nostra molt patriòtica i catòlica acadèmia, per a comptar-li els pènduls testicles, és clar, ja saben, així comprovant que n'hi ha un parell i són benauradament i molt benastruga a lloc, i que no es tracta doncs de cap maleït infiltrat, és a dir, cap clandestí defectuós malnat... Quin úter pervers i cacoètic hauria volgut destarotar els designis del creador...? I, subversiu i anti-règim, ha parida una monstruositat! Ni figa ni raïm, ni cuca ni moixó... O... O pitjor! Una dona...! Ai ai ai! Una dona... Tots els abans, suara tan orgullosos íncoles de la ciutat, quina desil·lusió! Quin cop mortal al cor! Quina irrecobrable ensulsiada per a tothom... dels elements més dignificats de la societat, com vostès i servidor, veres columnes dòriques i jòniques de l'ordenada arquitectura ciutadana, fins a... paer avall... fins al darrer dels altrament molt obscens helmints ni escombriaires! I quina ràbia letal de tothom contra nosaltres, ep, si encar som mig vius! Qui mai ho voldria, això...? Oi que no ho voldrien pas ni vostès...! Oi? Oi? Oi? Hem d'estar-ne absolutament

segurs! I llavors, oi? Quin homenatge a la masclíssima divinitat quan el nostre fill i alumne serà proclamat urbi et orbi home amb totes les de la llei!»

Quin triomf de la mentida. Típic per a un professor. Només saben amollar bestieses. I tothom a creure-se-les, és clar. Com funcionaria sinó la societat...?

D'oques a senglars, tots passem per sotracs i per d'altres sargits que es descusen. I llavors qualsevol bon matí, a l'hora d'esmorzar, estranyaments solaçats per paisatges escènics i per clima amable, ens n'adonem que tot veredicte és tensa ximpleria, que l'única veritat, succinta i glaçada, pertany a l'instant. Tot allò que s'abscon o es gombolda foramurs de l'instant, esdevé incorrecte, tèrbol, bord i retorçut. Accident efímer. Els accidents, llur invisibilitat. Tantost esdevinguts, tantost desapareguts. Res no transcendeix mica. El mateix traspàs del ramat jaqueix un buit que tost s'emplena. La taca de sofre que tot ho traspassa, un dia qualsevol un cràter se l'empassa. L'intent s'acompleix i no en resta sinó el regust que l'endemà mateix on para...?

Els instants de pregona assumpció de la bonesa de l'ésser, assenyaladament els instants d'unció d'un cor robat per l'emoció, alts instants catàrtics, aquests són els calguts vitals atots. Úniques baules que valen la pena.

(Les càmeres, irrisòries llàdries d'instants, al capdavall no desen sinó no re; tost tot cau en blanc, en foses nul·litats.

De l'anonimat a la història. I tota història és falòrnia i mentida, fantasies, badomies, artificialitats, intromissions, intercalacions, interpretacions, tergiversacions. Sovint molt

pitjor, res altre que viltat, tacanyeria, partidisme, imaginaris guerrers-titella enderiats a estintolar l'idiotisme universal.)

Tant se val. Tot això, pastura per als golafres mai tips dimonis qui colquen de nits i tothora els raigs ineluctables del podriment.

Mentre hom es va deteriorant, sense ni adonar-se'n, va recorrent etapes, episodis. Implosions. Absències. Recomençaments embriònics. Abjectes minúcies de les vides mòrbides. Caldria aïllar-les com teixits morbosos al laboratori.

Vivim per episodis o etapes que es van esvaint com si mai no els haguéssim viscuts... Tret que n'hi ha que, transformats, després d'haver raguts tantes de saons submergits, en antics derelictes, havent adquirides les acrecions, les petges i traces típiques dels objectes enfonsats, algues, líquens, coralls, mol·luscs... Sovint llavors, d'aquesta faisó, esdevinguts poètics... Noliejant obscurs endolcits enyors.

Morir doncs és esborrar, no pas solament totes les traces jaquides pel pas de les saons submergides damunt tots els derelictes del viscut, ans també damunt el mateix derelicte que hom ha esdevingut.

Tot desapareix. Res no pot aparèixer que no vagi marcat per la necessitat ineluctable de mort eterna.

I qualsevol instant ha d'ésser prou bo per a passar pel darrer uix de la desaparició.

Mentrestant, som sempre a l'elàstic espai que apama els dos

cabdals esdeveniments de la son i el son...

Certes sals que et consoliden el ritme cardíac, suara pertorbat per frenètica nuvolada quàntica que et neix cruament de les aixelles, t'anirien prou bé ara, si les trobessis a la farmaciola; per dissort, en romans a les escapces; no hi trobes sinó inservibles desinfectants i excitants. Fortament afligit, fet un nus de paüres, o una sopa roent, o immers en quimèrica buidor on predominen xàldigues d'aguda dolor, el col·lapse no pot ésser ara sinó ben a prop.

T'has ficat a la banyera i t'hi banyaves malucs i galtes, i imaginativament t'emmirallaves inajornablement enxampat i colpit per qualque noqueig sideral, per a tu, llec en aqueixes qüestions com en tantes, sense explicació.

Fava pagerol, qui només pencaries mica si la bonança ambient fos prou generosa, i qui altrament prefereix abandonar's al lleure entre els oms i castanyers, i les boires i ombrel·les, extàtic, i lluny de tot trasbals, i qui, amb refrigerant capteniment nogensmenys, s'esgarrapa i es desescarranseix, amb no gaire desvetllat verriny, la tita, gairebé displicent, com si prengués desalt en l'operació, i en acabat, sense descarregar sinó una micoia de segregació, vull dir, secreció, aquosa, s'encamina devers els verns i els salzes dels alfacs de tampoc no gaire lluny, amb cap vailet vagabund d'aprenent en rares avinenteses, mes molt més sovint sense, ans soll i sull, i amb elm de marcià, i esquer de mirallets i ham polit i esmolat, es metamorfosa en genuí pescadoret d'anguiles, i més tard, amb les cinc o sis que duu entortolligades coll avall, prou que desperta la gelosia d'altres canyuts amb menys de traça, qui t'esguarden

renegant, com si et volguessin sebollir d'estranquis, i muscleges i et dius, a qui li pruï que s'ho grati, i no lliuraràs pas l'ànima a cap de les gehennes per tan poca casa; prou n'ets avesat, i àdhuc empedreït, a les enveges i gelosies, i els odis i les animadversions i les rancúnies, del proïsme enemic, i et desvetlles i ixes de l'aigua freda i et torques el cos sencer amb tanta d'energia que se t'escalfen els músculs superficials, just sots la pell, i d'ací que et trobis mig restablert, on t'adreces al rebost i, entre els pernils i els formatges, i les llaunes de popets, calamarsos i sípies, i les de verats i seitons, arengs i sardines, i les rajoles de xocolata de mantes de confeccions, et tries un plec de bon recapte amb el qual confegir-te, a la taula de la terrassa mateixa, un tec tot tocat i posat, un opípar àpat, un esplèndid plat, i, havent enllestit, a la comuna, buides bufetes i veixigues i budells, trigant-hi prou i fruint-ne, i em sembla que t'ensopeixes i et ve la son, peses figues, i per què doncs no faries llavors un clucullet, estès a la fresca damunt un matalàs d'aire d'aquells que s'umflen tots sols? Havent fet un rotet, dit i fet, ja et veig ben estiradet roncant i tot.

Benastruc tu, malandrí; qui pogués!

Sé, per què m'ho ha dit una blanca cornella, qui la calda Afrodita també transformà en negra, per xerreta i delatora, exposant una altra preciosa adúltera al maleït cuguç, el qual és clar qui sempre es mereix la nova banya que si li inaugura tota sola a la puta clepsa, sé, dic, que a l'espai curt/llarg, elàstic, que hi ha de la son al son, s'hi aixeca sovint un tumult, un garbuix, un enrenou, uns aldarulls i uns estralls, de fantàstics personatges hipnagògics qui grallen i rauquen, estranyament il·lusionats i dient-ne de molt bones.

Qui pogués afegir-se-te-n'hi!

Com ara aqueixos ara mateix presents. Els reconeixes?

Amb llurs feixugues obres àntumes per barret, certs subjectes dardaven apoplèctics pels absurds sòrdids tortuosos camins dels instituts i les acadèmies. Truculents, els estudiants, custodis de les bones faiçons, amb ulls clínics, i desdenys i rancúnies resplendents, i amb les nostres flonjors de dandis, ens els esguardàvem tantost satírics, tantost amb displicent misericòrdia.

De sobte, però, via fora, què era allò. Escoixenguts eixien els adusts desconeguts dels impressionants esbarzers que vorejaven nostre quadrilàter. Amb tots llurs hàbits estripats per les punxes, els prenies, engarbullats amb parracs, pus tost que no pas com a invasors, com a pòtols o indigents revolucionaris safis, decidits a instaurar-hi una altra misèrrima ptococràcia. Potser, amb el carrincló i fastigós fanatisme de tots els vils apologistes per a les il·lògiques ximpleries, és a dir, els cretins de totes les religions, només ens volien, molt agressivament, salvats.

Salvats de què? Són inescoltables; qui se'ls escoltés mica aviat pararia boig. Quantes d'imbecil·litats no poden dir en poca estona, Ramona! Tot i que, si bades gaire, se t'hi estenen, alterats.

Alternant entre gemecs i amenaces, com poden treure gens de suc encar de les colossals perverses llegendes fòssils empescades per pobres desgraciats d'adés qui sap, enfonsats al pous del generós oblit, tot un plegat repel·lent de flatulents espantalls, sobreeixint d'iniquitat i de follia, i sens

sabre borrall de re, els quals, al·lucinant, es veu que, en malsons originats en malnutricions i en tot d'altres aglutinaments indestriables de malalties cerebrals, atalaiaren espectacles d'espectres de bruixes copulant amb bocs, d'inferns on hom cal que s'avesi, tot i que no s'hi avesarà, molt cruelment mai, a anar de corcoll, car el vòrtex de flames que us envolta, per si no era poc, es descús gradualment, i naturalment tot s'empitjora. Condemnat a patir sens fi, sens fi, sens fi... Sense esperança que cap benvinguda resignació se't pugui mai arrapar als nervis com qualsevol altra encesa, molt esgarrifoseta, taràntula qui al capdavall només et fotés pessigolles. No, al contrari, fot-li'n, cada idiota inventant noves tortures, amb dimonis ara deixuplinant-te constantment amb coents assots fets d'àspids vius...

I...

I és clar que em recordaven els traumes, al quals m'havien exposats mos macilents exànimes pares, morint en un 'accident' provocat pels invasors. I com perdia mon amiguet del cor a l'estació. Cert que abans d'arribar-hi, saltàrem tanques com atletes d'alta competició. Mes no pas la darrera, la de molt estricte control i injunció. Car ell, gràcies a la família, havia son bitllet i jo només hi anava d''acomiadador'. Tret que... Es veu que... Rere la tanca darrera, m'esmunyia, llambresc com lluert, fins davant de tot, car pel fet que so pus tost petitó, darrere no hauria vist re sinó malament i de trascantó. Així i tot, no reeixia a albirar'n (de mon amiguet molt car) ni flat ni aup ni ombra ni cap altra manifestació. De fet, ai, llas. Ja no el clissaria mai més, i llavors la pluja que sobtadament es fotia a caure no m'allerava ni em llevia cap altra opció, si doncs no volia

xopar'm i enxampar cap greu gam o sem ni cap altra morbosa afecció, que de trobar enjondre qualque mendraig, o aixopluc, o resguardat racó. Reculava doncs i saltava a bastament bardisses fins que em trobava tot d'una dins una glorieta, o clos sota un tendal o llautó, qualque mena de refugi per a animalets inofensius — un parell de petits marsupials damunt el sauló, quatre o cinc dels més exòtics faisans, i uns lloros grocs amb ratlles negres, i si més no un camaleó multicolor damunt la branca d'un arbrissó (un saüc? un sumac? un arç? un auró? un ailant?). Me n'adonava que no hi era altrament sol; hi havia assegut a un banc verd un home ni quadrat ni rodó, un home meravellosament ben conjuminat, un home fet i fet com jo, afable, com cal i àdhuc feliçment petitó; una aura d'intel·ligència semblava voltar'l, emanava com qui diu una mena de tènue sàvia claror. Creuàrem un esguard d'intel·ligència; ho interpretava amb tota raó com si em convidés a un intercanvi de somnis haguts darrerement, un intercanvi franc, sense cap empegueïment ni ruca aprensió. Nogensmenys, uf, quin descans ni quina confortació; car un altre esguard d'intel·ligència creuàrem gairebé sense interrupció, quelcom prenys i secret que deia palesament i sense passió que ens n'estiguéssim, que cascú prou n'havia prou amb els seus, cap ops ni necessitat ni fretura, doncs, d'embolicar la troca ni de monejar amb el no gens desafinat diapasó de la nostra respectiva vida somiada, els nostres sengles núvols del bon temps enjòlit i tranquils en el firmament de l'equanimitat, i de la més perspicaç percepció, i de la més pregona aprehensió, i el capir i el copsar de tota acció qui mai hagués lloc entre els més subtils varengatges que estintolen aquest univers, ai, si doncs no vigiles prou, tan bare ni traïdor. No. Que cascú pel seu costat romangués fascinat per l'escalf glaçat de seu món oníric tan revelador, i

que no es lleixés jamai atabalar per l'enfollida llau del cabal de somnis aliens de cap altre somiador. Lleugerament ranc de tanta de tanca que sobrava com cap ínclit excels campió, em dic (com amb un esguard summament intel·ligent dec dir-li, si fos cas que encar em té agullat al seu reticle de bon coneixedor) que, com hom viu sota tendal o llautó, entre fauna i flora de fadada, quimèrica, fantasmagòrica, constitució, sota l'ombrel·la benèvola hi visc del meu sinuós celatge que cada camí em descobreix un altre signe, ausades novell, i sovint prou cabdal, conclusiu, indubtable, i àdhuc de tota monçònega de la falsa realitat gloriosament i implacablement demolidor, escruixidor. Quin sentiment d'enteresa, d'ardidesa, d'integració, de compleció, que ens venia llavors, crec, d'acceptar una més vera veritat sense rancor, ni gelosies ni enveges.

I de la son al son, dolçament, com si hi bufés el zèfir. Dormia com una soca.

Oníricament, més tard les crasses fúries, les verres, els esgavellaments, els uròbors, les heteròclites adunances, les sobtades damnacions, les pugnaces opugnacions, les propugnacions que queien al buit. Elles, les tres, qui em manipulen i em tolen brutalment la vida i, amb els romanents esbarriats, hi copulen...

I em veig en ma senectut novament esdevingut el lleig de la llibreta. El lleig amb la seua perenne llibreta i la bossa de verdura descongelada a l'altra mà. Car les duguí sempre damunt, cada matí de noiet trastocat. Només hi escriguí quatre línies adesiara, qualsque notes amb, tothora, sentors agres de dietari pòstum. O arrossegant la bicicleta antiga, d'abans que els pneumàtics fossin inventats, espatllada,

rovellada, d'una color estantissa i escrostonada que havia estada, saons escolades avall, maragdina, i aleshores passant pel safrà corredor enterrat que duia al supermercadet...

Llavors, eixorivit, del llit estant, esguardava, a través la finestra, el penell de la torratxa. Del llit estant, on hores i hores de cada jorn no hi despenc, car, malalt, què altre faria, no hi veig com qui diu sinó la cúpula de la torratxa amb el seu penell característic.

I lentament, com un carallot, d'això me n'adonava; que no eren pas els vents qui comandaven els moviments del penell; era el sinistre penell l'indubtable mestre dels vents.

Per un temps d'allò més calm que no fotés, tot d'una veies que el penell assenyalava, altament emprenyat per qui sap quina causa íntima, una direcció o altra, i al cap de no gaire, obedient, t'arribava la ventada, i bufava exactament i desesperada devers on el penell l'hi obligava.

En un tres i no res, aquella mena d'alzinat, alçurat, esperit maligne concitava tota mena de prester o de cicló o de tempesta assassina.

Barutelléssim envant. Que vinguin les expurgacions, sense més exornació ni aposiopesi.

Mon cervell sempre contrari modifica. Mon penis mon penell. Para l'orella i sent, si vols, mon penis com diu, «Soc en Penell, sempre tombant-me al vent del cony més potent...»

Clarivident tot d'una, l'encantat sinistre paisatge de sobte

havia esdevingut amb les vores totes eriçades i s'esvaïa com espectre, d'antuvi amb prou feines aprehensible; en acabat, fos del tot.

Claustrofòbic, sentia la ràdio engegada de qualque veïna. Maldient, perniciós i papissot, la veu del polític botifler de torn se'm filtrava a corrompre'm. «Els catalans, matem-los tots; això rai; car quina riota, els independentistes! Al cel, el santíssim generalíssim déu Franco reconeixerà els seus — els bons! — ço és, tots els caragirats i els quintacolumnistes, tots els prudents, tots els traïdors...»

La Nati, la tieta franjolina, al·lèrgica als claus i a les claus, queia sovint en la temptació de contar'm els seus malsons, la seua mania de voler anar-hi, al lloc desconegut on obtindria la resposta que, vinguda d'enlloc, es veu que tant no la neguitejava, i llavors, alhora, havent-s'hi ficat, la temor asfixiant seua de tocar l'afoll a l'orb soterrani, que l'esglai del toc, sobtadament no li fes fondre l'os mateix del crani... Era de nit, a l'escriptori, enlloc d'escriure a les sobrevivents amigues d'estudi, com feia en l'altra de realitat, avui bo i estudiant-hi, en diaris mig esbocinats, les noves sobre el fosc acoltellaire qui acoltellava de nit les dones soles. I aleshores el veia! Vestit davant darrere, amb la cara tapada pel coll alçat i el barret calat... L'esglai! Darrere seu, la biblioteca, buida, fosca, plena d'espessa boira, els llibres apilonats de qualsevol manera, fent-se malbé en la descurança i la humitat... I els invasors tots plegats qui irrompen, sense haver trencat re, car (d'on l'han treta?) prou han la clau de casa, i s'han instal·lats tranquil·lament, i han encesos els llums, i uniformats amb llargues bates grises, s'han fotut a cantar en chor... El seu pis ha perduda qualitat ràpidament, deu ploure fora, hi ha goteres arreu, la biblioteca és

esdevinguda un vast taller on aparells i llibres i els objectes quotidians de la cuina i la cambra, tots malmesos, plens de pluja i cuques; els coristes potser han trucat el 'lampista', el lampista en realitat és l'acoltellador... Plora i sanglota exuberantment... Cerca la dona per a acoltellar; amb veu fosa, n'implora l'aparició... Molt dur d'entendre, la veu s'ha tornada imperceptible... La dona 'acoltellable' se n'ha anada a passejar... Es mullarà... L'albira per la finestra, damunt la gespa, al lluny, vestida de blanc, espectral, terreny esllavissadís, vora el rierol on hi ha els ginkgos... Trenca el vidre i se'n va d'una esgarrapada, relliscant i tot, havent-se fet mal amb els vidres trencats... Una donota amb aspecte de bruixa amb un gos assassí els barra el pas... Pobre lampista, ha de fer marrada, farà tard... La dona ja és a dalt i davallant per l'altre vessant de la carena on la claror no rau... Aquell quídam qui hem vist qui s'amagava a la cuina amb aquell coltell punxegut a la màniga (discuteixen o comenten els coristes), què se n'ha fet...? Ah, llas, per inoportú estalvi, hom n'esborrava el fragment més envigoridor; ara, res en el nostre discurs no serva pas ciri encès... Els coristes han esdevinguts aquells macips a la plaça del Vi, qui, sovint, llurs òrbites catastròficament encontrades, veies avui i demà, i els senties qui s'acusaven, s'incriminaven, bròfecs, d'incerts recíprocs torts, i s'encolomaven, s'etzibaven, tota mena de recriminacions de to molt apujades; es ridiculitzaven mutus, i ficaven l'èmfasi en llurs múltiples imbècils prejudicis, cascú accentuant els de l'altre...

«A quants de morts dius que no has dit adeu, tòtem hesitant?»

«Amb aquells bellugueigs de mà en afectuós comiat perquè se't perdin en acabat en la foscor del mai més?»

Llurs cabells greixosos amuntegats pertot arreu, sobretot vora el rentamans i la comuna.

Hores d'espera perquè tot volgués arreglar's d'una vegada, i al capdavall què s'arreglava?

Qui et dirà adeu a tu? Et diràs tu sol adeu? Desa't un mirallet a la butxaca, i a l'hora dels adeus t'hi esguardaràs bo i dient-te adeu?

Quants de cops la solució ja la duies, sempre previsor, a la butxaca?

Del no re propvinent que tot ho destarota, tot ho esborra, expungeix, aboleix... i dissol i dispersa a la babalà... perquè mai re no torni a ésser el mateix, què esperar-ne?

Desfeta i buidor.

«Saps, xicarró? Hom fot les mil-i-una per tal d'accedir a la veritat fins que se n'adona (o mai) que la veritat no existeix.»

En el dubte, compara la modèstia (inexistent) dels mortals amb la vanitat dels (inexistents) immortals. On s'encaminen, telemàtics, termomètrics, circenses, inversemblants, l'un grupet i l'altre? Ni els portents ni els agalius no són gens bons. Per què ens fan signes que hi anéssim? No en facis mai cas. Digues, a noces em convides, i fes avall, al teu ritme.

I així anar fent. Intimitat entendridora amb les tietes,

reputadament ben ancorat, amb elles ja no sentint-m'hi mai exclòs ni marginat, ni misantrop ni de plànyer, les tres força patidoretes per al meu ben trobar-m'hi, en aquest món tan assassí. I acadèmiques badant-me l'altre uix, no pas l'uix del poema que comença «Ix per l'uix d'aquest infern amb la clau de la mort», ans l'uix clarós de l'arcadià paisatge dels qui fugim amb raó de totes les lleis propugnades pels abominables.

[≡≡≡]

[*A la mercè de la lacaiesca rampoina*.]

I aquest tanoca de lacai, encar rai. N'hi ha d'alternatius qui, als casalots de les classes paràsites, els vens amb el caixot de les caques a l'esquena, i demanes, «*El cagatori, si us plau?*», i us menen qui sap on.

Al 'supositori', diguéssim.

Al supositori hi ha els cagadubtes massa avesats a emetre suposicions. Sobretot els qui suposen que es posen suposats supositoris, i així atenyen, d'estranyes orgies, estranys orgasmes. Tot plegat són aquells carregosos, fatigosos,

sòpits, especuladors qui suposen, sense que ningú els ho demani ni n'etzibi cap cas, incessants possibilitats per a suposats destrets de mínima importància.

Llavors hi ha sovint lacais qui t'obren la portassa del 'menjatori'.

I si hi ha quelcom que avorreixc (i en Pasqual també, segons m'ha dit) fins al més pregon de l'ànima, és tot allò que ha a veure amb les menges qui els altres mengen. Repel·lents fartanes!

No hi al món acte més obscè. Menjar, vós! Poc hi ha res d'altre que no calgui sempre fer en la més estricta... l'absoluta... intimitat. Ben pensat, tota menja és excrement a la bestreta, vull dir, és caguerada anticipada. «*Si em dius què has menjat, em dius què has cagat*.»

Oh, i espera't! Sents per exemple que garlen d'«àuliques llepolies en estalvis piramidals de centre-taula», què sé jo, i te n'adones horroritzat que, sobre, tot mastegant fastigosament, encar es foten a enraonar de restaurants!

Els pets i llufes, i audibles escorregudes de mitges caguerades, quan som als 'llufatoris', em duen massa a l'esment la gent imbècil qui parlen d'allò que mengen, d'àpats i festins, i del que cuinen o fan cuinar. Quin fàstic! Veig que no se n'adonen mai que menjar és l'origen de la merda.

La producció de merda (car són molt presumits i 'fins', els malaurats) deuen pensar que és quelcom que cal evitar d'esmentar a taula. *Amaguen l'ou, i l'ou els esclata al crani*.

La importància fulcral del passatge rectal; no el vols ni restret ni altrament opilat, el vols fluid i sistemàtic, sense ensurts ni corregudes ni espoderaments, ni imperiós últim urgentíssim avís demanant forces i ajut. Tothom qui és detentor d'un recte correcte, és ja enmig de la correcta via que mena a la vera virtud. A la bona caguerada.

On la merda és casta, sincera i honesta, el menjar és impúdic, hipòcrita i fal·laciós.

El menjar, en veure'l parat com si fos la gran cosa, no et banya pas la boca la salivera, ans t'hi puja, disgustat i desdenyós, el fel.

Mot d'en Sèneca (el del '*cotidie murimur*') (quotidianament morim): «És d'embafat estómac tastar moltes miquetes, que per llur mateixa multiplicitat llavors fan mal, i de nodrir, tampoc no gens ('*inquinant, non alunt*').» Aquell capdecony de Nitsxe també se n'adona (se n'adonava de totes les matèries, com més òbvies, millor): «Tots els prejudicis neixen del mal estat dels budells.»

Tanmateix, tornem-hi, oi? Quan, com dic, enraonen del menjar, tot menjant, és com si parlessin d'allò que cagaran d'ací una estona. I quan enraonen sobre les bondats dels diversos restaurants, ai els capsigranys! Els restaurants són cases de tortura, mena de governs militars, i doncs feixistes, on hom tortura els aliments. Saben a què s'arrisquen els desgraciats qui els entrevenen? Cal ésser idiota per a menjar en cap restaurant. Hi han, sense avisar, visitades mai les cuines? I els cuiners? No hi ha al món llocs més llords ni persones més brutes!

Com els dic als aprenents qui em vulguin escoltar:

En aquelles saons, al gros i al gruix de mos aprenents (tots ells prou prims, esvelts, isnells i llambrescs, com escau a escombriaire i cendraire actiu i forçut), sempre els ho he recomanat: «*Ull viu, manoi, amb allò que et cruspiràs; per causa de certes menges, t'engargusses i se't tergiversa el relat. Afliccions i mengies se'n segueixen pler, i emmetzinaments i d'altres reaccions de mort imminent rai, i dràstiques diarrees i restrenyiments colossals, i síncopes i abúlies, i malediccions del malpair — a descomptar-te'n, per descomptat. Aücs de llops et pugen de l'estómac, ventríloc ensalvatgit, sacríleg. Aprofita una petita treva abdominal, i llença, amb tremp glaçat, als orcs del maipús, tot luxe mortridor.*»

Quan els tinc ben esquerats, no pas que de vegades encar no els empenyi a millor: «*Continueu de per vida, cars companys, parant sacre compte amb allò que us cruspiu. Refuséssiu i rebutgéssiu horroritzats tota elaboració culinària (tot emètic potineig). Res que no sigui esclet i nu, aital com el paria la natura, no val re. O pitjor que no re. Tot plat selecte és infecte. Tot aroma luxós o luxuriós és verinós.*»

Els aromes verinosos, això rai, els escombriaires superiors, amb el nostre nas ben esmolat, ultra-discriminatori, els calem sens erra i d'immediat. Som dotats d'un nas tan penetrant que només d'ensumar, posem per cas, la pell del braç o de la cuixa de qualcú, podem encontinent lliurar lliçons irrebatibles d'histologia pregona, pel que fa a la constitució material microscòpica del determinat organisme

que s'escau de raure sota la dita pell. Tot ens ve d'haver estudiades abans les merdes i de deduir llavors de quina mena d'organisme no prové, ni de quina sèrie de malalties o boneses no pateix o frueix. Per a ésser escombriaire i mesquiter de grau excels cal tindre un nas hiperdesenvolupat. Un nas tan ple de zel que és capaç d'ensumar àdhuc les veus i les imatges. No ens oferirien pas el molt gruat títol altrament. Com diu en Groddeck, de tots els senys, el més transcendental per als humans, és el de l'olfacte. *Sense el nas, no hi ha memòries*. El cervell ha esdevingut orfe. Els complicats afers que es menen les dendrites — al carall, tot un enrenou, un barrim-barram de mil dimonis. Ets anònim per a tu mateix. Identitat no te'n reconeixes cap. Car, ontològicament difús, hom ha perdut el sentit que és, que de debò existeix... La il·lusió d'ésser un ens, un ésser, ha partit sense lleixar enrere adreça. Les retroballes seran ajornades indefinidament. Fins a les calendes gregues o més tard, vós!

Doncs això, tant se val. Com anava dient.

Truques a una altra porta, i se t'apareix, al cap d'estona, ranquejant, cap lacai alacaigut qui escarneix l'espantall, i fa absurds moms i ganyotes per les vores devers inaprehensibles fantasmes qui només ell albira, es veu.

I t'adrecen assenyaladament al 'presbiteri'. Al presbiteri hi estotgen i emmagatzemen, oblidats, amuntegats a la babalà, jaquits que xauxinin en llur toxicitat geriàtrica, els prèsbites 'presbíters' — els ramats de vellards de tota mena, els claupassats i desnonats, els agònics i moribunds, i els altrament senils i incapacitats, els frangibles i friables i trenquívols, d'una fragilitat summa, i els ferits, i els elegíacs,

i els hemi- i quadriplègics, i els haptotròpics i haptonàstics, i els oligofrènics, tots qui no es poden valdre per a ells mateixos, i els extremunciats, i els sobrevivents de suïcidis, de penjaments, d'estrapades, d'estripades, dels diferents turments dels inquisidors de les diverses molt cretines religions ni tendències 'polítiques'...

Fotem-hi el camp encontinent. Massa tètric espectacle. Car no podem pas encobeir la gent malalta — llurs deposicions gairebé tan infames fètides infectes com les de la 'reialesa'... La 'reialesa', ço és, on s'hi arramassen els rènecs, els umflats paràsits, els innobles més malparits, els qui (hom pot dir-ho només ennuegat, mig escanyat, per la basca) porten plantificats uns 'títols nobiliaris'. Defecacions defectuoses ni llordes les llurs, amb pudors excessivament impertinents, feculents, supèrflues, 'aristocràtiques', de nocs on adobers i pellissers no aboquem tanta d'infecció...

Parlant de la qual cosa, vet ací un altre pàmfil lacai de casa merda qui et duu, per exemple, al 'confessionari' de la senyora marquesa. La senyora marquesa de borbó i borbó i cagalló. Un nom així o molt semblant. Amb el nom ja paguen. Entesos.

Doncs si el 'cagatori' és el típic indret dels culs molt eloqüents, el confessionari, paradís privat dels capellans molt proctòlegs, és perfecte així mateix per a cagar-t'hi (i torcar-t'hi el cul després ja saps prou amb quin dels prou convenients draps 'litúrgics' que hi pengen) si ets un individualista egregi, un tímid o un 'exclusiu' (una persona com cal), i si t'estimes doncs molt més que tos espoderaments es manifestin únicament en la intimitat. Hi descarregues una merdegada de pecat més, doncs, del trau

també molt bocamoll, tret que no pas el sobirà, ans el jussà.

Ah. I hi ha llavors el solemnial enterc lacai qui ens introdueix al l'"esquizofrenitori'?

Tantost hi entrem, sàviament ja em deia a part l'aprenent Pasqual: «*Maniàtic? Quin luxe! No soc pas prou ric per a permetre'm manies*.»

Car és indret l'esquizofrenitori on desen els religiosos en general, i les víctimes d'altres manies i follies, i els paranoics damoclians, sempre amb la por, no pas que els caigui l'espasa del si cau no cau, ans de veure's així mateix tothora a frec de caure a quin altre de llurs inferns risiblement inventats?

O al 'difuntori', on hom fica el difunts durant la recepció mateixa, i per la causa que sigui — estrangulament, atac de cor, coltellada, verí... No som pas especialistes de recollir les merdes i caguerades dels morts. Hi ha d'altres especialistes — els sàdics capellans, els fúnebres enterramorts, velles ploraneres, sinistres personatges...

A cals swedenborgians (de les devocions ultra-supersticioses) (o, tant se val, a cals jungians, és a dir, els irrisoris místics sincrònics de l'escarabat verd-daurat), t'anuncies de mesquiter de servei, amb el caixot que et penja darrere, damunt l'esquena, d'una corretja que t'envolta l'ample front, com dic, i el lacai fa veure que no et coneix — o potser és un bessó de l'antic — tots els lacais fotent com foten el mateix posat de molt prosopopeics llepaculs.

A cals swedenborgians. o a cals jungians, llurs pretensioses

xerrameques, les feixugues salmòdies, les espontànies bestieses afegides a la babalà... Sembla inversemblant que hi hagi al món cervells per a tot això — les estúpides creences — verament, miracles de la superstició!

Doncs, allí, vós, quin lacai més degradat! Brut i groller com gripau d'aiguamort, el seu pútrid aflat era fet de pols de cendra — com si dins el cos, el seu paràsit (gairebé tan gros com ell) fos un mort pregonament deteriorat.

«*Yessss...?*» — repugnantment petulant, tant ardit i ardu com quan raspalla els propietaris i paràsits adjacents amb bavosa lleganyosa fervor.

«*Butsènit, Jim Butsènit, mesquiter multidimensional*» — diem formulaics.

«*Andddd...?*»

«*El cagatori, please...?*»

«*Walk this wayyyy...*» — i t'empeny, aquest, amb el peu a la porta, no pas al cagatori, al 'fumatori'.

No cal dir que la pudor del fumatori és pitjor que no la del cagatori i tot — tots aquells mastegaires de cigars, i putes riques amb molts de fums, repel·lentment i verinosament perfumades, i els geriàtrics i flatulents, i els maltorcats i els culcagats, i els de l'alè i la suarda, i els peus i les infeccions — pudents a la baldor.

Els multimilionaris amb tant d'or — que com tothom sap és pura merda — massa abassegadors, exhalen la típica

fetiditat atàrtica (és a dir, el contrari de 'catàrtica', és a dir, el contrari del bon hidragog i purgant) dels qui es desen per sempre la merda als budells.

Un altre bon jorn on em presentava amb l'aprenent més memorable dels qui he dut pel bon camí, en Pasqual, el maligne lacai ens obre la porta rovellada i escarritxosa del 'pròtesitori'.

Al pròtesitori, espurneig de pròtesis, i nyaps, tants com en vulguis; retorsions, un fotimer; geps, a tentipotenti; monyons, a betzef; ultratges al mecanisme, a munts; maquinàries espatllades, sense redempció — a perir parteres cada sinapsi ni connexió...

Quina horror d'espècimens fantàsticament arronyacats, amb escabrosos abonyecs altrament inimaginables, de monstres repugnants, i orgullosos de llurs lletjors, sense ops doncs de cap mena de consol.

No hi ha perill. No serem pas naltres els qui els planyerem.

Una vast arramassament de nafrats i esguerrats de «*guerres domèstiques*» — marits i mullers qui en llurs bèl·liques conteses amoroses, o tant se val, pugnes d'odi incomparable, sense assolir d'occir's, si més no n'arribaven prou a prop.

Amb els mascles capats, i les femelles amb cèrvixs prolapsades, de tal faisó que semblen que els surtin fal·lus excepcionals. Patètica intrusió (o pus tost, extrusió?) de l'òrgan de les molt gomoses secrecions magnètiques.

Llurs trets molt vagues, artificials, molt mal rectificats,

irrecognoscibles, res a veure amb els vults originals. Empitjorats i tot. Lleigs que ja eren, afegeix-ne pler!

Tot plegat, de llurs cossos rebregats, pervertits, se n'exhalen pudents podrides repulsives sentors de gangrenes.

Hi veus que els de menys van de dol, amb tothom altri qui es vesteixen a la xarneca, amb moltes de les nafres com ara encetades per banyades, com si, d'afegitó (només els mancava això!), llurs baralles haguessin tingut lloc en risible imitació d'aquell joc extremadament xaró i carrincló, concebut per rancs enteniments, és a dir, les estrafolàriament forassenyades tauromàquies.

Creu creure mon nas que pateix d'ozena, pobrissó.

I t'hi trobes els més miserables dels éssers al món, els militars. Hi put especialment a gallinassa. I a sangassa. Car els militars, pudir rai. Puden de lluny. Puden amb les pitjors, les més pútides, pútrides, canfelipútrides, pudors — les de les '*essències pàtries*' — ecs, ecs, i re-ecs, vós!

No ens en cansarem. Hi puut a pèssima merda on hi ha mai cap militar. Massa covards, els carrinclonament marcials, amb llurs cervells capgirats i escarransidets com melics transformats en boleta de xerri, i llurs titoletes en eixarreïdes cues de pansa.

El podrimener de llurs ànimes i budells els ix a la pell i a l'aflat. A la bromhidrosi inherent, s'hi afegeixen indefectiblement les cacostomies, les halitosis.

Cap copriatre (cap metge de tota mena de merda) ni que

vingués donant un rampeu als clàssics iatres contra la pesta — disfressats grotescament de sàtirs en les sàtires als entreactes, banyuts, ridículs, cuguços, i més tètricament, d'ocells de mal averany qui afegeixen d'escreix tota mena d'altres llatzèries i flagells — no els guaria de llur ronyes ni flatulències, ensangonats morros de vaques.

Li dic, «No te n'oblidis, Pasqual, d'incloure en aquest tètric boldró els encar més fètids que no els militars i tot. Els febles titelles efeminats dels negociants propietaris dels mitjans genocides més poderosos, on apareixen com a incapaços 'intel·lectuals' bel·licistes, disfressats de corcats articulistes, locutors, gàrgoles, paperines i espantalls, i atien a matar i empenyen a la mort els desgraciats uniformats de les perpètues guerres d'anorreament. Tots aquells covards que com més de cadàvers no es 'guanyen', més 'masclament i ardida' no ho celebren, trincant, com els datspelcul que són, amb '*Flaires d'Estronts*' i '*Aromes del Mhecagat*'.»

On érem? Som-hi. Havent arribat a un edat peluda com la meua, he fet testimoni, vull dir, he fet testament, i hi he volgut que hi romangui establert definitivament que, un cop mort i cremat, emprin les meues cendres per a netejar latrines. Exacte.

Netejant-ne assíduament és com aprenguí (empíricament, per experiència) la feina de la meua vida. Cert, al mateix temps, que, home meticulós, hi he estudiat bon tros al llarg de la meua llarga existència — en què? En la nostra enigmàtica ciència.

Així puc dir que soc, amb totes les de la llei, un educat merdòleg, un mestre merdisser, un autèntic expert en

merdes.

Ep, parlem, és clar, de la bona merda. No pas de la infame infecta merdegada servida per polítics, militars, capellans... Llur perniciosa flatulència el món aombra. Per llur causa, en invivible ambient tants d'anys no vivim. Vivim, dic, i amb prou feines, és clar. Amb molta més de pena que no pas de glòria.

Tant se val. Tampoc no fa gaires lustres, amb el meu caixot més elegant, trucava en casa pretensiosa, i presentava les meues credencials, del ram dels desemmerdaires esmerdissaires, al lacai, qui, com tots els lacais, pudia molt pútriament a lacai. Li deia, mostrant-li alhora la targeta amb el títol:

—*Mestre J. B., mesquiter diplomat, a toldre-hi la mesquita al cagatori.*

(Si duc aprenent, alhora, baixet, li dic, *«Fets cap a les comunes, amb tota reverència traguéssim raspalls i estríjols, company, que hi farem net, ja ho veuràs tu.»*)

—*Mestre mesquiter a toldre-hi la mesquita*, haig de repetir (deu ésser sord o sorn).

És clar que em pensava que llavors em menaria al cagatori, mes astoradament i d'esme em duu al 'llufatori'.

No cal dir que m'hi trob com a casa. .

Encar rai que no em duu, el desgraciat, al vomitori, ni al sanatori, ni, jotfot, al crematori. Ni, encar pitjor, recollons,

vós, al locutori.

Al locutori, ecs, amb tots aquells xarons fastigosos llepissosos xerraires qui, en la ignorància més supina ni insofrible, prenen llur pinso opípar, i escopinant opinen prosopopeics, en petulants petarreres, per les poloneses pupes [pupa és cul en polonès], epopeics i patriòtics en llurs menopàusics epinicis, i amb espinguets de cacofòniques èlitres.

Al llufatori, com dic, encar com aquell; al llufatori si més no gairebé tothom hi calla i va per feina amb l'uix de baix; de fet, podríem dir, parlar de debò hi parlen les pudors. Pudents podrides repulsives sentors, com tantes n'hi ha al món. La gent per se, més que no pas xerrar-hi, a tot estrebar hi fan musiques — musiques de pentagrames i arpegis diarreics, i de xilòfons amb més o menys estrepitoses petarreres...

El primer dia que, en lloc del cagatori, com us he dit mantes de vegades, el pobre enze encarcarat, m'introdueix al 'llufatori', paradís de les putapets, sorprès bon tros. Ni sabia que existien.

Em deia: Què conys deu vúlguer que hi foti, allí?

Com buides un llufatori? Un cagatori és fàcil de buidar — en buides allò cagat, i au.

Un llufatori, però? Els pets i llufes, i totes les pudors, tard o d'hora es buiden soles. «*Ensús i som-hi, pels aires!*» com deia l'enyorat (Ícaro-)Menipp, d'en Llucià. S'evaporen, ca?

Tant hi fa. Com diuen els llibres de ciència mèrdica: «*Per llurs merdes els coneixereu*.»

«*Em dius què cagues (ni com), i et diré doncs què (ni qui) ets*.»

La merda que fas és la sola manifestació tangible, material, natural, d'allò que ets, quan ets viu. Les altres diguem-ne somàtiques manifestacions depenen d'altres esferes de la realitat. Són més etèries, abstractes, i doncs irreals. Fantasmagòriques.

Ningú no neix aprocte (sense anus). (I si ho fes, no duraria gens.) Cagar és l'essencial. Qui caga (i la caga) és viu. Qui no caga (ni la caga mai) és mort.

Tothom és (són) (som) com l'han (els han) (ens han) cagat.

Allò que compta (un cop cagat) és el físic — i la física que hi ha darrere el físic. El físic marca el teu destí. Neixes com neixes, i el teu físic (i tota la física que es desix del teu físic) ets tu.

Si neixes malfet, res no et redreçarà.

Si neixes ben parit, ben parit moriràs. (Si vius massa, ho faràs més decrèpit, és clar, més degradat, més osques avall. No hi pas remei. Tot allò cagat també es fa malbé. Tret que pel fet que ets ben parit, periràs amb una certa gràcia, inassolible per al malparit.)

És apodíctic, inqüestionable: Ningú no pot eludir el seu fat.

Penséssim en el famós mot d'Heràclit: «*Ethos anthropos daimon.*» (Pel que fa al viure,) «la manera com neixes determina el teu fat». O com diem, més clarament, els catalans. A la vida, només hi ha una llei, «*qui l'encerta, l'endevina*». Qui neix amb la flor al cul, reïx.

Això més o menys exonera pràcticament tothom, els malparits, els dolents, els tocats... Car «qui és com és, ja fa prou; en realitat, no pot pas fer altre».

En fi, al casal, hi feien una festa per a datspelcul d'aquells qui es creuen qui sap què, la gran cosa, i són tot plegat una merda, i al llufatori hi havia una gernació. Tota una cagallonada de pudents. Hi orbiten, insistents com borinots, els pets estrepitosos dels decrèpits. I, encar pitjor, n'hi havia pilots qui fumaven. El romanent es petava i llufava i hi fotia el paper de pudent i prou. Els prèsbites més fora d'òrbita es cagaven als bolquers.

I llavors ah, el súmmum; les putapets! Sentors de civetes excitades. Les putapets (amb els més marietes), com llur nom indicava, anaven vomitivament perfumades! No pas perfums fins, com aquell qui diu insensibles, no pas que m'hi conegui, diluïdes aromes de mesquet, d'algàlia, d'aigua-ros...

Les pudors naturals no em fan re de dolent; al contrari.

Com entre els antics egipcians i romans, qui cagàvem, com ara els dels gremi, i llavors, com dic, àdhuc la sana població en general, en companyia, car, en una civilització sense falsies ni manies, es veu que és la cosa més agradable de fer del món, qui sap...

Si sobrevivim com a espècie, belleu així farem a l'utòpic futur.

Latrines de comunes múltiples (les 'fòriques') eren aleshores arrengades prop les unes de les altres, i sense envans, ni discriminacions de sexe. I avall. La sort (del bon i lliscós cagar) per a qui se la trobi. Amb tota tranquil·litat. (Cal dir, mols assenyaladament, companys, que és Fortuna, la deessa dels llocs de neteja i alleujament, tant de veixigues o bufetes com de budells.)

Més tard, les dones de to (les dones més comunes, ço és, menys presumptuoses, ço és, més pobres, ho feien sense tantes de maniobres, a pla), les dones de to, dic, cagàvem i pixàvem en 'bordalons', bacinets més aviat plans i individuals; ens aixecàvem les vastes faldilles i cagàvem o pixàvem així, i trèiem els bordalons, amb (dintre) els objectes de la nostra preciosa producció, i els buidàvem (o pus tost els fèiem buidar pels devots lacais) a indrets si fa no fot adients. La merda és bona per a la terra (preu d'or, no ho oblidem mai).

En acabat, malament rai, com sempre. Arribaren els cretins de la religió, i ho empastifaren tot amb llurs infectes puritanes merdegades.

Va dir ací el jocund Pasqual: «*L'ull pintat al fons de certs faceciosos orinals i l'ull del 'déu' dels cretins i mormons i maçons i tota l'altra brivalla de la pega — és tot u — és la mateixa merda daurada, envernissada de maror*.»

Detalls, rai. Hom no és pas diplomat en ciència mèrdica per

no re.

Per exemple, al serrall del paer de la vila (o del soldà del comtat) (tant en l'un com en l'altre), de latrines n'hi ha tres, primerament, la del soldà (o el paer) i els seus afins, ço és, la resta de patriarcals putxinel·lis tan túrgids ni pomposos com ell; en segon rang ni reng, hi ha la de les odalisques i tota altra femella, és clar; i (la darrera i més humil, i foramurs, mancaria més) hi ha la dels eunucs, i dels llors anorcs goril·les qui vigilen que tot petit uix a la fortificació no romangui sinó d'empertostemps inviolat.

Us en recordeu, els veterans? Ens deia un dia el soldà (el paer, tant se val): «*Oh munió de conys badats! Oh passatge franc! Oh som-hi que és l'hora de trempar! D'ésser soldà (o paer) de cap serrall de cops és fort penós! La tria cal que sigui feta per nas de fiar! Hi ha traus d'allò més bares ni traïdors! Ogre Lagossa, Ogre Lagossa, em vens a aidar! Car que sàpiga tothom que la tria de l'eunuc Lagossa, no n'hi ha mai enlloc de millor! Sa roent tarota és un tresor! Als conys de sentors més salutíferes, com en la més agradívola flor, allí la titola se'ns haurà de posar, talment com faria l'abella més sortosa ni daurada, ni mel·lífera ni mel·lífora, del món!*»

I en Lagossa ens deia, si doncs no el mateix dia, un altre: «*Netejant latrines, escombrant escales i replans, traient la pols i els microbis de poms, i forrellats i panys, i de pertot arreu, i amb el mateix drap llavors mocant-me i torcant-me la suor i les llàgrimes 'mol tamargues'. Ja us podeu pensar qui doncs no és qui més no rep! Clafert de melangia, el bon ogre soliu, qui, en exorbitant preàmbul, mants de sos gams ni entecs no us reconta ara, oidà, tantost no us*

tragueu la cera de les orelles... Què on em fa mal, doctor de merdes? Ma desmanegadota espatlla, mos ulls de poll a betzef, i sàpies que prou sovint, i com més anem pus, no hi veig sinó fosfens, i que adesiara oblies rai m'haig d'empassar, a glops, i querúbic, pobrissó, per tal d'anorrear els incòmodes microbis intestinals qui, força adientment, reïxen, guerrejant entre ells, de dur'm tot plegat a trista desconfita. Sabeu on li pruu ni hi rau la problemàtica? Massa ficar el nas en conys. Me l'ulles tot ratat? Qui...? El justament celebrat ogre Lagrossagossa, per dir-li el nom sencer. Despotenciat, pobrissó, per la dialèctica patològica, i a hores d'ara gairebé esdevingut ja pòstum, ai, i sense posteriors nassudets jaquits a la posteritat, oimí, oimí!»

Tornem-hi. Les putapets, però, puden doblement, puden de pertot, i damunt (ja ho hem dit, cavà?) s'hi afegeixen perfum. Puden a perfum, i amb allò, al podrimener ubic que ja no els ix amb l'alè, i de la merda immemorial encastada a les ungles i al pòdex... Si malament s'afegeix a pitjor, pitjor a pèssim.

Quantes de vegades, amics meus! Una llarga vida amb exemples múltiples. Les experiències s'acumulen. De vegades les confons.

Il·limitades avinenteses. Presentant-li mes credencials, «*J.B., senyor lacai, el gènit de Butsènit, faig la feina més important del món, el cagatori, si us plau*.»

T'ha tramès imperturbablement, el capdecony, al 'conflagratori'? Doncs au, fes-t'hi fotre, allí ets.

Al conflagratori dels pervertits més exquisits en les coses de l'assaborir pel nas, i on, a cops de llumins, els petòmans, en sales de pàmfils plàcids plenes, s'hi fan esclatar, flamejar i fosforejar els molt pudents i virolats sulfits, i metans i hidrògens, de llurs triomfals petarreres.

T'hi ensopegues els llords senyors qui tot ho sollen. Tifes creguts — creguts com els creients, com els cretins.

Disbauxant-se en llurs victorioses emanacions, letals com els precs, els sermons, les arengues, i els horribles pets repicats de les fofes. Cantatrius de rèquiems, foscament sobreïxent de testosterona. Obesos, estergint, o escarnint i estrafent, els molt més dignes camells, ventallant-se el trau del darrere, i a tall d'eixidors i fontanes, o millor, sistemes de reg per aspersió, esparpallant llurs merdes.

Els apràctics, qui ja no es trobaven ni el nas ni la tita, i aitampoc no encertaven de saber si cagaven o no cagaven.

Els panxacontents, les sàtires els rellisquen cresp avall de llurs pells lluents. No se senten mai al·ludits. Són uns capsdecony rematats.

Adverteix un dels carallots qui s'atipen sense gana, «*Ara, el cert és que cal un sidral sideral després d'un congre no gaire congru, això també*.»

Les festes dels rics, efiàltiques visions (ço és, imatges de malson). Aglomeració, congregació, de tifes; pueril ostentació; tots els borbons, borborigmes de cagarrines; tanta de reial merda (precisament el nom de llur tim de futbol, 'el reial merda'), i tantes de putes pomposes de la

reialesa, creatures monstruoses, totalment falses, enfarfegades amb grotesques disfresses, potingues, amputacions, empelts, modes...

Hi put a all, hi put a pet, hi put a vell, hi put a puta, és a dir, a dona (i a 'home') perfumat; els put l'alè, els put l'esput, els puden els capellans... Els perfumats i perfumades de llangardaix gangrenat, totes aquelles arnades mòmies, dècades somorgollades als reialmes foscs de molt degenerada reialesa.

Polloses, a tesa parasitades, cuques implicades en mutants metamorfosis, en la solitud vertiginosa de l'altrament inhabitable individu.

Pestilents petulants paràsits (i més greu, sapròfits), borbons, rabejant-se en llur brutals disbauxa d'obliteracions, cascun d'ells fotent, obedientment, quan li toca, el paperot del tanoca molt sanguinari.

Al tron o cadira traucada, pel trau de la qual no cau la merda que el rei caga, és merda que sos vassalls s'han d'empassar sencera, crua i escrua, ço és, sens assaonar.

L'aberrant ferum de l'espectral fauna nocturna. I les qui hi assisteixen (i hi assistim, en tan breu moment com ens és possible), ço és, marqueses i coses repel·lents d'aqueixes... Potineigs i potingues, mescs, ambres grisos... Attars, ofecs, al·lèrgies, anafilaxis... I tota la ridícula feinada només per a disfressar (ben malament!) la monstruositat de la realitat d'un cos totalment fastigós.

Lletges truges estúpidament embolicades en pells arnades i

pestilents de bestiotes assassinades per a llur idiota vanitat.

Potser les pitjors, les nefandes xarneques intrusives, i les repulsives botifleres i venudes. La duplicitat contemptible de les venudes, botifleres i d'altres colltortes. Com deia l'aprenent Pasqual (qui, es veu que aprenia tot solet a casa la llengua més distingida d'Europa, assenyaladament, el rus, com havia fet jo mateix en la meua remota jovenesa): «*Ai les angèliques truges, les boges, 'buòge muòi; vciò — govna' (déu meu; tot és merda).*»

Bromera fragant que t'embauma en túixecs irrespirables, sort, nois, que en som avesats, a sobreviure en ambients saprobis, i en circumstàncies sapròbies

Matèries fecals metamorfosades en perfums per les més fines, és a dir, les més estotjamocs, i bledes, i fades, i faves.

Per força els perfums forts menen l'esment a '*injurioses sospites*'. Què deuen voler ocultar, disfressar? Quina abominació de podrimener, de malaltia, d'horror...? Missatges odorífers bacterials, de cadàvers de bacteris...

Això em duu als anys de l'antracita... On no hi teníem, companys, cap d'aqueixes pudors de merdes diverses que ara suraven als resclosits ambients més presumits. On hi remenen, com cucs trepitjats, les presumides pecadrius dels picants nius. Enjoiellades amb braçalets, anells, fermalls i afiblalls, collars, anelles d'infibular...

Per a naltres, tot joiell és copròlit. Mortífers tentacles de cupiditat. Ens estimaríem molt més una ceba ben sòlida que no pas tots els joiells del món. Si més no una ceba sana és

menjable.

«*Mulier recte olet, ubi nihil olet*.» Sentor de dona és millor quan cap perfum no l'emmerda.

Les sents entre elles com s'afalaguen les recíproques flatulències. Escandalós. Súmmum de la indecència, tapar-se les olors naturals i fer veure allò que no és.

Les dones són essencialment material poètic amb sentors específiques; si hom els tol les sentors (naturals), hom les fa òrfenes de vers (de versificació) com cal. Tot poema que hom els dediqués eixiria ridículament esguerrat.

Com més naturals, és com déu mana, com millor no olen.

Dones amb desodorant, no se n'adonen que si tenen cap por de fer pudor, amb desodorant puden molt pitjor. Puden a desodorant, malaurada química tuixegosa! Ecs!

Per què, indecents, truges i meuques s'escarrassen a estrafer i escarnir les cusques flors? S'hi decoren i perfumen com si vulguessin fútilment esdevindre'n. Quina mena de molt carallot vagarro ni borinot no volen que les libi!

Nois, escolteu-me. La lliçó dura massa. Ara tocarà tocar el dos. Als lacònics i per als qui ens aturem a pensar abans de dir re, els xerraires ens fan patir qui-sap-lo els tanmateix ja tan soferts cuquets de les orelles, i els fugim, tantost no ens és possible, com cap molt malèfic flagell.

Vigilem tothora qui hi tenim part les vores. Tot llufatori és vesper suspecte; de gom a gom, hi bullen de pudents, ço és,

de tota mena de maleïts sorges i saigs de les bòfies i exèrcits. Silents, anem fent. Que les processons vagin sempre part de dintre. No ens denunciarem pas. Sabem de què és feta l'esfèrula, aquesta nogensmenys força estimadeta petita peça de xerri que sura per l'espai.

Les generacions ens escolem sense atur, i anem lleixant enrere petites traces, que a llur torn es van esvaint fins que no hi roman re de re. [Tret de vegades certes esguerrades ficcions parides pels molt inventius (de fum) 'historiadors', i això amb prou feines, i pel que durin (que no pot ésser sinó el que durin certes crèdules generacions ulteriors.]

Ara, de les generacions prehistòriques, per exemple, l'única prova fefaent del fet que existissin són (pel que durin), llurs copròlits. Llur merdes deposades fa anys i panys.

Me'n fot de les causes primeres (falòrnies d'esguerrades creacions), me n'interessen, en canvi, els efectes darrers, els únics que m'és permetre de presenciar en la meua breu estada al món; els efectes de darrera hora, l'hora que m'ha tocat viure, l'hora d'avui (i a tot empènyer, la de l'endemà, no fos cas que encar hi fos).

I, ben sospesat, les merdes et trobes que són els efectes vitals que tens més a mà i recents, i aparentment, de moment, els més definitius. Amb això, trobes el secret terminal del viure.

«Després del cagar, cal tornar a començar. Totes les penes per a tornar a omplir o mig omplir el pap...»

Tornem-hi.

[≡≡≡]

[*Les pensades d'en Pasqual*.]

Sols les meues idees compten.
Només quan me'n manquen, m'obr mai a escoltar-ne, en breus passatges, d'altres.

[≡≡≡]

[*Vaivé d'idiota*.]

Fonament de tota substància, la matèria tantost no es congrega es disgrega — vaivé d'idiota — fada enfadosa cantilena sens fi — cap interès.

[≡≡≡]

Fragilitat de l’existència.

Com ara ací tens les coneixences emmagatzemades al calaix del cap... Tot allò tantost sabut en no re es fa insabut.

[≡≡≡]

Tant se val.
Prou saps que pertot hi ets de pus.
No noguis ningú.
Esvaeix-te, esfuma’t, desa’t enjondre.
Tot és ja prou damunt davall.
No n’hi vols pas afegir.

[≡≡≡]

Rere els orbs murs d’una verinosa fàbrica, la impenitent ‘*bagassa sodomitava i fornicava amb sos tacanys*’. L’ambient immund sobreeixia de sentors d’ànimes animals.

Cascun dels tacanys gojats entrava a escena batent-se el pit. I n’eixia pansit, altament disminuït. A un raconet en la foscor, ens feia riure l’espectacle. Car sovint l’oïes mentre s’allunyava com, tot remugant, encolomava llavors el

blasme, li allevava totes les nebuloses culpes, a la societat, i al destí diabòlic on l'havien nat, i amb salmòdies i d'altres cagarulles de cretí, recorria, vehement, els tenebrosos molls, i no pas com si tornés de noces, ans de la seua inapel·lable condemna a mort.

Mentrestant, a l'ombra, com dic, disfressats de nit, famolenques, les nostres tites aücaven, incoherents. «*Quina talent, vós! Em fotria un bou!*»

Exacte. Els qui somiàvem conys... Conys en rastelleres que es perdien a l'infinit... Ens les sorollàvem ('*tites! tites!*' cridàvem) fins que no ens esclataven, com cors sobtadament traucats, en raigs de rars licors.

(I, ara que hi caic, pel que fa als conys polimorfs, prou que crec que naltres, llavors, enlluernadorament brillants, deduíem que... Atès que no en posseíem cap, amb més raó podíem alhora posseir-los virtualment tots.)

('Home, no la caguis. Cal veure-hi també, rere els conys, la dona', em diu el carallot moralista qui duc dins, i al qual poc que solc fer-li gaire cas. I al capdavall què li responc? 'Tens tota la raó, i sempre ho faig — en acabat que m'he escorregut; no sé si em comprens.')

Lúbrics, per conys ben i mal lubricats, insolents i sempre impunes (a través de mantes ploralles sàuries, ni natges oratjoses, de boires fines i denses d'esplèndides còleres, ni si fa no fa verídics desmais, que tot plegat ens trèiem de sobre amb quatre mastegots), si n'enfilàrem de soca-rel, milers pel cap baix, d'exòtics i adotzenats, de prims i grassos, de robusts i delicats, i de badocs i escarransits, i de primordials

i enciclopèdics, i cespitosos i glabres i hirsuts, i molls i eixuts, i moixos i coriacis, i tendrets i tendrums, i ganuts i farts, i gruats i repudiats, i llaminers i repulsius, i cuejants i difunts, i anèmics i foc-petaires, i trossats i destrossats...

De vegades, les invictes bagasses, com crancs d'aiguamoll, sempre boiants i resilients a desgrat de les sinistres circumstàncies, ens passaven pel costat i en respiràvem les ràncies sentors de tarongina, i ens preteníem bub-bub faldiller per si de per de cas se'ls escapolia cap carícia.

Els més rucs en rebíem sovint, per comptes, mig esglaiades elles, cap fiblada de fi xi (extret de la camalliga) que, com estilet, ens perforava la melsa, o de cap gillette (que es treien de tindre'l adherit a les genives) en rebíem un bon tall al nas o a les galtes.

[≡≡≡]

Ça com lla, en tot el procés, personalment no hi havíem despès ni un ral. Car, molt sàviament ni astuta, apuntats des del començament a la fantasia — al triomf constant de la fantasia.

Així, hom prou se'n fot, de l'accés al sexe. Això del sexe es resol fàcilment amb un cop de mà.

I mentre tinguéssim accés al rebost i a la cuina, i als llibres i al llit, i a la finestra i al jardí (i a la musica de lluny en lluny),

rai, rai, rai, rai.

I qui voldria voler-ne pus? Carallots! Sòpites superfluïtats. No ens hi engaliparan pas.

[≡≡≡]

[*Al món tot hi és enganyifa, i tot hi és xiripa, i hi és tot afegitó a la ximpleria original*.]

Addictes a la ficta deontologia dels colltorts, de les teocràtiques monstruositats, dels no gens ètics pietosos, els ridículament ultracuidats esfragistes o sigil·lògrafs, i tota la resta eclesiàstica d'estrafolles i de bestials mistagogs qui, greus, collonegen sense arrest de pudents merdegades totalment i fastigosament absurdes, només segregades per als maleïts ignorants.

Diuen llavors el preveres de cada religió:

—No violéssiu pas — en sabem molt més (*nosaltres!*);

—No robéssiu pas — ja ho fem prou (*nosaltres!*);

—No matéssiu pas — en som els experts (*nosaltres!*).

(...)

I diuen llurs massa barroers imitadors (ço és, criminals, buròcrates, bòfies, i militars):

—Merda, tu! Quines dentetes! Qui pogués! *Com els n'envegem la subtilitat!*

(...)

«*Minyones i minyons! Lo món és un engrony!*
Els homes han la tita, les dones han lo cony!»

«La merda de la muntanya pas que put pas
Ni encar que la remenos amb el teu nas.»

(...)

—Què fa trempar la bòfia?

—Que els polítics els permetin una enorme matança de gent inerme. Com més enorme més hi baven.

(...)

Soc el superhome, no em cal res de re, ni viure.

(...)

Al teatre, enzes i histrions són fàcilment discernibles; al carrer, però, cal abans sentir-los enraonar en privat, quan es pensen que ningú altre qui els de casa llur no els sent. Aleshores te n'adones, espieta amb orelles de guineu, que el món és totalment fet de comediants.

Tots els 'educadors' et duran (t'extraviaran) sempre pel pitjor camí imaginable. Catèrvola, patuleia, d'anacrònics furibunds defensors de molt ridícules, repulsives, comèdies. D'això viuen, d'anar miserablement reciclant eternament les mateixes irrecobrables remotes immundícies. On et prometen bestieses consuetudinàries d'aquelles que foten esgarrifar d'aitan puerils i sapastres. O es veu que, embriacs o malalts del cervell, han atalaiades, per a tu en exclusiva — ep, això només si te'ls creus, si et converteixes a llur falòrnia — tot de tòtiles goges i de nimfetes alades com aloses qui, sempre vergetes, encar t'esperen a un jardí meravellós d'aquells on re mai ni hi creix ni hi decreix, ni s'hi panseix ni hi floreix, enllà d'allò que ja no t'hi trobes tantost no hi foties cap, i (malament rai) tot això presenciat, malauradament, amb tos facultats ni trets de sempre — ai, llas, noi! — borni,

magre i verminós, amb les natges transformades en pelleringues, car l'ultratge dut pels anys als trets de ton vult i a la mateixa vil matèria de ton cos no te'ls treu pas cap déu per molt que s'hi volgués (que no crec pas) metre. Car l'infern és sempre, prou t'ho diuen, irreversible. I d'on vindríem, tantost morts, sinó de l'infern?

Xopa't per comptes, abans de no mai dir re de la immarcescible saviesa dels imbècils. Ausades. Que no sigui per a badallar, no la badis abans no te n'hagis xopat ben xopat.

Així saps com s'ho foten (de malament) i com trampegen tristament els altres engabiats, per a sobreviure en aquest roí racó advers, d'atmosfera noïble i inhospitalària... En aquesta hermètica i asfixiant esfèrula.

Car al món, tot hi és enganyifa.

Per què t'hauries de creure mai re del que diu cap tifa? Llurs discursets de merda causen indefectiblement efectes execrables.

Us volen, per exemple, constrets al treball en benefici, naturalment i exclusivament, de tifes tips i malparits com ells.

Altrament, d'altra banda, tot hi és xiripa.

Tot allò bo i creïble ha estat trobat de puta casualitat. El treball no ha servit mai sinó per a cansar-se idiotament.

No et cansis, carallot. En la teua breu estada al món, creu-te

únicament allò que de moment prou no et cal per a anar maldant-hi.

[≡≡≡]

[*TKS!*]

Qui escriu, crea, mes qui llegeix, si sap llegir, fa millor: recrea.

Ningú no hi ha de més reprimit que l'analfabet.

Per a eixir, ni que sigui amb prou feines, de la repressió totalitària que ens amenaça pertot, cal aprendre doncs de llegir. I, bo i sabent llegir, cal aprendre així mateix de saber posar-hi un TKS (tu què saps!) ben clar, al marge, cada camí que qui hi ha a l'escrit cap afirmació sense fonament, o s'hi digui cap bestiesa, cap animalada dogmàtica, com s'escau tant i tant sovint a tant de cartipàs.

Car també contra les carrinclones infal·libilitats dels capsdecony, cal batallar-hi sense pietat.

[≡≡≡]

Quan tornàvem d'anar a recollir queviures a vila, a ca la tieta Tònia, qui ha sovint tot allò que no ens cal, i on hi despeníem estoneta, en l'endemig, ai, al camp prou hi ha degut haver plogut un colló, car ara el caminet de clares llambordes qui menava a la casella del meu amic Naüm era sota aigua.

I la casella enfonsada en la comella? La casella enlloc! Hom creia endevinar-ne una mena de fantasmal llambreig, mes de debò que era totalment engolida pel líquid dut pels vindicatius aiguats.

I llavors per què volia el malaguanyat Naüm nogensmenys dur-hi el vehicle, el qual com més anàvem, i malgrat les penes, més s'enfonsava

Li deia: «Atura el vehicle, boig! Acabarem negats!
Creus que ta casella esdevenia hermètic submarí?»

I tronava contra els tronats qui sempre s'obsedeixen d'emprendre i de fer allò que més val estar-se'n de ficar-s'hi ni en somnis.

Si fóssim éssers catarobis encar com aquell, mes què hi fotríem sense ganyes? Pneumatòfor, per molt que em regiri les entranyes, no me'n trob pas cap ni una mig amagada, ni aitampoc fent la viu-viu, pel meu cos terrícola rai, humícola a tot estrebar.

Ixc al darrer instant finestrella enfora, mes no pas ell, obsedit, com dic, decidit a raure amb els seus, immergits com la casella mateixa, per a mai més no boiar, oblidat entre les ruïnes al fons de l'estanyol novell, on reneixen càrritxs i

jonqueres, làrixs i avets, i l'antic feram regenerat.

Amb monòton esguard de morts de fresc em fiten com m'alluny capjup, bo i absentant-me'n, desertant-los.

Em dic, bo i seriosament alliçonant-me, perquè re no em sàpia greu: «Ai Pasqual, ben fet que fas bo i fent com n'Ucalegont, fotent el camp tantost prou no veies la casa del veí que cremava, i alhora, previsor, enduent-te el portant i la bosseta dels calers.»

[≡≡≡]

Cascú de naltres és si més no testimoni que, mercès a l'envitricollada visceralitat corporal, la bàsica animalitat, dels seus avantpassats, quelcom, qualque fruit, de llur escarrassar-s'hi prou, encar en roman.
Això no consolarà ningú.
Tothom som morts.

[≡≡≡]

Mireu si condiciona la cultura tradicional cap mena tribu, que en la nostra tribu, ço és, encar més exemplar, en la nostra família, tots, sense excepció, hi som cuguços.

Mon pare fou cuguç, mon padrí també, mon besavi, etc. Mos frares, mos oncles, mos cosins. Tots. Cap no es cardà mai la seua dona. L'estrany, diríeu, és que tots, no essent mai fills generats pels nostres pares oficials, servéssim tanmateix la mateixa dèria de jaquir el pòndol sexual a cascuna de nostres mullers. D'ací bé, com deia al començament, que tots els mascles (sense cap sigui mai anorc) siguem nogensmenys condicionats per la tradició, la cultura, l'essencial manera d'ésser pujats, imbuïts en la doctrina prevalent, pràcticament única, popada en la llet de les exclusivament adúlteres mares. Els pares pugem els fills molt circumspectament, sense fanatismes de sang ni d'honor ni d'estirp, ni de cap d'aqueixes cagarulles ni falòrnies de genètica i d'adquirits valors per herència de singular espècimen.

Som molt menys territorials que d'altres dels encar tan primitius animals humans qui es pensen il·lusos defensar a mort un altre ridícul invent, un tòtem molt carrincló, en aquest cas apellat arbre genealògic.

Qui se sap els orígens guarda la seua nua identitat sense delusions. Car nosaltres no venim d'enlloc, som per això éssers raonables, lògics, pregonament coneixedors, sense escarafalls, del fet estrany, i tanmateix privat de tota mena de misteri, que és viure.

Cap misteri. Car cap de les cuques (insectes, dinosaures), qui hi vivim, no hi vivim sinó com ens dicta, no pas l'inexistent essència parental, ans simplement la faisó que ens hem empescat que ens permet més o menys d'anar fent.

Arreu tothom, tant se val ciutadans com saures, aviram com

habitants de l'univers marítim, és l'interior monòleg que estructura llur visió del món.

I d'on ve el monòleg sinó de les nocions apreses d'ençà de petit endavant?

[≡≡≡]

Els maleïts metastàtics, benastruc, no m'ha condemnat la vida a haver de tocar'n ni tastar'n cap. Ara, tantost no en sent, ni ensum, ni en veig cap, amb quina celeritat no tomb de rumb, no gir cua, i me n'alluny, enjondre, enjondre, fotent el camp tant com puc, que no em calgui sentir'ls ni olorar'l ni veure'ls de prop.

[≡≡≡]

Tothom treballa per ço del seu.
Fora d'idiota d'escarrassar's gens per re d'altri.

(*El món vessa d'idiotes.*
Tant de bajà que es fot menar pel nas.
Tot n'és ple.)

[≡≡≡]

M’aturen els idiotes duaners a totes les duanes.

Ximples com són, com endevinen tanmateix que no em crec cap ni una de llurs bestieses de ‘conviccions’ (!) de merda?

Em troben massa intel·ligent. No hi ha re que els foti més por.

[≡≡≡]

[*Obra de teatre que dura tota la vida*.]

Ell: —M’ho dius o no m’ho dius...?

...
...
...

(*Al cap de mitja vida*.)

L’altre: —T’ho dic o no t’ho dic...?

...
...
...

(*Fi*.)

[≡≡≡]

[*Darreres aventures*.]

«*Els acaronaments, als vells, se'ns encareixen*
Dels bordells, ja ens n'astoren les estores.

Abillades en escrues estofes
I amb cinyells d'espart que empren com fuets
Les monges carns flonges ens fan reviure
Per instants molt breus que àdhuc fan riure.

N'eixim claudicant i amb pells d'elefant.»

[≡≡≡]

A l'internat, a les lliçons de doctrina doctrinària, ens feia sovint, el capellà, la classe sencera, rere la seua taula, llepar-li i xuclar-li la tita, i aquell qui li endevinava quina crema dolça s'hi havia untada guanyava el premi escolar del mes, i era evidentment mel, i tots (o gairebé) li ho dèiem, i ell ens contradeia (a mitges): «*No; és mel, sí... Mel i...? I...?*»

Car es veu doncs que hi havia barrejat si més no un segon ingredient, del qual no n'encertàvem mai el nom, i allò a alguns ens rosegava les nits, durant les quals hi cercàvem, al nostre migrat vocabulari tècnic, quin sucre estrany no podia ésser. I responíem, en la pròxima avinentesa, «mel i mató... mel i melmelada... mel i conyac... mel i aixarop de grosella...» I tothom cada vegada hi feia cala buida.

La resposta, que esperàvem alguns amb candeletes, arribà, quan és clar que ningú no havia guanyat el premi, a la fi del curs, i era: «Mel i esmegma.» I en romanguérem a les escapces.

Després a casa potser ens en recordàvem, i els més valents gosàvem demanar, per comptes de pa amb mel, o de mel a la llet, pa amb esmegma i llet amb esmegma, i tothom, les minyones, les padrines, les mares, ens deien que allò què era, que què desbarràvem ni ens empatollàvem? Ningú no n'havia sentit a parlar, d'aquella estranya llepolia...

I llavòrens, és clar, què ens havíem de pensar sinó que els capellans només diuen sempre mentides, tot i que aquella vegada, per una vegada, de casualitat (i perquè no fos costum), el malparit hagués dita una veritat com una casa.

[≡≡≡]

Del sostre al terra, tothom, tota bèstia, sucumbeix al laberint perpetu de la luxúria; s'hi perd i només se n'esquitlla, evanescent, per art de màgia.

La màgia del llevat miraculós de la luxúria mateixa, que lleva i solleva i fa levitar tots els fems de tots els femers qui les bèsties no som al paradís dels exempts de tota pena.

[≡≡≡]

[*Els fetitxistes, rai*.]

Me'n record ara mateix que m'assenyalava ma mare per la finestra el malgirbat home gravat qui passa pel carrer, conegut fetitxista, diu, qui (com ho sabia? el devia haver vist per un foradet, a part que les dones ho saben tot, entre elles no s'amaguen re), doncs això, tant se val, conegut fetitxista, diu, qui ensuma bragues, sobretot brutes, i en roba d'esteses per les nits, i se les posa i hi descarrega una miqueta, i les torna a penjar perquè al matí, a la insabuda, les dones se les vagin a llur torn posant amb sos desapercebuts indicis de descàrrega alhora. No pas que així hagi concebut cap petit humà, home, tu, només ens mancaria això, tota una nissaga de descarregadors de secrecions fàl·liques, tota una horda de degenerats, lliurada per tota la vila a fer patir tota mena de sevícies ni violències corporals a les femelles, com si noïbles

criminals no en tinguéssim prou pas '*prous*' en el moment present!

I, petit i innocent com era, havia confós, és clar, fetitxista i feixista; feixista era un concepte que els de casa i els fabres de les fàbregues, i els autònoms llauners, i els estudiants, només en parlaven parant molt de compte, i ells amb ells si hi havia prou confiança...

I és clar que em pensava que es tractava de gentota com el lleig gravat, i no me'n vaig adonar fins més tard que els innocus fetitxistes, rai, comparats amb els maleïts assassins feixistes, qui van matant tothom com si fossin escarabats qui els fotessin nosa.

Món merdós, molt més merdós, que no em pensava ja d'entrada; malament rai.

[≡≡≡]

[*Cita a Samarrah per al manticor apellat Narcís*.]

L'home qui vingué a sopar era nictalop, patia d'orbetat durant la claror diürna; ara, a la nit hi veia millor que no cap

lleopard. Es veu que tenia una por ferotge a l'atac de qualque fera qui tostemps el sotjava d'ençà de lloc amagat. Deia que per a això li calia la consciència: no sols per a saber que corria constantment perill, ans sobretot per a escatir com se n'escapoliria al moment de l'atac final.

—La boca cadavèrica de la bèstia qui et provocarà la mort; aquesta fou la por per on la consciència no nasqué. Aquella ferramenta primordial, de lluents dents blanques despullades fins les robustes genives... Tèrbola pertorbadora aparició qui et veu tan frangible ni poca cosa que se't disposa sense cap pena a empassar-te de viu en viu d'una sola mossada.

—Sé que a Samarrah la mort s'hi atenda disfressada de manticor.

—Dius manticor? I qui ets sinó? Esguarda't bé al mirall!

—Ho faig, tot nu. M'hi esguard i m'hi veig el cap, un cap d'intel·lectual, una llengua d'escurçó, una tita d'escorpí (cony que fibli cony que l'espitxa al cap de com qui diu instants), i el pit.

—Un pit de goril·la fort i sa, i poderós.

—I què hi batega...? O qui, diries...?

—Doncs, com el mot prou assenyala, mant de cor. Cor de lleó, cor de volp, cor de rat, cor de corb, cor de mussol. Cinc.

—Entesos. Som-hi doncs. Endavant. Què més deies...?

—Que a Samarrah la mort s'hi atenda disfressada de manticor. I és palès.

—Amb un esguard sempre insultant com el del maligne Sol, la mort se'm disfressa amb la meua imatge. Hom ho sap. Hom ho coneix i reconeix. Hom morirà acarat a ell mateix. No hi ha remei.

A l'hora de sopar, com a aperitiu, monopolitzava el pollastre, se'l cruspia sencer, no en gicava ni os ni mos, mentre la túrgida orquestra s'esqueia de tocar malauradament el darrer moviment de la primavera d'en Schumann, una musica que sempre m'ha portat a caure en ramalades d'una bogeria desconcertant i indesencastable, a hòrrids rodaments de desesperació, a causa de la repetició obsessiva del *tururururururu-tururururururu*... Em portava potser obscures memòries de traumes endurats als anys més enfugits; a tots ops, cert que em desperta a l'esperit més pregon no sé pas quins aberrants vestigis d'obsecracions menyspreades, desoïdes, al fons de quins conglomerats de marbres trencats i sebollits? Mon cervell esdevingut vesper es retroba, eixordadorament brunzent, no sé pas, dic, a quines rònegues ronyoses arruïnades catacumbes, i caic part de terra fotent-me aürts d'epilèptic, i servant-me i prement-me el cap, que cuida fugir-me com si esdevenia bala de tennis que rebotís pertot arreu.

En Narcís, pompós i desaltat, com cadàver remot qui s'aixequés havent apartada abans, i molt disgustadament, cap feixuga llorda llosa d'oblidat cementiri, apagà la ràdio.

Sentors d'antigues càmfores se'n deseixien cada cop que es bellugava. Amb el corimori i la basca, aquella olor em

furgava les entranyes. Gusts fastigosos de fels i lleixius se'm congriaven a la gola com les immundícies a cap eixidiu de claveguera embussada.

—Això de la musica, qui en gaudeix ha d'ésser boig d'entrada. I els qui no en són, n'esdevenen. Un de tants de subtils verins inventats per la civilització traïdora.

I definia el music d'orquestra amb imprecacions de primitiu druida:

«—Per sòrdides fondàries, buida mortalla / Va picant fred en rovellada enclusa.»

—És com els qui canten — soroll abominable — més valdria cantar de peus, i prou.

Llavors se m'agenollà davant meu, com si ell fos en capella, i jo un dels ninots ajagut, per màrtir, a cap dels nínxol o tenebrosos racons amb un parell de ciris de flames moribundes. Em vingué la temptació de llevar'm tot de sobte, com ara resurrecte, i allò si que no ho va pair.

Esglaiat, lleixar anar el ventrell. Es va treure els pantalons i allò no era merda d'home, era merda de manta de bèstia... Què em sabia jo de quines, no essent ni veterinari ni sanitari? Els estronts parien tòfones, i hom en flairava la sentor. I em demanava si allò era xerri gegantí de qui? De lleó, de volp? De qui més no havia dit? De rat, de corb. I d'un altre. Un xut. No essent tampoc cap zoòleg, no cal dir que no en treia pas l'entrellat. Ara, l'escatir-hi, m'havia distret del vertigen.

La situació, a tots ops, era risible. Ambdós alhora ens fotérem a riure en conseqüència. Unànime sufragi.

Si per cap foradet ens haguessin albirats els idiotes de la plebs, tant els cabiscols com els cabirols, tots plegats com se n'escandalitzaven. Gens polits ni mica pulcres, ens apedregaven i ens titllaven de qui sap què, amb un empatx d'honorables títols. No pas que ens dediquessin gaires decoroses amoretes, no. Allò, estranyament, ens enfortia i exonerava. Car qui vol pertànyer a tal execrable boldró? La plebs, ecs, vós.

Com era hora d'anar a clapar, si més no per a mi, li vaig dir a en Narcís, amb força afecció, perquè no s'ho prengués malament, que, amb el cansament del catxalot molt matiner qui ha vogat milles i milles, em calia trobar una eixida o exutori a tant d'estrès, i en bon recer fer-hi un sojorn que em solacés.

No pas que em digués només ho fas per a fotre'm la guitza, mes és cert que amb la carota pagava; una carota de manticor mal ancorat. Tret que com l'hi explicaries? Cascú els seus costums. No podia pas fer com ell, no és pas nictalop tothom qui vol.

Era dalt al llit, enmig de la nit, i sentia part de baix, en Narcís caçar. Què acaçava? Rat, corbs, xuts, lleons, volps...? O és que se'm menjava tots els gossos de les veïnes? Qui se les estimarà, sense els gossos, pobrissones?

Amb aquells pensaments tan deliciosos tornava a perdre'm, com pegellida bressolada per l'onada, per còmics i tràgics espais incerts i liminars, o trontollosos llimbs on, per

ablaniment de totes les premisses, les adés fèrries conclusions han esdevingudes deixatades com allioli mancat. Cap altre sabotatge no m'alterà el son.

L'endemà el desenvolupament dels esdeveniments de la nit esdevingué un pèl més clar.

Es veu que, bo i furetejant nocturnament pels pollosos soterranis del veïnat, els quals violava com si fossin bicoques, havia anat tastant tot allò viu qui s'hi desava, no cal dir, sense cap descortesia, només fotent mossegada a tot bou ni bèstia grossa, de qui qui en cantarà les absoltes ni n'escriurà els falaguers obituaris, ves a saber.

El petit problema fou quan, sense gaires prolegòmens, també es cruspí, començant pel cap, a tall de pitó, no sé pas si qualque somnàmbul, o algú qui, agrípnic o insomníac, anava meditabund de passeig per les voreres; també, és clar, segurament uns quants de lladregots espanyaportes, miserables de fador provada, o àdhuc cap seriós vianant tornant, de nit amb bicicleta, del laboratori o del botànic; aquest no pas tan insípid, car portant certes herbes a les butxaques, venia, com aquell qui diu, ja amanit.

Quin matí més remogut, les cridòries! Tant de xivarri per quatre carallots 'accidentats'. No en restaven, com ara egagròpiles, o com se'n diu, betzoars, sinó bocins de roba i peces metàl·liques mal mastegades, ulleres, rellotges, telèfons, pistoles, ganivets...

Ara, pel carrer, quina revolució! Tant de carallot nimfolepte, salmodiant i aücant com a la jungla, vomitant rancúnies i invocant revenges d'allò pus agres ni agressives, amb els

tifes de servei qui sempre es moren de cangueli quan són sols i, tantost entre la nodrida xurma quin coratge llavors no adquireixen! Es veuen, eidètics, amb fronts arrufats, cavallers genuïns, desafiant al born, cuirassats com règeus vibrions, l'impertinent qui gosava heroïcitats tan bastes.

Testimoni, via finestra, de tal ruc conflagració, no vaig tindre més remei que sotmetre, prou preciosament, al meu hoste Narcís, la proposició que ja devia haver-ne prou, que es bifurqués, si us plau, devers cap altre hostatge.

La meua fina suggestió aparentment s'estavellà a ses orelles amb inversemblant estrèpit; féu una ganyota quíntuple, tantost de lleó com de mussol, com de rat com de volp, i com de l'altre (sempre me n'oblid d'un o altre), el corb enronquit.

Ple de son, tanmateix obeí; no volia comprometre la nostra amistat secular, mil·lenària... S'espigolà, a les palpentes, pels voltants, reeixidament tanmateix, al capdavall de les potes els turmells, i s'hi enfilà uns mitjons o pus tost uns peücs de llana grapes amunt, i es calçà llavors amb botes ferrades.

Abans de prendre gentilment comiat, tingué la immensa delicadesa de fotre'm una puntada als ous, de tal faisó que me'n va lleixar si més no un de guerxo per al romanent de l'existència. I així és com ens arrosseguem com ens arrosseguem.

Crec que fou aquell mateix migdia on viatjà, adormit, segurament sense ni adonar-se'n, paint plàcidament el tec immens, al tren, fins a la mateixa Samarrah, d'on és clar que mai pus no en tornà. Qui sap què se n'ha fet.

[≡≡≡]

[*I ara, cars companys, un mot d'esperança per al futur*.]

Aquella era l'altra avinentesa on tot se't feia clar. Com jo treia el cap entre els barrots de la barana, i tothom qui passava em tolia o em tornava a posar el mateix barretí de ridícul bufó, els grans figurants molt morals i justiciers (és a dir, els rufians, els gàngsters, i tota la xurma uniformada), els de les agressives santimònies i els malaurats actes destructius, treien el cap gros, empastifat i brut, pels embornals de les pútrides clavegueres, i continuaven, repulsius, arengant i perorant, i ordenant execucions, exterminis, genocidis, anorreaments de mons sencers.

Em trobaven 'criminalment insà' perquè creia més en la realitat meravellosa dels meus somnis, que no pas en llur horrorosa 'realitat'.

Què hi farem? Cascú on li toqui o vulgui romandre en inevitable remull, fins al lúgubre instant on no l'eixuguin del tot.

És un món, el de la 'realitat', molt maleïdament capgirat, del tot invers, tombat cap per avall, del del somni.

En lloc del món bo i coherent dels somnis, t'hi trobes el tumultuós món malalt tot fet d'irracional terror dels no-somnis.

Al perfecte sistema planetari del somni, el caos no hi cap. Al somni tot s'hi entén; a la 'realitat', no re.

On a allò viscut hi rau, intrínseca, la perpètua horror anàrquica, als indrets congrus dels somni hi rau la intemporal entesa mútua.

Els senyals esotèrics, cacofònics, incomprensibles, de la 'realitat', hi són, al somni, subtils, suaus, entretocs clars, amables i entranyables.

L'angoixant paisatge clos de la 'realitat', es transforma en harmònic, obert i estort.

La 'realitat' ens té d'ostatges malganosos. Al somni, ens rabegem en l'harmònica llibertat.

I això és allò que vol dir el '*Qui guanya perd, Qui perd guanya*' del Llibre del Bon Camí.

Qui guanya la 'realitat', perd el somni; qui la perd, el guanya. Qui guanya les cridòries desesperades de la 'realitat' es fa fotre, car perd la calma comprensiva del somni que tot ho copsa com cal... perd un estat superior de benaurança simfònica i il·limitada.

I doncs què? Doncs això, que car cal viure, més val, i de lluny, fer-ho a un món estàtic, calmat, equilibrat, compatible, ço és, al món del somni on tot s'entén. El somni és l'indret idoni on sempre t'hi trobaràs, mai no t'hi perdràs irremeiablement, ni mai no cauràs, traïdorencament enlluernat, a cap parany parat pel viure assassí.

Troba't al somni! T'hi trobes? T'hi reconeixes, oi? Aquest hi ets tu, l'autèntic. Sempre tan bon home, i tan ben adaptat a l'entorn; a un paisatge inconfusible on t'hi mous sense friccions.

Quin malparit et privaria de triar el teu món? Al somni tot hi casa, i sempre hi ha algú qui t'estima i se't fa amic, i us compenetreu en tot, i, concordants, us enteneu perfectament les ironies, i ningú no s'ofèn car cap de vosaltres no subscriviu a cap de les falòrnies que vomiten incessants els ignominiosos 'reals' qui creuen viure a llur 'realitat'.

I, tornem-hi, el paisatge sempre acompanya, totalment adaptat justament a la nostra capacitat de comprensió.

Com compensar la tenebror, l'odi i el menyspreu incessants de la vida opaca, garranyigosa, sinistra i infernal del no-somni, doncs, sinó amb la claror clarivident del somni?

Se'm fa impossible de creure que ningú pugui viure sense els somnis, allunyat dels somnis, contra els somnis...

Mesells! Miserables estronts! Fora! Tant de bo mai no en coneguéssim mai ni un, d'aqueixos malignes inquisidors qui ens esborrarien els somnis!

I tant de bo que, tot dit i fet, fossin només els somnis que esdevinguessin la ‘realitat’. I que la ‘realitat’, la vida caòtica, desaparegués, com l’eternitat mateixa.

Som-hi doncs, somiem-hi, car la vida (no creieu?) hi fora llavors si més no vivible.

[≡≡≡]

[*Els qui pensem en català*.]

(Bons catalans com les serps ens lleixem
Sempre guiar per la llengua.

Si la llengua ens ho diu
Segurament ho endevinàvem.)

«*Els qui pensem en català existim*
En un món prohibit
Condemnat al silenci.

Per això si mai ens exprimim
La nostra llengua de serp
Esdevé de foc.

Una llengua de foc
Que encén els perversos mons permesos
Els quals ells mateixos
Inflamats de ràbia
Alimenten les flames
Fins que esdevenen cendra.»

(...)

[*Eclipsi.*]

En una munió de mons lluents
El nostre és opac
Tan lluny del centre del Sol
Que al capdavall serà el darrer a cremar-se.

(...)

[*Those that think in Catalan do exist.*]

Those that think in Catalan do exist
In a forbidden world

Condemned to silence.

Thus if we happen ever to talk
Our serpent tongue
Turns into flame.

A fury of a flaming tongue
That starts fires on each of the perverted permitted worlds.

Worlds then so enraged
That they themselves feed and fan the flames
Until they manage to have themselves
Turned to ashes.

There are so many shining worlds
Where ours is just opaque
Eclipsed and so far from the Sun's bloody center
That is bound at the end to be
The last one
The last one of them all
Also burned to cinders.

[≡≡≡]